

ИЗДАВАЧКА КУПОНА • ТОРНАДО •

СЪБИТИЕ
ГОДИНА

ЕЛИЗАБЕТ ДОУЪЛ

ЖЕНА БЕЗ ЛЪЖИ

ЕЛИЗАБЕТ ЛОУЕЛ ЖЕНА БЕЗ ЛЪЖИ

Превод: Николай Долчинков

chitanka.info

Художничка, творяща със стъкло и светлина, Ейнджъл е обичала някога с плам и страст. После е познала болката от невъзвратимата загуба.

Майлс Хоукинс е видял от жените само омраза и предателства. Наранен и огорчен, Хоук се е превърнал в резервиран и сдържан мъж, заклел се никога повече да не се довери на жена.

Когато Ейнджъл и Хоук се срещат за първи път, те се преценяват съвсем погрешно и се нараняват взаимно. Но Ейнджъл е готова да рискува това, което гордият и мълчалив Хоук не може. Нежно тя внася любов и топлина в една измъчена душа, която не вярва на нито едно от двете... макар да се страхува, че обичайки го, ще го загуби...

ГЛАВА 1

Анджелина Ланг стоеше безмълвно сред творенията си от рисувано стъкло, искрящи с всички цветове на дъгата. Тя едва забелязваше хората, които обикаляха бавно художествената ѝ галерия, като обсъждаха тихо красивите творби от остри парчета стъкло.

Някои от стъклените панели блестяха в отънъци на зелено и синьо — гора, океан и небе, планински хребети, изчезващи в далечината. Други излъчваха прозрачната красота на стъкло Тифани, докоснато от златисти лъчи, предизвикващо спомени за мрачното лято в Британска Колумбия.

Няколко панела представляваха импресионистична комбинация от цветове и движение и излъчваха чувственост, притежаваща притегателната сила на прошепната между любовници покана.

Рисуваните стъкла имаха най-различни форми и размери. Повечето бяха поставени в дървени рамки и окачени на огромната стена на галерията, чиито прозорци гледаха към океана. Няколко творби висяха закачени на тавана.

Естествена и изкуствена светлина караше парчетата стъкло да хвърлят различни цветове отблясъци из цялото помещение.

В небето се появи един летен облак, който закри за малко слънцето, след което изчезна. Посетителите се разшумяха одобрително, когато слънцето над Ванкувър обля галерията с лъчите си. Рисуваните стъкла заблестяха с ярки цветове.

Ейнджъл несъзнателно повдигна лице към светлината и се стави да бъде обляна от нея. Русата ѝ, къдрава коса заблестя като разтопено злато. В продължение на няколко секунди тя остана да стои така, като се изпълваше със светлина и караше сенките да стоят надалеч.

— Анджелина?

Ейнджъл отвори очи и се обърна към човека, който я беше заговорил.

Бил Нортруп, собственикът на галерията, стоеше наблизо и я изчакваше да му обърне внимание. В определен етап от

взаимоотношенията им той бе искал от нея значително повече от вниманието ѝ. Сега се задоволяваше с онова, което тя можеше да му даде — приятелството и творбите си.

Ейнджъл се усмихна на Бил, но в погледа ѝ все още се долавяше онази тъга, която бе част от нея също толкова колкото и дългите ѝ крака и стройното ѝ тяло.

— Все си мисля, че трябва да подписвам творбите си „Анджелина и Слънцето“ — каза тя, — защото без тази невероятна светлина моето рисувано стъкло не представлява нищо.

Бил поклати недоволно глава.

— Твърде си скромна. Огледай се. Творбите ти се продават добре, като се има предвид, че това е първата ти изложба.

Ейнджъл се огледа, но очите ѝ виждаха само изкуството. Ярките ивици на светлина и сенки, както и променящата се игра на цветовете, създаваха у нея чувството, че се намира по средата на някакъв фантастичен, бавно въртящ се, скъпоценен камък.

Беше доволна, че творбите ѝ най-сетне се продаваха, защото така си изкарваше прехраната. Парите сами по себе си не ѝ даваха радост. Радост ѝ даваха цветовете и съзнанието, че и други хора се наслаждаваха на представите ѝ за дъгата.

— Радвам се — каза Ейнджъл. — Красотата трябва да се споделя.

Бил въздъхна.

— Ти не си достатъчно твърда за този живот.

— Неспасяем ангел, така ли? — попита весело тя и се разсмя. Този спор между тях не беше от вчера. — Не е твърде вероятно, не мислиш ли?

— Тогава аз ще бъда неспасяем, а ти ще бъдеш ангел — отвърна Бил.

— Така се бяхме споразумели. — Устните ѝ се свиха в лека, предизвикателна усмивка. — Ти спази много добре своята част от споразумението.

— Мъжът, който те чака, може да ми дава уроци.

Ейнджъл повдигна въпросително вежди.

— На телефона — обясни Бил. — Майлс Хоукинс.

Ейнджъл поклати глава в жест на объркване, който накара дългата ѝ коса да заблести.

— Не го познавам — каза тя.

— Той те познава.

— Сигурен ли си?

— Каза, че ставало дума за Дери и трябвало да се види с теб незабавно.

Усмивката на Ейнджъл се изпари.

— Обясних му, че изложбата ще свърши след един час — каза Бил, — но той сякаш не ме чу. Ще му кажа да...

— Не — прекъсна го Ейнджъл. — Щом се отнася за Дери, ще говоря с него.

— И аз така си помислих. Дери е единственият мъж, който те интересува.

Ейнджъл усети накъде щеше да тръгне разговорът им, и хвърли един синьо-зелен поглед на Бил.

— Дери ми е като брат — каза тихо тя. — Нищо повече. И определено нищо по-малко.

Бил въздъхна и измърмори зад гърба на отдалечаващата се Ейнджъл:

— Да, и освен това е едно красиво хлапе, с което нямате родствени връзки.

Ейнджъл го чу, но думите му не я изненадаха. Тя не мислеше за Дери като физически красив мъж, въпреки че той си беше точно такъв. Русата коса и мускулестото тяло на Дери бяха завъртели, главата на не една жена. Само че когато Ейнджъл мислеше за Дери, тя мислеше за упоритостта, с която той се опитваше да стане лекар, за невероятната самодисциплина, с която той си налагаше да учи дори през лятото, за тревогата и яростта му в нощта, когато я беше измъкнал от катастрофирания автомобил.

Ако някой, пък бил той, и съвсем непознат, искаше да говори с нея за Дери, Ейнджъл щеше да го изслуша.

Тя влезе в кабинета на Бил, натисна светещия бутон на телефонния апарат и вдигна слушалката.

— Господин Хоукинс? — каза тихо тя, без да успее да прикрие колебанието си. — Страхувам се, че не ви помня.

— Предполагам, че Дери ви е говорил за мен като за Хоук — каза плътният мъжки глас от другата страна на линията.

— О... този господин Хоукинс. Писмата на Дери са пълни с „Хоук това“ и „Хоук онова“. Не ви познах по името.

Настъпи пауза.

Ейнджъл се зачуди дали не го беше обидила. Надяваше се да не бе така. Хоук заемаше централно място в надеждите на Дери за кариера като лекар.

— Дери каза, че сигурно ще сте заобиколена от почитатели — каза нетърпеливо Хоук, — но че сигурно ще се съгласите да се срещнете с мен в „Голдън Стайн“, ако той ви помоли да го направите.

Ейнджъл се усмихна на себе си, когато си представи Дери да казва това с мекия си, шеговит глас.

— Дери е шегаджия, господин Хоукинс. Хората тук са почитатели на рисуваното стъкло, а не на мен. За останалото обаче е бил прав. Щом той иска да се срещна с вас, ще го направя.

— Просто така ли? — попита саркастично Хоук. — Ще се срещнете с един непознат?

Думите му я накараха да почувства тръпка на несигурност. Хоук не се шегуваше, нито пък я разпитваше. Тонът му беше груб и презрителен, мрачен и студен.

— Просто така — съгласи се тихо Ейнджъл. — Ще бъда в „Голдън Стайн“ след час и половина.

— Не. Веднага.

— Какво? — попита Ейнджъл, която не беше сигурна, че го бе чула правилно.

— Веднага, Ейнджъл. — След това добави хладно: — Вашият Дери има нужда от вас.

— Но...

Мъжът от другата страна затвори.

Ейнджъл се втренчи в телефона. Беше обърквана и малко раздразнена. Хоук се беше държал грубо и рязко. Освен това никой, дори Дери, не я наричаше Ейнджъл.

Анджелина — да. Енджи — да. Ейнджъл — никога. Единствено в собствения си ум тя изричаше името, с което беше започнала да се нарича, когато се беше събудила в болницата след катастрофата, която не бе имала правото да преживее. Катастрофа, която всъщност не бе искала да преживее. Поне отначало. Не и сама.

— Проблеми ли имаш? — попита Бил, който се бе появил до нея.

Тя вдигна глава и остави слушалката.

— Не знам — каза замислено.

След това обърна гръб на телефона и Бил, наведе се и извади чантата си и един лек шал от чекмеджето на бюрото.

— Извини ме пред гостите, Бил.

— Анджелина, не можеш просто така да си тръгнеш от собствената си изложба — започна Бил, опитвайки се да я вразуми.

— Дери има нужда от мен.

— Кариерата ти има още по-голяма нужда от теб!

Ейнджъл погледна към препълнената галерия.

— Те купуват моите рисувани стъкла, а не мен — каза тя.

Бил изруга и понечи да продължи спора, но се отказа. Имаше две неща, за които Ейнджъл никога не можеше да бъде разубедена. Първото бяха творбите ѝ. Второто беше Дери Рамзи.

Ейнджъл наметна копринения шал върху черната си рокля и излезе през задната врата на галерията. Дори по средата на лятото във Ванкувър можеше да е доста хладно, особено когато слънцето и облаците си играеха на гоненица в следобедното небе.

Когато пристигна в „Голдън Стайн“, Ейнджъл се изненада, че заведението не беше пълно. Това място беше любима спирка на туристите и местните жители. При други обстоятелства тя щеше да се държи настрана от този шумен, задимен, препълнен бар.

Днешният следобед не беше нормален. Днес Дери беше поискал от нея да се срещне с един груб мъж на име Хоук, въпреки че Дери прекрасно бе знаел, че в момента Ейнджъл е заета с първата си самостоятелна изложба на рисувано стъкло в галерия „Нортруп“.

Беше донякъде доволна от грубостта, която бе проявил Хоук, защото отвличаше вниманието ѝ от мислите за всички неприятни причини, поради които Дери имаше нужда от нея.

Ейнджъл застана нетърпеливо от вътрешната страна на вратата на бара и изчака очите ѝ да свикнат със слабата червеникава светлина в заведението.

Мъжът, който се казваше Хоук, я наблюдаваше напрегнато от една маса наблизо. Тъмните му очи огледаха внимателно черната ѝ копринена рокля, метнатия небрежно върху раменете черен шал с

ресни, светлорусата ѝ коса, която сякаш привличаше светлината и блестеше.

Входната врата на бара се отвори и окъпа Ейнджъл в светлина, при което дългата ѝ коса потрепна леко от течението. Описанието на Дери — „висока, руса и слаба“ — беше доста далеч от истинския вид на тази стройна, уверена жена, която стоеше до вратата.

Хоук обаче беше сигурен, че това бе същата Енджи, за която му бе говорил Дери. Никоя друга не можеше да има такива очи, твърде големи за лицето ѝ и твърде измъчени за жена на нейната възраст.

Устните на Хоук се извиха в цинична гримаса, когато осъзна колко млада беше Енджи — не, Ейнджъл.

„Жена, която изглежда така, не може да бъде Енджи — каза си саркастично той. — Тя несъмнено не е и Ейнджъл, независимо колко неземна изглежда.“

Хоук стисна устни, когато си спомни последната блондинка с невинно изражение, с която бе излизал известно време — актриса, под чиято красива външност се бяха крили единствено празнота и лъжи. Актрисата беше като всички останали жени, които Хоук познаваше. Като Ейнджъл, която стоеше неподвижно и го гледаше втренчено.

„Ангел.“ Хоук си каза, че това беше една триизмерна лъжа. Лъжа, но красива. Дяволски красива. „Най-лошите винаги са красиви. Затова ще я наричам Ейнджъл и всеки път, когато произнасям това име, то ще ми напомня, че е всичко друго, но не и ангел.“

Ейнджъл погледна мъжа, който я наблюдаваше от мястото си. Нещо я накара да разбере, че това беше Хоук.

Сред веселието на бара Хоук изглеждаше като скалист остров при залез-слънце, с прикрита между цветовете тъмнина, закотвен неподвижно в едно движещо се без цел море.

Тогавя входната врата се отвори отново и мъжът бе облян от светлина. Ейнджъл веднага разбра защо го наричаха Хоук. Не беше заради заоблените черти на лицето му, нито пък заради гъстата му черна коса и вежди. Не беше и заради здравото му, стройно тяло. Не беше дори и заради грациозността на хищник, с която се движеше към нея. Беше заради очите му — очи на ястреб с кристално кафяв цвят, ясни и дълбоки, самотни и диви.

— Хоук — каза тя.

— Ейнджъл.

Гласът му беше плътен, дрезгав и също толкова див колкото очите му.

— Хората ме наричат Енджи.

В продължение на няколко секунди Хоук я оглеждаше безмълвно.

— Хората ме наричат господин Хоукинс в лицето. Дори приятелски настроените палета като Дери Рамзи.

Ейнджъл се поколеба, като се чудеше на какво се дължеше пренебрежителното описание на Дери. Тя знаеше, че според Дери, Хоук едва ли не можеше да ходи по вода. Внезапно ѝ се прииска да разбере всичко за мъжа, който бе успял да спечели абсолютната почит на Дери.

— А как ви наричат зад гърба? — попита го тя.

Хоук присви очи. Ясните му, сурови очи я изгледаха внимателно, като се спряха върху ореола от светлина, който представляваше косата ѝ.

— Ейнджъл. Името подхожда на вида ви.

Тонът му ѝ показа, че за него името ѝ беше Ейнджъл и той нямаше намерение да я нарича другояче.

Арогантността му я вбеси, но тя си наложи да се отпусне. Дери имаше нужда от Хоук. И без това Хоук едва ли имаше представа, какво означаваше името Ейнджъл за нея.

„Нещо живо, което някога бе умряло.“

— В такъв случай ще ви наричам Хоук — каза тихо Ейнджъл — и двамата ще бъдем недоволни от имената си.

ГЛАВА 2

Хоук повдигна дясната си вежда, при което лицето му придоби още по-суров вид. Той обърна гръб на Ейнджъл и направи една крачка към масата си.

— Какво пиеш, Ейнджъл?

— Слънчева светлина.

Хоук се обърна отново към нея толкова внезапно, че не успя да се въздържи, и извика от изненада. Никога досега не бе срещала такава бързина у мъж. Въпреки това движенията му бяха плавни и контролирани, грациозни като вятъра.

— Тук — каза той, като посочи към задименото помещение — слънчевата светлина е дефицитна стока.

— Не съм дошла, за да пия, Хоук. Дойдох, защото Дери се нуждае от мен.

Въпреки че гласът ѝ беше тих, в тона ѝ се съдържаше решителност. Това беше същият тон, с който тя бе предупредила Бил да прояви разум, когато бе станало въпрос за Дери.

— От какво има нужда Дери? — попита Ейнджъл.

Промяната в тона ѝ не убягна на Хоук.

— От нов крак — отвърна той. — Преживя злополука.

Помещението сякаш потъна в мрак и се завъртя край Ейнджъл, звуците прераснаха в болезнени викове, тя видя червена светлина, проникваща през счупените стъкла, долови задушавания мирис на бензин и усети как я изпълват страх и паника.

Ейнджъл се опита да каже нещо, да зададе въпроси, да се увери, че Дери беше добре, че това не беше връщане към онази ужасна катастрофа преди три години, когато бяха загинали майка ѝ, баща ѝ и годеникът ѝ, а тя самата бе пострадала зле.

Тя обаче не можеше да каже нищо, не можеше да направи нищо, освен да трепери и да се опитва да си поеме дъх.

Преди три години Дери беше спасил живота ѝ. Тя не можеше да понесе мисълта, че той е бил ранен, че имаше нужда от нея, а тя не

беше до него.

Внезапната бледнина по лицето на Ейнджъл беше очевидна дори на слабата светлина в бара. Хоук я чу как си поема рязко дъх, видя я да се олюлява и почувства студенината на кожата ѝ, когато я сграбчи, за да не ѝ позволи да падне.

— Д-дери? — попита Ейнджъл през стиснати зъби.

— Просто си е счупил крака — каза грубо Хоук и разтърси Ейнджъл, за да се увери, че го слуша. След това забеляза страха и болката в дълбините на очите ѝ и инстинктивно поотпусна ръце.

— Ейнджъл, той е добре.

Тя се втренчи в него. Гласът му бе прозвучал нежно, успокоително, съчувствено. Това беше изненадващо за мъж, който изглеждаше толкова безмилостен.

— Просто си е счупил крака — повтори Хоук. — Дери е добре.

— Катастрофа — каза с дрезгав глас Ейнджъл. — Всички тези счупени стъкла и изкривени жезла. И писъци. О, господи, писъците...

Хоук присви очи и усети как по тялото му преминава студена тръпка. Ейнджъл говореше, сякаш беше уверена, че Дери се е наранил при автомобилна катастрофа. Увереността се виждаше в погледа ѝ. Ужасът също.

Той стисна ръцете ѝ по-силно и я накара отново да му обърне внимание.

— При игра на футбол, а не при катастрофа — каза отчетливо Хоук.

— Ф-фут...

Ейнджъл не успя да изрече цялата дума.

— Дери играл футбол с приятели. Тръгнал да избива топката, паднал лошо и си счупил глезена на две места.

За миг Ейнджъл се отпусна срещу Хоук. След това вдигна глава и изправи гръб. Погледна го с очи, които бяха твърде големи и твърде тъмни за лицето ѝ и сякаш го питаха дали нарочно бе искал да бъде жесток с първите си, брутални думи за състоянието на Дери.

„Има нужда от нов крак.“

Дълго време Ейнджъл разучаваше студените черти на лицето на Хоук. Най-накрая осъзна, че не би могъл да знае какъв ефект ще имат думите му върху нея. Не знаеше за катастрофата, която беше разбила живота ѝ.

И самата нея.

— Ейнджъл?

Пръстите на Хоук напипаха пулса, който биеше учестено в гърлото ѝ.

— Чу ли какво ти казах? — попита с плътния си глас.

— Да...

Гласът ѝ бе толкова тих, че Хоук трябваше да се наведе към нея, за да чуе какво му казва. Пръстите му се плъзнаха около врата ѝ и се изгубиха в къдравата ѝ коса, но палецът му остана върху пулса ѝ. Той я придърпа към себе си, сложи главата ѝ на гърдите си и започна да я люлее леко. Движенията му бяха инстинктивни и го изненадаха също толкова, колкото и нея.

Въпреки това действията му бяха съвсем естествени; правеше онова, което бе искал някой да направи с него, когато бе малък. А дори и след това, когато беше пораснал. И преди беше виждал помътнели от ужас очи, счупени стъкла, разбити автомобили и смърт. Ужасът и някои от катастрофите бяха негови, но никой не му беше предложил утеха. „Затова ли прегръщам Ейнджъл сега? — запита се мислено Хоук. — Или го правя, защото е толкова мека и ухае на слънчева светлина, а кожата ѝ се стопля под допира ми?“

Когато устните на Хоук докоснаха слепоочието на Ейнджъл, затворените ѝ очи, чувствителното ъгълче на устните ѝ, той усети как пулсът ѝ се нормализира под палеца му. Тя сякаш се вкопчи в успокояващия му допир, но без да го държи, а дишането ѝ се превърна в задъхана въздишка.

Изражението на Хоук отново стана цинично. Ейнджъл наистина не беше по-различна от останалите жени, които познаваше.

„Когато не е с мъжа, когото обича, тя обича мъжа, с когото е.“

Ейнджъл долови промяната в допира му и го погледна объркано. Не беше очаквала да получи утеха от него. Не беше очаквала и внезапно да се почувства отдалечена от топлината му, докато той я наблюдаваше с пресметлив и студен поглед.

— Запази си този измъчен поглед за Дери. Той е достатъчно млад, за да вярва на всичко.

Внезапно Ейнджъл започна да чува и вижда всичко в шумния бар, забеляза любопитните погледи на посетителите и червената светлина, която придаваше на Хоук сатанински вид. Нямаше никаква

представа, каква игра играеше с нея. Нито пък искаше да знае. Достатъчно лошо бе, че кожата ѝ се бе стоплила на всички места, на които я беше докоснал. Топлината беше започнала с успокояващия му допир, но след това беше прераснала в огън, какъвто Ейнджъл не бе изпитвала от три години.

Тя се обърна и тръгна към вратата, оставяйки го да държи копринения ѝ шал — единственото нещо, което беше останало от нея, когато ръцете му се бяха стегнали, за да ѝ попречат да си тръгне.

Хоук погледна черната коприна, която се провесваше от ръцете му като счупено крило. След това изруга.

Ейнджъл излезе навън и слънцето я заслепи. Стисна чантата си и тръгна бързо към улицата, като се оглеждаше за свободно такси. Вдигна ръка и китката ѝ бе уловена от силни пръсти. Не беше необходимо да се обръща, за да разбере, че ръката, която я държеше, беше на Хоук. Дори не се опита да се измъкне от хватката му, защото знаеше, че няма да успее. Пръстите му бяха като... нокти на ястреб.

Ейнджъл се обърна и погледна Хоук с безмълвните си синьо-зелени очи.

— Отиваш ли някъде? — попита я той.

— При Дери.

— Късметлия е Дери. — Сарказмът в тона му накара гласа му да изплющи като камшик.

За миг Ейнджъл се почувства, сякаш я бяха ударили. Очите ѝ се присвиха от гняв. След това изражението ѝ се промени, защото си спомни два важни факта — бъдещето на Дери, зависеше от Хоук, а Дери означаваше много за нея. Заради Дери трябваше да овладее езика и гнева си. И заради самата себе си. „Неовладените емоции ще ме унищожат. Още ли не съм научила този урок?“

Хоук видя как Ейнджъл се променя само за две секунди. Емоциите и цветът изчезнаха и бяха заменени с празнота. Тя чакаше да бъде пусната с търпение, което го вбесяваше повече, отколкото ако му се беше противопоставила.

Той я държеше, но тя сякаш не беше до него.

— Нищо ли няма да кажеш? — опита се да я предизвика Хоук.
— Няма ли да се помолиш любезно, да въздишаш или да се опитваш да се измъкнеш?

Ейнджъл продължи да чака, като потискаше гнева си. Имаше голям опит в това след катастрофата. Яростта, която я беше изпълвала след смъртта на родителите ѝ, след смъртта на Грег, почти бе унищожила онова, което Дери бе успял да спаси. Ейнджъл не бе започнала да живее отново, докато не се бе научила да контролира яростта си от несправедливостта на живота и смъртта. За спокойствието беше платила много висока цена, също като за способността да ходи отново. Не можеше да отстъпи пред гнева точно сега.

Ейнджъл се замисли за слънчева светлина и цветове в повече оттенъци, отколкото можеше да опише с думи. Тя събра цветовете в съзнанието си като лихвар, трупашц злато. След това застана под тях, сякаш бяха летен дъжд, остави ги да я къпят и да измият разрушителните емоции.

Цветове, необикновени цветове. Рубин, топаз и цитрин, сапфир и кехлибар... но повече от всичко търсеше съвършенството на пурпурна роза в очакване на утрото, с меки, красиви, разтварящи се цветчета.

Ейнджъл отвори очи. Те бяха ясни и дълбоки като океана.

— Какво искате, господин Хоукинс?

Хоук си пое безшумно дъх. За краткото време, което беше прекарал с Ейнджъл, я беше видял шокирана и уплашена, бе забелязал как погледът ѝ потъмнява от облекчение, бе я видял наранена и ядосана. Това неземно спокойствие беше съвсем неочаквано за него. Не бе виждал нищо подобно, освен отражението си в огледалото, когато бе бил твърде млад, за да чувства емоции, и достатъчно пораснал, за да прикрива чувствата си, ако не искаше да бъде унищожен.

Хоук се ядосваше от това, че Ейнджъл беше толкова спокойна. Беше твърде млада, за да може да се владее толкова добре и твърде елементарна, за да има нужда от подобно самообладание. Тя прескачаше от мъж на мъж и от чувство на чувство като красива безмозъчна пеперудка, каквато си беше.

„Само че тази е страхотна актриса — помисли си Хоук. — Трябва да ѝ го призная. Това беше най-убедителната проява на истински емоции истинско самообладание, която някога съм виждал.“

— Дери ще ти каже какво искам — каза рязко Хоук, без да пуска китката ѝ.

Той тръгна бързо към една паркирана лимузина. Ейнджъл го последва, защото нямаше друг избор. По същата причина се качи с него в колата.

Лимузината потегли и Хоук хвърли шала на Ейнджъл в скута ѝ.

— Къде отиваме? — попита спокойно Ейнджъл.

— При единствената ти истинска любов — отвърна Хоук.

Ейнджъл го погледна в очакване.

— Така си и мислех — каза той със заядливия си тон. — Жените като теб имат толкова много истински любими, че не могат да определят играчите без електронно табло.

Тя продължи да го гледа с огромните си, спокойни очи.

— Не знам за какво говорите — каза и добави: — И вие сам не знаете. Не знаете нищо за мен и го доказвате всеки път, когато си отворите устата.

Хоук направи саркастична гримаса.

— Едно нещо знам. Това лято ще направя голяма услуга на Дери.

— Покупката на Ийгъл Хед не е услуга, господин Хоукинс, а разумно делово решение.

Хоук сви рамене.

— Нямах предвид земята.

Той погледна жената до себе си и си спомни как тя се бе отпуснала срещу тялото му, когато я беше прегърнал. Чистият летен аромат на косата ѝ галеше сетивата му и го накара да си поеме неволно дълбоко дъх.

„Защо изглежда толкова спокойна и толкова далечна? — помисли с горчивина. — И тя е като всички други жени — само празнота и лъжи.“

Хоук продължи да наблюдава безмълвно хладната и спокойна Ейнджъл и си спомни за въздишките и мекотата ѝ. Тогава реши, че щеше да я има. А когато свършеше, щеше да я лиши от красивата фасада.

„Ще се постарая Дери да разбере; че неговата сладка Енджи не е ангелче. Дери е твърде млад, за да се справи с такава жена. Той ще бъде наранен както някога бях наранен, аз. Само че за разлика от мен той е твърде слаб и няма да преживее такъв удар.“

Хоук не беше мекушав. Той познаваше жени като Ейнджъл откакто беше навършил осемнайсет години — жени, които вземаха,

вземаха и пак вземаха, като в замяна даваха само телата си.

Хоук нямаше нищо против това. Вече нямаше. Той също бе станал един от онези, които само вземаха. Когато Ейнджъл свикнеше с представата, която той виждаше в нея, двамата щяха да се разберат чудесно. И двамата бяха използвачи. Щяха да се използват взаимно.

Ейнджъл гледаше през прозореца, но виждаше само образа на Хоук, какъвто го беше видяла, когато бе влязла в бара — самотен, спокоен, неукротен. Ако не се бе държал нежно с нея през онези няколко кратки минути, щеше да реши, че е просто жесток, и да го отбегне. Първоначалното впечатление на Ейнджъл за Хоук се беше засилило от успокояващото му докосване. Тя знаеше, че самотата можеше да накара човек да бъде жесток, а след това и съпричастен. Съпричастността обаче бе качество, чието придобиване изискваше повече време, отколкото жестокостта. Първо раните трябваше да зараснат.

Някога Ейнджъл се бе нахвърлила върху Дери за това, че я беше измъкнал от разбития автомобил, за това, че я беше принудил да живее, след като мъжът, когото беше обичала, бе загинал. Дери се беше стреснал. След това се бе разплакал и тя го бе прегърнала, мразейки себе си за това, че го бе наранила, за това, че бе жива, мразейки всичко, освен Дери. Той беше самотен също като нея, но въпреки това не беше жесток. Осъзнаването на този факт се бе оказало повратен момент в дългото излизане на Ейнджъл от агонията и отчаянието. След този момент тя бе заобичала Дери. С времето дори му бе благодарила, че я беше измъкнал от руините на разбитото ѝ минало и ѝ беше помогнал да тръгне към несигурното бъдеще.

Ейнджъл се чудеше какъв ли щеше да бъде повратният момент за Хоук. След това си спомни за силата и суровостта му и се зачуди дали изобщо имаше нещо достатъчно силно, за да проникне през бронята му, която го обграждаше плътно, както небето обгражда летящия ястреб. А може би той, подобно на ястреб, предпочиташе самотните, студени висини на небето пред всичко човешко.

Лимузината се насочи към пристанището на Ванкувър. Ейнджъл се олюля леко при смяната на посоката и осъзна къде се намираще. Над спокойните води се издигаше яркият знак на водните таксита. Малко зад знака един хидроплан се полюляваше леко върху водата.

Ейнджъл се обърна рязко към Хоук. Той я наблюдаваше. Тя усети, че я бе наблюдавал през цялото време. Едва тогава с изненада забеляза мустаците му — гладка ивица над ръба на стиснатите му устни. Досега не беше забелязала мустаците му заради онези твърди, тъмни очи, които я наблюдаваха сега.

— Хоук... господин Хоукинс...

— Хоук — каза той, като наблюдаваше реакциите ѝ, докато говореше. — Наричай ме Хоук, Ейнджъл. Това ще помогне и на двама ни да не забравим какви сме.

— Какво означава това?

— Че аз съм ястреб, а ти си ангел.

Той се изсмя, но в смеха му нямаше топлина или веселие.

— Е — добави, — това е половината от истината. Един от нас е точно това, което изглежда.

— Към остров Ванкувър ли ще летим? — попита, раздражена от загадъчния разговор.

— Да не искаш да кажеш, че ангелът се страхува от летенето? — попита тихо той.

— Не повече от ястреба.

Ейнджъл се намръщи. Хоук имаше опустошителен ефект върху самообладанието ѝ. Тя си пое бавно дъх, веднъж, два пъти, докато най-накрая се успокои.

— Колата ми е паркирана до галерията — каза тя. — Смятах да взема ферибота и да отида да видя Дери.

Хоук измъкна малко тефтерче с кожена подвързия и златна писалка от джоба си и ѝ ги подаде.

— Напиши адреса на галерията, регистрационния номер и марката на колата. До утре ще ти я докарат.

Ейнджъл се поколеба, но се съгласи. Писалката беше топла и излъчваше топлината на мъжа, който седеше до нея. Ейнджъл започна да пише бързо, но ѝ се струваше, че писалката изгаря кожата ѝ. Хоук взе ключовете, които тя извади от чантата си, тефтерчето и писалката. За миг върховете на пръстите му докоснаха гладката повърхност на писалката. Ейнджъл разбра, че Хоук също усети нейната топлина, както тя бе усетила неговата. Това я накара да затаи дъх.

Хоук се обърна рязко към нея, забеляза погледа ѝ и устните му оформиха саркастична гримаса. Той прибра писалката в джоба си и

откъсна страницата, на която бе писала Ейнджъл. След това подаде листа и ключовете за колата ѝ на шофьора.

— Кога... кога се е наранил Дери? — попита Ейнджъл. Неприятно ѝ беше, че гласът ѝ звучеше толкова задъхано, но не можеше да направи нищо, за да промени това.

— Преди два дни. Не знаех, докато не мина операцията.

— Операция!

Ейнджъл веднага забрави за всичко друго, включително и за реакцията си към Хоук.

— Но ти каза, че той само си е счупил крака! — извика тя, докато се обръщаше към него.

Хоук забеляза страха, който отново замъгли погледа ѝ.

„Дяволски добра актриса! Може да контролира тялото си по команда. Най-добрите актриси са такива. Докато си играят ролята, вярват в нея. Сменяш сцените и репликите и те отново започват да вярват в тях. Красиви, елементарни същества, чийто живот се гради върху лъжи.“

Някога Хоук бе вярвал в тихите думи и сладките целувки. След това се беше научил да прониква зад бляскавата, чувствена повърхност и да вижда тъмнината, криеща се зад нея.

— Счупил си е глезена, ако трябва да бъдем съвсем точни — каза отсечено Хоук. — Чисто счупване. Операцията била необходима, за да се сложи метална шина, докато костта зарасне.

— О, господи — каза дрезгаво Ейнджъл, като се опитваше да се пребори с отвращението. — Трябваше да бъда с него! — Да излезе от упойката сам, объркан и изпитващ болка, а да няма кой да го докосне, да го успокои...

Напрегнатите кафяви очи на Хоук се присвиха и се впиха в лицето ѝ. Той знаеше какво бе да се събуди в болница, да чувства болка и да не знае къде се намира, докато ужасният спомен не се върне, за да му напомни какво се бе случило. Изненадващото беше, че Ейнджъл, изглежда, също познаваше това усещане.

— Говориш, сякаш си преживяла същото.

Тя не му отговори веднага.

— Преживяла съм го — каза тихо тя след малко.

Преди той да успее да ѝ зададе поредния въпрос, тя се обърна към него. Гласът ѝ беше спокоен и хладен.

— Има ли още нещо, което не си ми казал за Дери?

— Той отказва да взема болкоуспокояващите.

— Защо?

— Казва, че болката си имала предназначение.

Ейнджъл затвори очи и си спомни месеците след катастрофата, през които бе изхвърляла болкоуспокояващите и бастуна и се беше насилвала да се опитва да ходи отново. Дери бе плакал с нея и я бе подкрепял при първите ѝ плахи стъпки. Тогава го беше накарала да си тръгне, казвайки му, че е добре и че болката си има предназначение. Болката ѝ показваше, че беше все още жива.

Хоук понечи да я попита още нещо, но тъкмо тогава лимузината спря на паркинга на водните таксита.

Ейнджъл посегна механично към дръжката на вратата, защото не искаше да срещне любопитството в погледа на Хоук. Шофьорът още не бе успял да излезе навън, когато Хоук се озова до вратата на Ейнджъл и ѝ подаде ръка. Тя се поколеба, но я пое. Мъжката сила и топлина, които почувства, я шокираха, но вече бе твърде късно.

Хоук я измъкна с лекота от лимузината. Докато пускаше ръката ѝ, той остави върховете на пръстите си да се плъзнат по вътрешната страна на китката ѝ до чувствителните връхчета на пръстите ѝ, галейки я, както беше погалил златната писалка. Почувства внезапното ускоряване на пулса ѝ и забеляза леката червенина, която се появи на бледите ѝ бузи. Тя го погледна с объркване.

Хоук изви нагоре лявата си вежда.

— Проблем ли има? — попита.

Ейнджъл се изчерви още по-силно. Чувстваше се като глупачка заради това, че толкова силно усещаше присъствието на този непознат мъж. Пое си дъх, за да се успокои, но не успя да престане да мисли върху загадката, която представляваше Хоук.

„Понякога ми се струва, че той почти ме желае — помисли си, — но по-често ми се струва, че не ме харесва и дори го отвращавам.“

Чувствата на Хоук бяха сложни, бързи и много силни, въпреки че изражението му бе непроницаемо. Не приличаше на нито един от мъжете, които Ейнджъл познаваше. Не знаеше как да го прецени и можеше само да реагира на пронизателната му интелигентност, на самотата и на мъжествената чувственост, които бе успяла да зърне под

студената му външност. Тя го погледна, почти уплашена от него. И почти уплашена от себе си.

Хоук наблюдаваше Ейнджъл и преценяваше емоциите, които бяха изписани ясно на лицето ѝ. Той се зарадва, когато осъзна, че беше намерил слабото ѝ място.

„Едно нежно докосване може да я срази.“

Хоук почти се усмихна. Подобно на кръжащ в небето хищник, той бе доловил лекото раздвижване на земята. Сега щеше да последва стрелване надолу, рязка промяна на посоката, преследване за загряване на кръвта. След това тя щеше да бъде негова — ангел, сразен от ястреб, който щеше да потреперва и да вика в ръцете му.

ГЛАВА 3

Къщата на Рамзи се намираше на една висока канара и гледаше на изток към Вътрешния проток с множеството острови в него. Между сушата и самия остров Ванкувър се виждаше гладката, искряща повърхност на океана, която контрастираше рязко с почти черните назъбени възвишения на островчетата. Малки лодки обикаляха най-известните острови, като се полюшваха леко върху водата, а рибарите бяха спуснали мрежите си в търсене на сребърна съомга.

Вдясно от къщата се простираше градчето Кембъл Ривър. Границите му бяха очертани от солена вода и зелените води на реката, която се вливаше в океана. Късният следобеден въздух бе чист, почти неестествен, сякаш в небето беше увиснал диамантен прашец, който пречупваше светлината.

Ейнджъл почти не забелязваше прекрасната гледка. Колкото повече приближаваха дома на Рамзи, толкова повече се страхуваше, че Хоук не ѝ беше казал истината за състоянието на Дери. Наложил ѝ се да използва цялата си воля, за да не започне да разпитва Хоук по време на полета и краткото пътуване от паркинга на водните таксита на остров Ванкувър.

Още една причина я караше да си мълчи. Някакъв вътрешен инстинкт ѝ подсказваше, че вече беше разкрила твърде много пред него.

Когато мощното БМВ спря, Ейнджъл изскочи от колата и се затича към къщата. Влезе вътре, без да почука или да извика.

Двамата с Дери деляха къщата от три години. Отначало го бяха правили по необходимост, тъй като не бе била в състояние да се грижи сама за себе си през първите няколко месеца след катастрофата. Покъсно бяха продължили да живеят заедно в къщата през лятото, защото тя бе продала семейната вила в Кембъл Ривър, за да помогне на Дери да плати данъците върху наследството за Ийгъл Хед.

На практика една четвърт от къщата и прилежащите хиляда и двеста акра бяха собственост на Ейнджъл. Тя обаче рядко мислеше за

това. Според нея домът Рамзи и Ийгъл Хед все още бяха собственост изцяло на единствения оцелял Рамзи — Дери.

— Дери? — извика Ейнджъл, докато вървеше бързо към дневната и се оглеждаше за него. — Дери, къде си?

— Тук — извика в отговор той.

Хоук влезе тъкмо навреме, за да види как Ейнджъл се втурва към задната част на къщата. Остана да стои неподвижно няколко секунди, пленен от грациозността ѝ и от изящните ѝ крака. Запита се как ли щеше да се почувства, когато тя увиеше тези дълги крака около него, за да го задържи дълбоко в себе си.

Изруга собствените си мисли, затвори вратата и тръгна през дневната. Русокосата Ейнджъл започваше да му влиза под кожата. Хоук знаеше само един начин да се отърве от тази мания. Да я вкара в леглото.

В леглото лъжите винаги излизаха на повърхността, независимо колко красиви бяха устните, които ги изричаха. Отрепетирани страсти и движения, диктувани от лъжи, а не от любов. Използваш, вземаш и отпращаш с чек и небрежно махване на ръката. След това идваше завръщането към студеното, прозрачно небе, към кръженето в търсене на поредната проява на уязвимост на земята и мига, в който адреналинът се покачва и преследването започва отново и кара Хоук да се чувства жив.

Преди много години бе престанал да вярва, че някога ще успее да намери жена, която да не лъже. Дори не знаеше, че търсеше такава. Знаеше само как да преследва и да унищожава.

Ейнджъл се стрелна през кухнята и хола към огромната тераса от кедрово дърво, която гледаше към океана. Дери се беше изтегнал в един шезлонг. Левият му крак беше гипсиран от бедрото до пръстите. Ейнджъл затаи дъх, когато забеляза бледата му кожа, тъмните кръгове под очите, стиснатите от болка устни. Коленичи до него и положи главата му върху гърдите си. Когато заговори, гласът ѝ беше тих и успокояващ, сякаш той бе спящо бебе.

— Вземай хапчетата, Дери — прошепна.

Ейнджъл прокара пръсти през русите му къдрици, погали мускулите на врата му, които се бяха стегнали от болката, преминаваща през цялото му тяло при всяко непредпазливо движение.

— Болката не може да те научи на нищо — каза нежно Ейнджъл.
— Вземай хапчетата няколко дни, докато не започнеш да се движиш, без да се чувстваш, сякаш обръщат нож в глезена ти.

Дери не каза нищо.

Ейнджъл се отдръпна назад и го погледна в очите.

— Обещай ми — каза с дрезгав глас.

— Хей! Аз съм добре, Енджи. Наистина.

— Бледен си — възрази тя.

Дери се усмихна и я прегърна.

— Добре съм — увери я. — Или поне ще се оправя, когато кътниците ми спрат да плуват.

Ейнджъл се усмихна въпреки тревогата, която изпитваше.

— Толкова зле ли е?

— Дори повече.

Тя се огледа за патериците му. Забеляза ги, взе ги, сложи ръка около кръста му и му помогна да седне.

— Хайде, вол такъв — изпъшка Ейнджъл. — Използвай тези мускули за нещо по-полезно от това да правиш впечатление на хубавите туристи.

Хоук осъзна със закъснение, че Ейнджъл се опитваше да изправи Дери. До едрото му тяло тя изглеждаше малка и крехка. Хоук се приближи и пое тежестта на Дери от раменете на Ейнджъл.

— Какво мислиш, че правиш, по дяволите? — попита Хоук.

— Помагам на Дери да отиде до тоалетната — отвърна тя.

Ейнджъл се изненада от грубия тон на Хоук, както и от силата му. Той буквално бе вдигнал Дери от шезлонга.

— Благодаря — добави тя и се усмихна на Хоук.

— Ставането е най-трудно. Останалото е просто неудобно.

Ейнджъл сложи патериците на Дери до него.

— Готов ли си? — попита го тя.

— Готов съм от часове — отвърна сконфузено той. — Просто нямах желание да се опитвам да стана.

— Трябваше да ме повикаш по-рано.

— О, по дяволите, Енджи. Мога сам да се грижа за себе си. Освен това не исках да прекъсвам откриването на изложбата ти.

Дери погледна първо Хоук, след това Енджи.

— Все още ми се струва, че не трябваше да го правя — каза той.
— Знам какво означава изложбата за теб.

— Ще има и други изложби — каза тя и пъхна патериците под мишниците му. — Ти обаче си само един.

Хоук я наблюдаваше с мрачно възхищение.

„Истинска професионалистка. Показва всички малки жестове на загриженост, тревожни погледи, решителни усмивки, думи. Безпогрешно играе влюбена.“

Хоук сигурно също щеше да повярва на представлението, ако Ейнджъл не се беше отпуснала още при първото му докосване в задимения бар. Тя не обичаше Дери, нито когото и да било другиго. Очевидно беше обаче, че се преструваше много умело. Е, Хоук също имаше опит в това. Преструвките бяха неразделна част от преследването, от лова. Хоук можеше да се представя за такъв, за какъвто го смяташе плячката му, докато това вече престанеше да има значение.

Дери тръгна напред и Ейнджъл тръгна заедно с него, като не смееше да го докосне, защото знаеше, че той има нужда да се увери, че е добре. Отначало Дери вървеше малко несигурно, но след това започна да придобива повече увереност.

— Не си ги използвал твърде често, нали?

Дери поклати глава, без да каже нищо. Той знаеше, че болката, която извираше на вълни от глезена му, щеше да промени гласа му и така Енджи щеше да разбере колко много го болеше.

— Къде са болкоуспокояващите? — попита го Ейнджъл.

Дери си пое дълбоко дъх.

— Ти отказа да ги вземаш преди три години!

— Отначало ги вземах. Твърде често и в твърде големи количества. Но твоят случай е различен. Поне опитай. Моля те. Аз ще бъда до теб. Ако ти се доспи и забравиш кой ден сме, аз ще бъда до теб.

Ейнджъл го погледна с големите си, разтревожени очи. Понечи да възрази, но не каза нищо и се отпусна на патериците, неспособен да спори с мрачните спомени в погледа ѝ.

— Откъде знаеше, че ме е страх? — попита той.

— Преживяла съм го.

Ейнджъл се надигна на пръсти и го целуна по бузата.

Дери затвори очи и се усмихна.

— Радвам се, че отново си у дома — каза тихо той. — Хапчетата са в кухнята.

— Имаш ли нужда от помощ в тоалетната? — попита тя, докато се обръщаше, за да отиде за болкоуспокояващите.

— Ако закъсам, ще те повикам — отвърна той и се ухили. — Почти като едно време, нали?

Ейнджъл се разсмя тъжно и поклати глава.

— Ама че завръщане!

Дери се усмихна и тръгна към тоалетната.

— Внимавай с отлепената плочка в коридора — извика след него Ейнджъл.

— Знам, знам. Живял съм тук повече от теб.

Ейнджъл отиде в кухнята, взе една чаша и я напълни с вода. Когато се обърна, Хоук стоеше зад нея.

— С Дери ли живееш? — попита я той.

— Само през лятото.

Тя остави чашата и отвори шишенцето с хапчетата.

— През останалата част от годината живея в Сиатъл — добави тя. — Идвам тук, когато имам възможност. Никога не пропускам Коледа.

Тя застина на мястото си, когато си спомни първата Коледа, която бе прекарала без родителите си. Без Грант. Коледа беше най-неподходящото време за спомени, съжаление и ярост. Двамата с Дери прекарваха заедно коледните празници, като всеки от тях знаеше, че другият би разбрал, ако вместо да се усмихва, се разплачеше.

Ейнджъл обаче не искаше да мисли за това точно сега. Сълзите не можеха да върнат мъртвите. Тя стискаше шишенцето толкова силно, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха. Капачката излетя и падна на пода.

Хоук вдигна капачката с едно плавно, бързо движение. Той бе забелязал тъгата и... смелостта... в изражението на Ейнджъл и се питаше какви мисли я караха да се чувства толкова нещастна.

„А може би тя просто се преструва, че е тъжна и решителна? Дали пък не е успяла в онова, в което останалите жени се провалиха, и не е намерила Ахилесовата ми пета? Дали някак си не е успяла да долови, че не уважавам нищо на тази земя, освен смелостта, която се

изисква, за да може човек да се измъкне от дълбоките дупки, в които го е захвърлил животът?“

— Благодаря — каза Ейнджъл, докато поемаше капачката от Хоук.

— Отдавна ли живееш с Дери? — попита той.

— От три години.

Тя изсипа едно хапче в дланта си.

— През лятото и по празниците — каза Хоук.

Нещо в тона му я накара да вдигне рязко глава. Русата ѝ коса се нави около гърдите ѝ, в рязък контраст с черната коприна.

— Дери не ти ли е казал? Ние почти сме отгледани заедно.

— Да, каза ми. Колко удобно.

Ейнджъл сви рамене.

— Семействата ни живееха врата до врата през лятото, а бащите ни бяха като братя, въпреки че не бяха кръвни роднини.

— И въпреки това ти живееш в Сиатъл през по-голямата част от годината?

— Аз съм американска гражданка.

— Това ще се промени, когато се омъжиш за него.

— За кого да се омъжа? — попита изненадано Ейнджъл.

— За Дери — отвърна Хоук, като я наблюдаваше с хладните си кафяви очи.

Тя му отговори точно така, както беше очаквал — отрече да има връзка с Дери. Докато Ейнджъл поклащаше отрицателно глава, от косата ѝ се надигна едва забележим аромат, който достигна до ноздрите на Хоук. Той вдъхна дълбоко. Желание премина по тялото му, но той не го показа. Мъж, който показваше, че има нужда от жена, беше просто глупак. Хоук не бе проявявал такава глупост от осемнайсетия си рожден ден.

— Аз съм като сестра за Дери — обясни Ейнджъл.

— Във всичко, но не и по кръвна линия — каза той, без да ѝ повярва.

— Точно така. С Дери сме едно семейство.

Тя му обърна гръб и сложи хапчето до чашата с вода. След това се обърна отново и погледна тревожно към коридора.

— Той е добре — каза Хоук. — Пък и какво толкова може да му се случи в тоалетната?

— Ще се изненадаш, ако знаеше.

Ейнджъл се усмихна сухо при спомена за собствената си несръчност преди три години, когато за първи път бе решила да прояви независимост и бе влязла с патериците в тоалетната. В крайна сметка се беше наложило Дери да влезе при нея, за да я вдигне.

Тя винаги се бе радвала, че Дери не се беше разсмял, а бе проявил загриженост, когато я бе намерил на пода на тоалетната. За щастие, случката бе наранила единствено гордостта ѝ, при това не твърде много, тъй като Дери ѝ беше помогнал, без да прави обидни забележки.

Хоук забеляза едва доловимата усмивка по лицето на Ейнджъл и се зачуди колко ли пъти Ейнджъл и Дери се бяха забавлявали под душа или във ваната. „Да — помисли си той, — има доста забавни начини нещо да се случи в тоалетната.“

Ако продължеше да мисли за това, възбудата му щеше да стане очевидна и затова той насочи мислите си другаде с онази самодисциплина, която някога го беше направила един от най-добрите автомобилни състезатели, а сега му помагаше да бъде безкомпромисен бизнесмен.

— Искаш ли да проверя какво става с Дери? — попита Хоук. Тонът му беше делови, но очите му бяха потъмнели и бяха станали почти черни.

Ейнджъл се поколеба.

— Сигурен ли си, че нямаш нищо против? — попита тихо тя. — Първите няколко пъти е доста трудно човек да се справи с патериците.

Хоук се обърна и тръгна по коридора, като мислено се съгласи с Ейнджъл по отношение на патериците. Той самият се беше видял принуден да ги използва на два пъти, всеки път след катастрофа по време на състезание. Веднъж му се беше наложило да ходи с патерици в продължение само на няколко дни. Втория път обаче беше прекарал цели деветнайсет седмици на патерици.

В коридора Хоук срещна Дери. Младежът се изненада.

— Толкова много ли се забавих? — попита Дери.

— Според мен не, но Ейнджъл малко се притесни.

— Ейнджъл? А, Енджи. — Дери изглеждаше неуверен в продължение на няколко секунди, след което добави: — Тя не обича да я наричат Ейнджъл.

- Знам.
- Тогава защо...
- Ще свикне — каза Хоук и обърна гръб на Дери. — Също както аз свикнах да ме наричат Хоук.

ГЛАВА 4

Хоук и Дери се върнаха мълчаливо в кухнята, където ги чакаше Ейнджъл. Когато видя Дери, на лицето ѝ се изписа облекчение. Тя му подаде хапчето и чашата с вода.

— Изпий го!

Дери направи гримаса, но я послуша.

— Ял ли си? — попита Ейнджъл.

— Разбира се. Не съм съвсем безпомощен все пак.

Тя го погали по бузата. Въпреки че кожата ѝ беше бяла, на фона на лицето на Дери изглеждаше по-тъмна.

Дери притисна леко буза в ръката на Ейнджъл.

— Добре съм, Енджи. Наистина.

— Сега по-добре си легни — намеси се Хоук. Това беше по-скоро заповед, отколкото предложение.

„Тя е впила нокти в теб, момче — помисли си Хоук. — Появих се тъкмо навреме.“

Хоук последва Дери до хола и изчака младежа да легне. Хоук не му помогна с нищо, освен с това, че му взе патериците. Когато Ейнджъл понечи да помогне, Хоук я спря.

— Той не е инвалид — каза хладно Хоук.

— Но... — започна тя.

— Не ми казвай, че си една от онези жени, които обичат да се правят на майки — прекъсна я Хоук. Гласът му беше закачлив, а погледът му твърд като кристал. — Жени, които се суетят около мъжете и се опитват да ги приравнят с бебета. Или на Дери му харесва да се държат с него като с бебе?

Ейнджъл стисна гневно устни, но преди да успее да каже нещо, Дери се разсмя.

— Господин Хоукинс — каза Дери, докато се опитваше да оправи възглавницата си, — вие не знаете...

— Наричай ме Хоук. Казвали са ми, че това име ми подхожда.

Докато говореше, Хоук се приближи до леглото и нагласи възглавницата под главата на Дери. Движенията му бяха толкова бързи, че останаха почти незабелязани.

— Прави са, да знаеш — каза с въздишка Дери. — Името наистина ти подхожда. Само дете аз никога не съм срещал ястреб с чувство за хумор.

Дери се усмихна и се отпусна на възглавницата.

— Само че Енджи е последната жена, която би започнала да се суети край един мъж — добави Дери. — Тя е най-спокойният човек, когото познавам.

Хоук повдигна вежди и погледна към Ейнджъл, сякаш никога през живота си не я беше виждал.

— Наистина ли?

— Наистина — отвърна Дери. — Не аз, а тя би трябвало да учи за хирург. Вече нищо, ама абсолютно нищо, не може да наруши спокойствието ѝ.

Ейнджъл се опита да запази спокойствие под скептичния поглед на Хоук. Не беше лесно. Знаеше, че той помнеше начина, по който беше реагирала на близостта му.

— Страхувам се, че направо откачих, когато Хоук ми каза, че си бил наранен. След това си го изкарах на Хоук. — Тя се усмихна леко. — Толкова за спокойствието и за ангелите.

Погледът на Хоук се плъзна по устните ѝ, по грациозния ѝ врат и по меките къдрици, които се виеха върху гърдите ѝ.

Ейнджъл усети как затаява дъх от изненада от чувствената си реакция на погледа му.

„Иска ми се да не бях усетила уязвимостта под повърхността на този мъж — помисли си тъжно тя: — Иска ми се той наистина да беше толкова безчувствен, колкото изглежда.“

Но Ейнджъл непрестанно усещаше прояви на топлина и нежност у Хоук, като например това, че беше оправил възглавницата на Дери. Противоречията и сложността на характера на Хоук я караха да се чувства едновременно запленена и раздразнена от него и не ѝ позволяваха да запази равновесие.

„Спокойна ли? — помисли си Ейнджъл. — Едва ли. Поне не докато Хоук е наблизо.“

Тя заобиколи Хоук и отметна черните къдрици от челото на Дери.

— Готов ли си да заспиш? — Дери поклати глава, въздъхна и безмълвно я помоли да го погали отново.

— Хубаво е — каза той.

Ейнджъл се усмихна и продължи да гали косата му. Дери се усмихна в отговор, след което погледна към високия мъж, чийто интелект и откровеност го бяха привлекли по време на първата им среща преди няколко седмици.

— Имаше право, Хоук — каза Дери. — Някои мъже обичат да се държат с тях като с бебета.

— Да ти наема ли бавачка? — попита Хоук.

— Само ако е млада и красива — отвърна младежът.

— Ако са млади и красиви, не ги наричат бавачки — отбеляза Хоук. — Наричат ги...

— Няма значение — побърза да го прекъсне Дери. — И без това не бих могъл да направя нищо, преди да се измъкна от този циментов панталон.

Той се размърда, опитвайки се да се настани по-удобно. Хоук взе една възглавница и се върна, при Дери. С няколко бързи движения я пхна под гипсирания крак на младежа, за да намали напрежението в гърба му.

Дери въздъхна.

— Благодаря. Проклетата гадост тежи колкото мен.

Ейнджъл погледна Хоук, изненадана отново от несъответствието между грубите му думи и загрижеността в действията му.

Хоук я изгледа хладно.

— Давай, погали го — каза Хоук. — Така няма да мисли за глезена си.

Дери се разсмя високо, но сините му очи бяха пълни със задоволство.

— Това ми харесва у теб — каза Дери. — Всички край мен ходят на пръсти и се опитват да бъдат мили, а ти не го правиш. Като бъдещ лекар, аз смятам, че в света има място за кръвоспираци.

— Да — каза рязко Ейнджъл. — В плътно затворени буркани.

За миг Дери изглеждаше шокиран от думите ѝ. След това отново се разсмя. Напрежението напусна лицето му и той заприлича на

осемнайсетгодишен, въпреки че беше на двайсет и една. Хвана ръката на Ейнджъл, стисна я и я сложи отново върху челото си.

— Погали ме. Ти ми влияеш добре. Всъщност това важи и за двама ви. Бях започнал да се самосъжалявам, когато вие пристигнахте.

Думите му накараха раздражението ѝ да се изпари. Тя започна да гали отново челото му и с всяко движение усещаше мрачния поглед на Хоук върху себе си.

Дери затвори очи, въздъхна дълбоко и се отпусна.

— Ръцете ти са като теб, Енджи — прошепна той. — Мили. Щедри. Спокойни. Ще ми помогнеш ли?

— Разбира се — отвърна тихо тя.

— Сигурна ли си? Знам колко си заета.

— Лято е. През лятото единствената ми работа е да попивам цветовете и слънчевата светлина.

Дери отвори очи и я погледна с очевидно облекчение.

— Благодаря — каза той с дрезгав и провлачен глас. Хапчето очевидно беше започнало да действа.

Дери погледна Хоук.

— Кога искаш... да започнеш... голямата обиколка? — попита Дери с бавен глас.

За миг Хоук почти почувства съжаление към Ейнджъл, която беше хваната в капана на този млад, рус чаровник. След това устните му оформиха кратка усмивка. Чарът на Дери беше истинска сила и също като слънцето караше хората да се приближават и да се топят. Хоук не бе забелязал нито един признак, че Дери е лъжец или измамник. Дери не можеше да направи нищо, за да престане да бъде толкова очарователен. Той беше останал недокоснат от жените и лъжите.

Хоук щеше да се погрижи това да не се промени.

— Утре — отвърна Хоук. — Докато Ейнджъл не се увери, че можеш да се грижиш сам за себе си, няма да мисли за работа.

Ейнджъл вдигна глава.

— За какво говорите вие двамата? — попита тя.

Дери я погледна и присви очи, опитвайки се да фокусира погледа си, който бе станал замъглен от действието на болкоуспокояващото.

— Да... разведеш Хоук — успя да каже той. — Аз... не мога.

Ейнджъл погледна Хоук с нескрита изненада.

— Знаеш ли за какво говори Дери?

Дери чу думите на Ейнджъл да заглъхват в съзнанието му. Знаеше, че трябваше да я накара да разбере колко важно е да помогне на Хоук, но езикът му отказваше да изрече думите.

Внезапно той осъзна колко много беше изтощен. Дери започна да се бори срещу действието на хапчето.

— Енджи? — повика я той. Гласът му беше изпълнен с нещо подобно на паника.

Ейнджъл усети как мускулите му се стегнаха под ръката ѝ. Тя заговори бързо, спомнила си собственото си чувство на безпомощност в болницата преди три години, когато инжекциите я бяха завлекли в тъмнината, отнемайки ѝ дори възможността да извика. Освен в ума си. Там тя бе викала безкрай, уловена в мрежата на барбитурата.

— Не се бори с хапчето. Чуваш ли ме, Дери? Отпусни се. Всичко е наред.

— Не мога... Хоук.

— Аз ще се погрижа за Хоук — каза веднага Ейнджъл. — Отпусни се, Дери. Аз съм до теб.

Тя погали челото и бузата на Дери, сякаш му налагаше да се успокои.

— Вече всичко е наред — каза тихо тя. — Спи, Дери. Аз съм тук.

Погледът на Дери се спря върху нея за миг. Той си пое дъх, кимна бавно и престана да се съпротивлява на лекарството.

Едва тогава Ейнджъл осъзна, че Хоук беше дошъл до нея и ѝ помагаше, като държеше силно раменете на Дери. Без Хоук, тя едва ли щеше да успее да попречи на младежа да седне в леглото.

— Благодаря — каза Ейнджъл. — Дери ще се оправи. Просто малко се притесни, когато осъзна, че лекарството е по-силно от него. Чувството за безпомощност го уплаши.

Ейнджъл стисна юмруци, когато си спомни как и тя бе изпитала същото чувство преди три години — болка, безпомощност и ярост.

Хоук забеляза. Без да се замисля, той взе ръката ѝ и нежно я разтвори. След това погали пръстите ѝ и с изненада установи, че бяха студени.

— Дери е също толкова силен, колкото и очарователен — каза той, докато се опитваше да стопли ръката ѝ между дланите си. — Ще се оправи.

Ейнджъл си наложи да отпусне ръцете си. Топлината от допира на Хоук беше почти шокираща. Тя вдигна внезапно глава и се видя отразена в ясения му поглед. Отражена и... преценена. Погледът му не беше толкова успокояващ, колкото бавното движение на ръцете му, които топлеха нейните.

Внезапно Ейнджъл се почувства уязвима, сякаш беше чисто гола, а от небето се спускаше леденостуден вятър с намерението да я отнесе. Издърпа ръцете си и отново започна да гали косата на Дери, но този път по-скоро за да успокои себе си, отколкото него.

Хоук я наблюдаваше безмълвно, следеше всяко движение на ръцете на Ейнджъл, очите ѝ, косата ѝ. Но най-вече наблюдаваше бавното движение на гърдите ѝ под коприната на роклята. Това, че я желаше, не го изненадваше. Изненадваше го фактът, че му се искаше да я утеши.

„Колкото по-скоро я вкарам в леглото, толкова по-добре. Никога не съм срещал актриса, която толкова убедително успява да предаде едновременно сила и уязвимост. Толкова убедително. Само в леглото играта ще свърши и ще се освободя от лъжите и от мрежата ѝ.“

— За какво говореше Дери? — попита Ейнджъл след няколко минути, прекарани в тишина.

— Голямата обиколка ли имаш предвид? — попита в отговор Хоук.

Тя кимна, без да сваля очи от Дери. Движението разлюля дългата ѝ коса. На Хоук му се прииска да увие една къдрица около пръста си и да я пусне бавно, оставяйки косата ѝ да погали чувствителната кожа между пръстите му.

— Никога не съм идвал тук — каза Хоук. — Честно казано, не знам нищо за провинцията. Преди да построя селище от скъпи къщи, искам да се уверя, че имам да предложа на купувачите нещо повече от домове на високи цени и скъп курортен комплекс.

Ейнджъл зачака с отпуснати пръсти. При мисълта за продажбата на Ийгъл Хед ѝ се искаше да се развика или да започне да моли Хоук да не купува имота.

Само че продажбата беше единственият начин Дери да плати за осемте години образование и обучение, през които трябваше да премине, за да стане хирург. Ейнджъл нямаше намерение да пречи на това. Колкото и да обичаше Ийгъл Хед, Дери ѝ беше по-скъп.

— Точно за това трябва да ми помогнеш — каза Хоук с безизразно лице. — Ти си моята екскурзоводка.

— Какво? — попита Ейнджъл, сякаш не вярваше на ушите си.

— Предвид състоянието на Дери в момента, ще му бъде адски трудно да се качва и слиза от кола, да не говорим за лодка — поясни Хоук.

Ейнджъл застина на мястото си.

— Ще му бъде невъзможно да ходи по плажа — продължи Хоук. — Особено пък да слиза по пътеките между скалите.

Ейнджъл все още не казваше нищо.

— Дери каза, че можеш да се справиш. — Хоук я наблюдаваше внимателно. — Всъщност той каза, че си по-добър рибар от него, че можеш да готвиш като европейски главен готвач и знаеш най-добрите места в радиус от сто мили.

— Преувеличил е.

Хоук сви рамене.

— От теб зависи.

Ейнджъл гледаше само към Дери. Хоук добави хладно:

— Сигурно разбираш, че не мога да купя прасе в чувал. Без обиколка няма сделка. Съжалявам, но такъв е животът. Няма такова нещо като безплатен обяд.

Хоук наблюдаваше как Ейнджъл осъзнава истината. Без обиколка нямаше да има сделка. И тя нямаше да получи своите два и пет процента от продажбата на земята.

Дери бе казал на Хоук, че Ейнджъл притежава една четвърт от Ийгъл Хед. Хоук предполагаше, че това беше в замяна на услугите, които тя бе предоставяла на Дери. Как иначе Ейнджъл можеше да си позволи да прекарва по три месеца всяка година, без да върши нищо? Някой трябваше да плати за привилегията да се радва на компанията на Ейнджъл. Два и пет процентен дял в Ийгъл Хед не беше лошо заплащане за три години „работа“.

Ейнджъл не забеляза циничната оценка на Хоук за нея. Тя наблюдаваше Дери, виждаше само сенките на болката и безсънието под преbledнялата му кожа. Дери изглеждаше много млад, но тя знаеше, че това беше само привидно. Никой, който бе преживял катастрофата преди три години, не можеше да бъде млад отново. Неопитен — да. Млад — никога.

Ейнджъл въздъхна.

„Дери трябва много да харесва Хоук, за да му е обещал, че ще му бъде лична екскурзоводка. Сигурно и той е доловил самотата под повърхността на Хоук. Той е самотен като ястреб в небето. И също толкова красив — силен, грациозен, мрачен, с очи, които проникват до дълбините на душата.“

Ръката на Ейнджъл се поколеба върху косата на Дери, но бързо продължи да го гали.

„Няма причина да не покажа на Хоук възможностите за отдих в тази част на страната. И без това щях да прекарам цялото лято обикаляйки остров Ванкувър и Вътрешния пролив. Едва ли е толкова много да взема Хоук със себе си и по този начин да помогна на Дери да постигне една своя мечта.“

Ейнджъл вдигна глава и не се изненада, когато разбра, че Хоук я бе наблюдавал. Тя срещна твърдия му, пронизателен поглед, без да мигне.

— За колко време ще ти трябвам? — попита спокойно.

Тъглчето на устата му се изви цинично надолу.

„Не повече от една-две нощи“.

Хоук обаче не издаде мислите си. Когато заговори, гласът му беше спокоен и равен.

— Не повече от шест седмици. Не мога да отделя повече време. Трябва да се занимая с още няколко сделки със земя.

Хоук се намръщи едва забележимо. Той беше започнал сложна комбинация от сделки със земя и акции, които трябваше да бъдат приключени след около шест седмици. Тогава или щеше да бъде много по-богат отколкото сега, или щеше да му се наложи да започне от нулата. И в двата случая щеше да бъде вълнуващо.

Това беше единственото нещо, което имаше значение за Хоук. Не парите, а тръпката. Откакто беше престанал да се състезава, той на няколко пъти, бе успял да спечели много и да загуби всичко. Също както и в състезателната си кариера, предпочиташе да печели в бизнеса, вместо да губи или да се разорява. Но независимо дали губеше, или печелеше, тръпката оставаше. Откриване, преследване, унищожаване. Безкраен цикъл, безкрайно вълнуващ, който показваше на Хоук, че е жив.

— Шест седмици — повтори Ейнджъл, като с усилие сдържа гласа си спокоен.

— Не през цялото време. Ще идвам тук и ще си отивам. — Той я изгледа мрачно. — Можем да направим предварителен график. Кажете ми какво може да се види и направи и ще решим кога е най-удобно и за двама ни.

Ейнджъл кимна отнесено.

— Без обещания — добави Хоук. — Може да не харесам видяното. В такъв случай сделка няма да има.

Ейнджъл погледна Дери. Той се размърда и изстена тихо. Болката му не беше изчезнала, а само се бе отдалечила малко.

За миг ръката ѝ увисна над косата му. Ейнджъл се замисли колко много пъти Дери бе седял до леглото ѝ, бе наблюдавал неспокойния ѝ сън и я бе чувал да стене, защото не можеше да контролира емоциите си.

Толкова много пъти се беше събуждала, за да бъде посрещната от широката му усмивка и окуражаващото „днес изглеждаш по-добре“. Не можеше да не помогне на Дери. Ако трябваше да развежда Хоук наоколо в продължение на шест седмици, щеше да го направи.

Ръката ѝ отново започна да гали нежно русата коса на Дери.

— Добре — каза Ейнджъл, без да вдига поглед към Хоук. — Щом трябва.

ГЛАВА 5

Беше още тъмно и до разсъмване оставаше още почти час. Ейнджъл се движеше безшумно в кухнята, като слагаше храна в торби, правеше сандвичи и пържеше бекон в тигана.

Когато чу тропота от патериците на Дери в коридора, тя отрязва още няколко парчета бекон и ги пусна в тигана.

— Рано си станал — обърна се усмихната към него. — Аз ли те събудих?

— Не.

Дери направи гримаса. Обикновено сутрин беше много весел и понякога това я влудяваше. Сегашното му изражение обаче подсказа на Ейнджъл, че глезенът го болеше адски.

— Как спа? — Тя наблюдаваше внимателно лицето му.

Дери се намръщи. Ако към изражението му се прибавеха и русите къдрици, човек можеше да го вземе за ядосан шестнайсетгодишен хлапак.

— Зле — измърмори той. — Имам чувството, че съм махмурлия.

— И така изглеждаш. Портокалов сок?

Дери се прозина, прокара ръка през косата си и кимна.

— Ако обичаш — каза той, след което попита: — Кафе?

— Сядай. Ще ти донеса.

Докато Дери седеше на масата, поставена пред прозореца с изглед към пролива, Ейнджъл сложи на един поднос кафе, сок, препечен хляб и домашен конфитюр, който ѝ беше подарък от съседката госпожа Кари, която правеше най-хубавите конфитюри на остров Ванкувър. Преди два месеца тя се беше спънала в котката си и си беше счупила бедрената кост. Гипсът ѝ вече беше свален, но Ейнджъл все още пазаруваше вместо нея.

— Къде е Хоук? — попита Дери, когато Ейнджъл остави подноса на масата.

— На телефона.

Дери поклати глава.

— Той работи твърде много. Още не се е съмнало.
— Говори с Лондон, с лорд не знам кой си.
— Сигурно е за онзи остров, който иска да купи.
— Цял остров ли? — попита Ейнджъл.
— Да. Исква да го превърне в завод за крекинг на суров нефт от Северно море.

Ейнджъл се поколеба за малко, след което се върна до печката.

— Хоук трябва да е много богат — каза тя.

— Предполагам, че е. Когато помолих банката да го провери като потенциален купувач на Ийгъл Хед, трябваше само да спомена името Майлс Хоукинс и погледът на стария Джонстън светна като коледна елха.

— Портокалов сок — каза Ейнджъл.

Дери послушно изпи сока.

— Хоук има доста стабилна репутация в онова, което Джонстън нарича „международната финансова общност“ — добави Дери. — Първокласен голям играч.

Дери замълча, за да отпие няколко глътки кафе. След това въздъхна и погледна с надежда кафеварката. Ейнджъл се усмихна, взе кафеварката и доля чашата му.

— Странно е — каза след малко Дери. — Хоук не се държи като богаташ.

Ейнджъл сви рамене и се върна при тигана с бекона.

— И какво според теб означава да се държи като богаташ?

— Нали знаеш. Да хвърля пари навсякъде. Да споменава имената на съответните курорти, на съответните хора. Частни самолети и свръхбързи коли.

— Като Клариса ли?

Дери замълча и въздъхна.

— Да. Тя беше нещо различно, нали?

Ейнджъл потисна усмивката си.

— Ще ти кажа какво беше различното в нея — каза тя, — но от мен не се очаква да знам думата. Добре, че ти успя да разбереш каква е в действителност, Дери. Вярно е, че беше невероятно красива, но имаше интелект на мида.

— Не обиждай мидите — каза сухо Дери.

Ейнджъл се усмихна и сложи ивиците бекон да се сушат на хартиени салфетки.

— Колко яйца? — попита тя.

— Пет.

— Гладни сме, така ли?

— Ако случайно си забравила, снощи проспях вечерята.

— Аха — каза Ейнджъл.

Тя си спомняше прекрасно вечерята. Двамата с Хоук бяха прекарали един час в обсъждане на програмата. Тя беше изготвила списък с нещата, които трябваше да направят, и бе отбелязала приблизително колко време ще им трябва за всяко. Хоук беше погледнал бегло списъка и го бе оставил встрани.

След това беше започнал да разпитва Ейнджъл за подробностите, без да пропуска нито едно от трийсет и седемте предложения в списъка, който бе гледал в продължение на не повече от шейсет секунди. Въпросите му бяха кратки и изчерпателни. В края на разговора им Ейнджъл се беше почувствала напълно изтощена.

Когато Хоук бе събрал цялата необходима информация, без да поглежда към списъка, бе написал нов график, бе подал няколко хиляди долара на Ейнджъл за разходите и я бе оставил сама. Той бе прекарал следващия час в разговори с фондовата борса в Токио.

Ейнджъл сложи бърканите яйца в тигана за омлет и го завъртя сръчно, след което прибави различните съставки.

— Гъби? — попита тя.

— Всички екстри — отвърна незабавно Дери.

Омлетът стана по-дебел. Точно когато Ейнджъл го сгъна на две, избръмча звънецът на таймер. Тя сложи омлета на Дери на една затоплена чиния и измъкна една тава с кроасани от печката.

Дери долови аромата на кроасаните и се усмихна.

— Благодаря, Енджи — каза тихо той. — Това е много по-хубаво от препечен хляб с фъстъчено масло.

— Всичко е по-хубаво от препечен хляб с фъстъчено масло.

— Дори лебервурст със сметана? — подхвърли невинно Дери.

Ейнджъл потръпна.

Дери опита омлета и въздъхна.

— Клариса беше права за едно нещо — каза той.

— Така ли?

— Ти ще ме разглезиш твърде много, за да проявя интерес към друга жена.

Ейнджъл се разсмя и разроши косата му. След това се обърна да тръгне към печката и за малко щеше да се блъсне в Хоук.

— Ох! — Ейнджъл отстъпи стреснато назад. — Господи, ама ти си бил много безшумен!

Хоук я погледна хладно. Чертите му изглеждаха необичайно остри, а очите му изглеждаха черни на изкуствената светлина. Ейнджъл щеше да отстъпи още по-назад, ако гипсираният крак на Дери не ѝ пречеше.

— Не спа ли добре? — попита тя, докато оглеждаше лицето на Хоук.

— Спах както всяка нощ. — Тонът му беше отсечен и студен като погледа му, който я оглеждаше от главата до петите. Той се обърна и взе една чаша за кафе. След това взе кафеварката и напълни чашата. Докато отпиваше от кафето, погледът му се спря върху съставките за омлета.

— Седни — каза му Ейнджъл. — Колко яйца искаш в омлета?

— Няма нужда — отвърна Хоук с мрачен поглед. — Аз не бих искал да бъда разглезен — за друга жена.

Дери издаде някакъв задавен звук, който бързо премина в бурен смях.

Ейнджъл стисна устни миг преди да успее да се овладее. Искаше ѝ се да намира язвителните забележки на Хоук за забавни, но вместо това ги приемаше твърде лично.

— Не ставай смешен — каза тя и отиде до печката. — Колко яйца?

— Шест.

Ейнджъл се изненада. Тя хвърли един бегъл поглед към Хоук и забеляза, че той беше по-едър, отколкото си го спомняше. Трябва да беше поне метър и деветдесет, строен, мускулест и много мъжествен. Неофициалните му дрехи някак си подчертаваха телосложението му повече отколкото официалният костюм с жилетка от предишния ден. Черният пуловер, който очертаваше толкова добре гърдите му, беше имитация на пуловерите на ирландските рибари. Раменете му изглеждаха достатъчно широки да закрият светлината.

Той изглеждаше и по-висок от вчера, по... първичен. Избелели дънки прилепваха плътно към бедрата му и подсказваха, че под тях се крият мускулести прасци. Беше обут с мокасини с мека подметка. Погледът на Ейнджъл бе привлечен от мощта на тялото му, от измамно тънката линия на бедрата и кръста му, която се сливаше с мъжествената широчина на раменете му.

— Всичко ли съм закопчал? — попита Хоук толкова тихо, че Дери не го чу.

Ейнджъл се изчерви.

— Всичко, освен устата си — отвърна тя, като внимаваше Дери да не чуе думите ѝ.

Тъглчето на устата му се надигна леко нагоре.

— Ти не си — измърмори той.

— Какво?

— Не си се закопчала.

Ейнджъл погледна надолу и откри, че Хоук беше прав. В бързината да се облече беше забравила да вдигне ципа на дънките си и сега през тесния отвор се виждаше ивица от копринените ѝ бикини.

Промяната на ролите накара раздражението ѝ да се изпари и тя се разсмя.

„Може би Дери е избрал правилния подход — призна мислено тя. — Неочакваният, язвителен хумор на Хоук може да се окаже заразителен.“

Тя вдигна ципа си, без да престава да се усмихва. След това обърна гръб на Хоук и започна да чупи яйцата за омлета.

Хоук наблюдаваше как Ейнджъл прави омлета с умение, което се постигаше само с практика. Не се изненада, че беше добра готвачка. Мъжете обичаха друг да им готви, а Ейнджъл очевидно беше жена, която беше посветила живота си на доставянето на удоволствие на мъжете. Докато отпиваше от кафето си, той се питаше какви други начини бе научила тя да задоволява мъжете. Тази мисъл го възбуди. Побърза да промени посоката на мислите си, тъй като знаеше, че днес любопитството му нямаше да бъде задоволено. Вероятно и в следващите няколко дни.

Подозираше, че Ейнджъл щеше да го дразни известно време, като остава извън обсега му. Нямаше нищо против. Това само правеше

неизбежния край на преследването още по-приятен. Не всяка жертва си струва усилията, необходими за залавянето ѝ.

Хоук започна да се храни мълчаливо. Кроасаните бяха меки и горещи, а конфитюрът беше невероятен.

Над пролива започваха да се появяват първите признаци на утрото и нощта бе заменена от отгънъци на сивото и черното. Около Хоук се чуваха тихите звуци на дрънчащи прибори, леко почукване на чаша за кафе при оставянето ѝ върху масата, изскърцването на стол, когато Дери се размърдаше, стъпките на Ейнджъл, докато вървеше към масата.

Спокойствието на момента проникна през защитните прегради на Хоук и се разпротря по цялото му тяло безмълвно и пълно като самата зора. Много време бе минало, откакто Хоук за последен път бе закусал в такава обстановка. Обикновено той се хранеше сам. Когато не беше сам, до него обикновено имаше жена, която се опитваше да му говори и го засипваше с думи, опитвайки се да запълни празнината, която се появяваше на сутринта след края на преследването. Това отчаяно дърдорене не можеше да трогне Хоук. Да закусва с хора, които не искаха нищо от него, беше необичайно и го караше да се чувства спокоен.

Тогава Хоук чу собствените си мисли. Той стисна устни и бутна празната си чиния встрани.

„Кого се опитвам да залъжа? — попита се мислено. — Разбира се, че Дери и Ейнджъл искат нещо от мен. Искат пари. Ейнджъл няма да ми покаже остров Ванкувър само защото има добро сърце. Ако купя Ийгъл Хед, тя ще бъде компенсирана за усилията си. А дори и да не го купя, тя все пак ще спечели доста, като надуе разходите. Същото важи и за Дери.“

Хоук нямаше нищо против това. Такива бяха правилата на играта и той ги беше научил още на осемнайсетия си рожден ден. Тогава беше научил, че да бъдеш емоционално честен мъж в свят на лъжи, означава да бъдеш глупак.

Ейнджъл довърши омлета си, стана и започна да разчиства масата.

Дери погледна към пролива. Малки светлинки подскачаха нагоре-надолу и показваха местонахождението на лодките за спортен

риболов; които напускаха пристанището на Кембъл Ривър и навлизаха в пролива.

— Остави чиниите — каза Дери. — Ще изпуснете прилива.

— Вече го изпуснахме — каза Ейнджъл и въздъхна.

Хоук долови съжалението в гласа ѝ.

— Ти наистина ли обичаш риболова? — попита я изненадан той.

— Не, всъщност съм луда по него.

— И при това е много добра — каза Дери. — По-добра от мен. Тя знае точно къде да отиде, колко дълбоко да пусне въдиците, каква стръв да използва, кои заливета и носове...

— Достатъчно — прекъсна го сухо Ейнджъл. — Хоук очевидно не е рибар.

— Защо смяташ така? — попита я Хоук.

— Беше се хванал за телефона, когато трябваше да си на вода.

— Имах делови разговор.

— Както казах, не си рибар — каза Ейнджъл. — Ако си истински рибар, нищо, абсолютно нищо не може да ти попречи да тръгнеш за съомга на разсъмване.

Дери се разсмя.

— Остави човека на мира — каза Дери. — Той никога не е ловил съомга, така че не знае какво е изпуснал.

Ейнджъл погледна Хоук и той също я погледна с интерес. На слабата утринна светлина очите ѝ изглеждаха тъмнозелени и контрастираха със светлорусата ѝ коса.

— Някога ходил ли си за риба? — попита го Ейнджъл, докато се навеждаше да вдигне чинията му.

Хоук си спомни малкия язовир на фермата, в която беше израсъл. Всеки път, когато баща му бе успявал да се откъсне за няколко минути от задълженията, свързани с управлението на малката ферма, двамата бяха ходили до язовира. Хоук си спомняше, че веднъж дори бе чул баща си да се смее, когато беше измъкнал петкилограмов сом от мътната вода.

— Ходил съм няколко пъти — каза той с дрезгав глас.

Промяната в тона му стегна гърлото на Ейнджъл. Тя видя сенките на спомените да преминават по челото му и да смекчават за миг острите черти около устата му.

Ейнджъл усети как в очите ѝ напират сълзи. Тя долови, че и спомените на Хоук бяха като самия него — едновременно сладки и горчиви, самотни, сложни и понякога дори жестоки. Искаше ѝ се да пропъди горчивината, да засили сладостта, да обогати сложността с всички цветове на емоциите.

Жестокостта, която Хоук проявяваше от време на време, не плашеше Ейнджъл. Известно време след катастрофата тя се бе държала невероятно жестоко с хората около себе си. Най-накрая времето за жестокост бе отминало и я бе оставило пречистена.

Ейнджъл погледна тъмните очи, които бяха толкова близо до нейните. Пръстите ѝ се свиха около вилицата, която все още излъчваше топлината на тялото на Хоук.

— Това лято ще хванеш съомга — каза му тихо тя. — Обещавам.

Преди Хоук да успее да ѝ отговори, Ейнджъл се изправи и му обърна гръб. Тя сложи приборите в миялната машина с бързи движения. Въпреки че бяха изпуснали прилива, на нея ѝ се искаше по-скоро да излязат в океана.

— Готов ли си? — попита, без да вдига глава.

Хоук не бе спрял да я наблюдава, откакто с разтреперан от вълнение глас му бе обещала да улови съомга. Той остави безмълвно чашата си на масата.

— Готов съм, откакто навърших осемнайсет — отвърна Хоук.

ГЛАВА 6

Когато Хоук чу собствените си думи, лицето му прие обичайния си загадъчен израз, прикриващ мислите и емоциите. Помогна безмълвно на Ейнджъл да занесе всичко до колата. Багажът не беше малко. Храна, риболовни принадлежности, якета, дори скицник, който тя беше добавила в последния момент.

Хоук огледа купчината багаж в БМВ-то си.

— В Аляска ли ще ходим? — попита сухо.

— Прекрасна идея — отвърна замечтано Ейнджъл. — Винаги съм искала да премина Вътрешния пролив.

Хоук я изгледа въпросително.

— Това обаче не е включено в списъка ни за това лято — каза Ейнджъл.

Тя започна да мести чантите в багажника, докато най-накрая успя да го затвори. Хоук понечи да ѝ помогне, но се спря, когато вниманието му бе привлечено от силния крясък на орел. Той вдигна поглед към небето и започна да търси птицата. Една черна сянка се спусна надолу с разперени криле и извадени нокти. Жертвата беше скрита във високата трева и Хоук не можеше да я види, но хищната птица нямаше такъв проблем. Орелът заби нокти в плячката си и я закри с полуразтворени криле. Тогава с острото си зрение птицата забеляза двамата души, които стояха и наблюдаваха сцената. Орелът нададе висок, пронизителен крясък и се издигна с жертвата си към върховете на дърветата.

Утринните слънчеви лъчи бяха започнали да оцветяват небето, в изящни, прозрачни цветове. От другата страна на пролива се издигаха назъбените върхове на планини — черни и същевременно лъчезарни. Над тях се бяха събрали няколко облака.

Хоук усети прилив на сили и вълнение. Той вдигна глава към небето и остави изгряващото слънце да го окъпе в лъчите си. Бе прекарал твърде много време затворен, откакто бе напуснал фермата. До този момент не бе осъзнавал колко много му беше липсвало небето.

Откъм каменистия връх Ийгъл Хед отново се чу крясъкът на хищна птица.

Ейнджъл погледна нагоре, видя удоволствието, изписано по лицето на Хоук, и почувства как в нея се надига възбуда. В първите няколко секунди усещането я шокира, но след това тя го прие.

„Страстта не трябва да ме изненадва. Аз избрах да живея след смъртта на Грант. Любовта и желанието са неразделна част от живота. Това, че не съм желала мъж от три години, не означава, че никога вече няма да пожелаая мъж.“

Въпреки че признаваше пред себе си силата на привличането, което изпитваше към Хоук, тя знаеше, че той щеше да я нарани силно. Хоук беше най-суровият мъж, когото някога бе познавала. И все пак под външната му твърдост се криеше копнеж за красота, за топлина, за... любов. Ако този копнеж липсваше, тя едва ли щеше да чувства привличане към него.

Ейнджъл знаеше, че нямаше никакви гаранции, че точно тя щеше да успее да се докосне до копнежа на Хоук. Всъщност нямаше никакви гаранции, че това щеше да се удаде на когото и да било, дори на самия Хоук. Той беше силен. Твърде дълго беше живял сам. Същото можеше да се каже и за нея.

„Трябва ли обаче да рискувам спечеленото с толкова много усилия спокойствие заради един мъж, който може би вече не вярва в любовта?“

Тя затвори багажника и остро изщракване привлече вниманието на Хоук. Той не свали очи от нея, докато Ейнджъл се качваше в колата. След кратко колебание Хоук седна зад волана. Докато пътуваха, Ейнджъл не каза нищо. Тя очевидно също се радваше на тишината и цветовете на небето.

Хоук паркира БМВ-то на паркинга на пристанището и двамата слязоха от колата. След това се заеха с пренасянето на багажа до кея.

Когато забеляза лодката на Хоук, Ейнджъл спря по средата на кея и се втренчи в нея. Яхтата беше дълга повече от девет метра и имаше онези изящни линии, които бяха запазена марка на мощните италиански моторни яхти. Един-единствен поглед ѝ бе достатъчен да разбере, че яхтата се управляваше лесно и че щеше да преодолее развълнуваните води на Вътрешния пролив с лекотата, с която ястребът преодолява въздушните течения.

— Красива е — каза Ейнджъл и се обърна към Хоук. — Как се казва?

— Още не съм я кръстил.

Ейнджъл осъзна, че лодката беше чисто нова.

— Недей да бързаш да я кръщаваш. Лодката има само едно име, а тази заслужава най-доброто.

— Защото е красива ли? — подхвърли Хоук, докато се качваше на палубата.

— Тази лодка не е красива — отвърна Ейнджъл. — Тя е направо великолепа. Идеално съчетание на форма и функционалност. Нищо не липсва, нищо не е излишно.

Хоук се обърна и погледна Ейнджъл през рамо. Тя не го забеляза. Погледът ѝ не се откъсваше от блестящия бял корпус на яхтата. Устните му се извиха в саркастична гримаса.

— И е доста скъпа — каза Хоук.

Ейнджъл продължи да гледа яхтата още известно време, след което въздъхна.

— Да, обзалагам се, че е така. Италианците не се срамуват, когато определят цените на своите творби на изкуството. — Тя погледна Хоук. — Можеш ли да... можеш ли да я управляваш?

— Някога се състезавах с моторни лодки.

— Мислех, че Дери спомена, че си бил автомобилен състезател.

— Правил съм и двете. При автомобилите се печелеше повече.

— И беше по-опасно? — попита Ейнджъл.

Хоук присви очи.

— Възбуждаш ли се от мисълта за опасността? — попита той.

— Не.

— Много жени се възбуждат.

— Така ли? — попита Ейнджъл. — Защо?

Хоук издаде някакъв рязък звук.

— Адреналин, скъпа. Показва им, че са живи.

— Или че някой друг е мъртъв — каза Ейнджъл. Спомените се върнаха и стегнаха гърлото ѝ, сякаш се опитваха да я задушат.

Хоук забеляза измъченото ѝ изражение. Тогава тя намести чантите в ръцете си и се качи на яхтата, сякаш нищо не се беше случило.

Хоук осъзна, че наистина не се беше случило нищо. Призраците, които преследваха Ейнджъл, не бяха нещо ново. Те бяха неразделна част от живота ѝ, също както неговите призраци бяха неразделна част от неговия. А може би измъченото изражение беше просто преструвка. Хоук сви мислено рамене и се отказа да разсъждава повече по тази тема.

„Преструвка или истина, това не променя същността на Ейнджъл. Дори животните потръпват на сън, когато ги преследват онези призраци, които ограничените им мозъци успеят да съчинят.“

— Когато излезем в пролива — каза Хоук, — ще ти покажа как се управлява лодката. Ако искаш.

— Разбира се, че искам. Пък и това е единственият начин ти да ловиш риба.

Хоук повдигна въпросително вежди.

— Невъзможно е да ловиш риба сам в яхта с такива размери — обясни Ейнджъл. — Някой трябва да стои на руля, особено ако успееш да закачиш някоя голяма съомга, а водата е пълна с други лодки и има течение.

Двамата натовариха багажа на лодката. Слънцето се беше издигнало високо над планините, когато Хоук отдели яхтата от кея и навлезе в течението на река Кембъл. Вляво от лодката разпръснатата вечнозелена растителност отстъпи пред залесения нос, който навлизаше в океана. Вдясно се издигаше малко възвишение, което разделяше океана от реката.

Един малък самолет се понесе по водата. Двигателите му ревяха и го задвижваха все по-бързо, докато най-накрая самолетът не се издигна над водата.

Хоук оглеждаше всичко. Когато и последният буй с ограничение на скоростта изчезна зад кърмата на яхтата, той увеличи мощността на двата дизелови двигатели. Лодката се надигна леко и започна да разцепва синьо-зелената вода, оставяйки разпенена ивица след себе си.

Хоук държеше скоростта доста под възможностите на яхтата, защото наоколо имаше твърде много малки лодки и корабчета. Всички те обикаляха точно определен район. От носовете и кърмите им бяха провесени въдици, които се огъваха под тежестта на стръвта и силата на океана.

— Това трябва да е риболовният вир на господ — подметна Хоук.

Ейнджъл се усмихна.

— Това е Езерото на французина — каза тя, повишавайки глас, за да надвика мощното ръмжене на двигателите. — Преди да построят язовира, река Кембъл излизаше от коритото си през лятото. Наводненията издълбали огромна дупка в океанското дъно.

Хоук погледна през рамо, но не видя нито язовир, нито дупка.

— Съомгата е там — каза Ейнджъл и посочи към района, в който се намираха лодките. — Някои хора твърдят, че рибите се приспособяват към сладката вода. Други пък казват, че просто си лежат там и чакат подходящите сензорни сигнали да ги подмамят в реката.

— Според теб кой е прав? — попита Хоук.

Дълго време Ейнджъл не му отговори. Хоук я погледна с любопитство и желание, което му беше трудно да прикрие.

На светлината на слънцето къдриците, които се бяха измъкнали от плитката ѝ, горяха като бледи пламъци на фона на бялата ѝ кожа. Профилът ѝ имаше необичайна чистота, силна хармония между чело, нос и брадичка, без това да я прави по-малко женствена.

Когато се обърна с лице към него, очите ѝ бяха прозрачни и дълбоки като речен вир. Погледът ѝ не беше фокусиран и сякаш беше насочен навътре, а не към Хоук или океана.

— Според мен — каза бавно Ейнджъл — съомгите в Езерото на французина са свикнали със себе си и със сладката вода, която ще доведе до пълното им унищожаване.

— Говориш, сякаш съомгите са хора.

— Така ли? — каза тихо Ейнджъл и се усмихна тъжно. — Повечето хора не са толкова смели. Те не гледат по-далеч в бъдещето от следващия си обяд или вечеря. Съомгите гледат към смъртта и отвъд нея.

— Отвъд нея?

— Раждането. Вечният цикъл на раждане и смърт, преплетени помежду си като река Кембъл и океанът.

Над водата се разнесе силен вик, последван от развълнуван порой от думи на френски. Ейнджъл се облегна на перилата и се вгледа по посока на звука.

— Виж! — каза тя. — Той е хванал една!

Ейнджъл посочи към една малка гребна лодка, която изглеждаше като закована за блестящата повърхност на океана. Тя отвори нетърпеливо прозореца. Пръстите ѝ се вкопчиха в ръката на Хоук.

— Виждаш ли? Гребната лодка до жълтото корабче. О, закачили са истински тежкар! Виж само как се е огънала въдицата!

За миг Хоук усещаше само близостта ѝ, сладкия ѝ аромат, пръстите ѝ, които натискаха мускулите на предмишницата му.

След това погледът му проследи пръста, с който тя му сочеше. Хоук забеляза една малка лодка. Тя нямаше двигател и в нея се виждаше само един мъж с широки рамене, който гребеше усилено, докато друг мъж се опитваше да се пребори с огънатата въдица.

— Какво е станало с двигателя им? — поинтересува се Хоук.

— Това е лодка на „Тайи клуб“. Там двигателите не са разрешени.

— Защо?

— Идеята им е да ловят съомгата като първите англичани, които са дошли тук — с дървени гребла и дървена стръв. Единствено човешката сила срещу тази на съомгата.

Хоук се загледа по-внимателно. Малката лодка не се помръдваше, закована на мястото си от борбата между човек и риба.

— Хора от цял свят идват тук само за да уловят петнайсеткилограмова съомга от гребна лодка — каза Ейнджъл. — Ако успеят, стават членове на „Тайи клуб“.

— Ти член ли си? — попита тихо Хоук.

— Да.

— Кой гребя за теб? Дери ли?

Въпросът прониза Ейнджъл като нож, оставяйки след себе си спомените да бликнат като кръв от рана.

За нея бе гребал Грант. Дватама се бяха смели и вълнували заедно и се бяха зарекли да опушат съомгата и да я сервират на тържеството по случай годишнината от сватбата си.

Десет дни по-късно Грант бе загинал.

— Сутрин в събота и неделя — продължи Ейнджъл, без да отговори на въпроса, — тук е толкова претъпкано, че човек може да минава от лодка в лодка.

Тревогата, която се беше изписала върху лицето на Ейнджъл за миг, и избягването на прекия отговор на въпроса не бяха убягнали на

Хоук.

— Искам да си опитам късмета с гребна лодка — каза той. — Мъжът, който гребва за теб, все още ли е свободен?

— Не. — Гласът ѝ бе тих и категоричен.

— Защо?

— Аз не съм достатъчно силна, за да гребва повече от час срещу силно течение — продължи Ейнджъл, пренебрегвайки въпроса. — Това не е достатъчно, за да ти даде шанс да хванеш нещо. Карлсон ще гребва за теб, ако го помоля. Той е толкова силен, че може да гребва с дни срещу всяко течение.

— Карлсон?

— Един приятел — каза тихо Ейнджъл. — Един много стар приятел.

Тъгълчето на устата на Хоук се повдигна едва забележимо. Той се зачуди колко ли „много стари приятели“ имаше Ейнджъл в пролива.

Тя го погледна.

— Искаш ли да помоля Карлсън да гребва за теб? — попита го тя.

— Ще си помисля.

Хоук ѝ обърна гръб.

Раздвижването на мускулите му по ръката ѝ я накара да осъзнае, че все още го държеше, затова побърза да я отдръпне.

— Искаш ли да почакаме, докато измъкнат рибата? — попита я Хоук, докато променяше мощността на двигателите.

— Не. Може да минат часове. Съомгите са много издръжливи. Освен ако ти не искаш да почакаме.

— Предпочитам да се измъкнем от тази навалица и да те науча как се управлява лодката. Накъде?

— На север — отвърна кратко Ейнджъл. — Колкото по-надалеч отиваш, толкова по-малко хора има.

— Изглежда, че посоката ще ми хареса.

Хоук се настани зад руля и даде газ, при което носът на яхтата се издигна над вълните.

Докато лодката набираше скорост, Ейнджъл се облегна назад в седалката си и се загледа през предното стъкло в океана отпред.

— Предупреден ли си за мъртвите товари? — попита Ейнджъл.

— Какво е това? — отвърна Хоук с въпрос.

— Трупы, откъснали се по време на превоз. Когато се напият с вода, започват да плуват малко под повърхността, докато най-накрая не потънат.

Хоук незабавно намали скоростта.

— Звучи смъртоносно — каза той.

— Понякога. В повечето случаи се отърваш със студена баня и разбита лодка.

Вляво се появи мощна моторна лодка, която ги изпревари, оставяйки зад себе си фонтан от пръски.

— Изглежда, че на него никой не му е казал за мъртвите товари — каза Хоук.

— Човек свиква с тях, също като с бурите и теченията със скорост петнайсет възела. Вървят си с територията.

— Също като автомобилните катастрофи — каза Хоук.

Ейнджъл потръпна леко, но веднага се овладя.

— Да — потвърди тя. — Също като автомобилните катастрофи. Въпреки това хората продължават да карат.

Хоук забеляза завръщането на призрака Ейнджъл. За миг на лицето ѝ се бе изписала болка, но след това призракът бе изчезнал.

— Каква скорост е безопасна според теб? — поинтересува се той.

— Сега ли?

Ейнджъл се обърна бавно и огледа повърхността на океана зад лодката.

— Има добра видимост — каза тя. — Вятърът е слаб. Течението също е слабо.

Хоук също огледа водната повърхност и сравни нейната преценка със своите познания, придобити като състезател с моторни лодки.

Най-накрая Ейнджъл посочи към моторната лодка, която се отдалечаваше от тях.

— Горедолу колкото неговата — каза тя.

Хоук повдигна вежди, но не каза нищо и отново увеличи скоростта.

— Наоколо няма чак толкова много мъртви товари — обясни Ейнджъл. — Пък и повечето от тях се маркират с флагчета, когато бъдат открити.

— За това ли са тези неща? — попита Хоук.

Той посочи към няколко пръта с дължина около метър, заострени в единия си край и с ярко триъгълно флагче, прикрепено към другия.

Ейнджъл кимна.

— Ако открием мъртъв товар, ще го маркираме.

— А след това какво? Ще се обадим на канадския вариант на Бреговата охрана ли?

— Не. Обикновено събирачите на трупи ги прибират. Цената на дървения материал е толкова висока, че може да достигне неколкостотин долара за парче.

— А ако никой не го прибере? — попита отново Хоук.

— Тогава флагчето го прави лесно забележим дори при скорост два пъти по-висока от нашата.

— Хубаво щеше да бъде, ако всички проблеми в живота можеха да бъдат маркирани толкова ясно — подхвърли саркастично Хоук.

— Флагчетата вършат работа само ако притежаваш достатъчно здрав разум да се вслушаш в предупреждението, което изразяват — каза със същия тон Ейнджъл.

„А ти вслушваш ли се в собствените си съвети? — запитва се мислено тя. — Хоук е целият маркиран с флагчета, но ти не ги виждаш, а гледаш само към мъжа под повърхността, който притежава копнеж и интелект, топлина и сила и всичко онова, което прави живота толкова ценен. И опасност. Ясно виждаш опасността.“

Ейнджъл не подценяваше опасността, която се криеше у Хоук. Нито пък се страхуваше от нея. Всъщност тя я уважаваше.

Опасност съществуваше винаги и представляваше неразделна част от живота, също като любовта. За да имаш едното, трябваше да приемеш и другото. Грант Рамзи бе научил Ейнджъл на това... любов и смърт.

Познанието почти бе унищожило Ейнджъл. Тя не знаеше дали беше достатъчно силна, за да се опита да научи още нещо.

Знаеше само, че щеше да се опита.

ГЛАВА 7

Ейнджъл насочи Хоук към една спокойна ивица вода, като го докосна по ръката и посочи надясно. По време на пътуването в пролива никой от тях не се беше опитал да говори заради силния шум от дизеловите двигатели.

Хоук умело вкара лодката в спокойните води близо до една издадена част от сушата. След това пусна двигателите на празен ход, за да прецени течението. Тук то не беше силно.

Хоук се надигна от мястото си зад руля и когато се изправи, се озова толкова близо до Ейнджъл, че тя успя да долови аромата на одеколона му. Очите му бяха кристално кафяви, с изненадващи златисти петънца. Мустаците му бяха черни като средата на очите му.

Ейнджъл се запита какво ли щеше да бъде усещането от допира на тези мустаци до кожата ѝ. Искаше ѝ се да узнае дали щяха да бъдат твърди или меки и възбуждащи, или пък комбинация от двете.

„Дали мустаците му ще бъдат хладни под пръстите ми, или ще излъчват същата горещина, която излъчва цялото му тяло и която достига до мен дори когато не го докосвам?“

Мълчанието и мислите на Ейнджъл я накараха да затаи дъх. След това тя забеляза как погледът на Хоук стана воднист, когато той осъзна, че тя го оглеждаше.

Ейнджъл отвърна поглед от чувствената линия на устните на Хоук. Искаше ѝ се да каже нещо, каквото и да било, просто защото усещаше, че и той я оглеждаше по същия начин, по който го бе оглеждала тя.

Но думите не идваха.

Ейнджъл мина край него, като гледаше в пода, и седна зад руля на мощната яхта.

Хоук се наведе над нея и над пулта за управление и когато тя си пое бързо дъх осъзна, че присъствието му я притесняваше. Внимаваше да не я докосва. Беше я виждал вече как се отдръпва.

Въпреки че Хоук успя да овладее желанието си да погали пулсиращата вена на врата на Ейнджъл, не можеше да отрече внезапния приток на кръв и адреналин, които даваха началото на преследването. Тялото и гласът му обаче останаха напълно спокойни. Подобно на плячката си, хищникът също бе способен да отстъпи временно.

— Някога управлявала ли си нещо толкова мощно? — попита Хоук с тих, почти интимен глас.

Ейнджъл не сваляше очи от уредите пред себе си.

— Не.

Думата прозвуча задъхано дори за самата нея. Тя си пое дълбоко дъх, за да успокои ускорения си пулс.

— Не — повтори Ейнджъл. — Лодката на Дери беше едва на половината на тази като размер и имаше не повече от една четвърт от мощността на твоята.

— Беше?

— Продаде я преди няколко месеца.

Ейнджъл премълча, че продажбата бе станала без нейното знание. Дери бе продал лодката, за да изплати дълговете, които беше натрупал през последната година в колежа. Ейнджъл щеше да му даде парите, ако бе знаела, че се нужда от тях. Поне би се опитала. Дери обаче беше решил да не взема пари от нея, въпреки че единственото нещо, за което Ейнджъл беше готова да даде всичко, бе неговото бъдеще.

— Ти не одобряваш — каза Хоук.

— Какво?

— Това, че Дери е продал лодката си.

— Тя си беше негова и той можеше да прави с нея каквото си иска.

Ейнджъл бе успяла да се овладее и гласът ѝ беше напълно спокоен.

— Но ти си обичала да я вземаш и да излизаш в океана — каза Хоук.

Тонът на Хоук привлече вниманието ѝ и тя вдигна поглед към него.

— Да.

— Късмет имаш, че се появих аз. В противен случай може би щеше да ти се наложи да продадеш красивата си... усмивчица... за да се повозиш.

— Хората, които ме извеждат, плащат за нещо повече от усмивка — каза Ейнджъл, като нарочно даде пролука на Хоук.

— Обзалагам се, че е така. — Гласът му беше изпълнен с презрение.

— Ще загубиш.

Ейнджъл наблюдаваше безизразно лицето му в проточилото се мълчание.

— Аз съм лицензиран риболовен водач — каза спокойно тя.

Хоук повдигна леко вежди, но не каза нищо.

— Както вече ти казах веднъж, Хоук, ти не знаеш нищо за мен.

— Ще се учудиш, скъпа — каза той.

Гласът му беше равен, ако се изключеше лекият сарказъм, който бе също толкова част от Хоук, колкото и гъстата му черна коса. Ейнджъл се запита коя ли жена го беше разочаровала толкова силно, че той смяташе всички жени за ограничени и безчувствени.

Мислите за жената или жените в живота на Хоук разбиха спокойствието на Ейнджъл. Тя нямаше никакво влияние върху него, върху жените, с които се срещаше, или върху заключенията, които си правеше въз основа на миналото си и след това прилагаше към нея в настоящето.

Ейнджъл беше способна да контролира само себе си, своите собствени реакции и заключения.

Тя направи нещо, на което се беше научила през месеците след смъртта на Грант — създаде в съзнанието си образа на най-красивото нещо, което бе виждала през живота си...

Една-единствена роза, разтваряща цветчетата си в лятното утро. Листата ѝ бяха кървавочервени, блестящи, излъчващи спокойствие. Доказателството, че красотата бе успяла да преживее жестоката зима и несигурната пролет стоеше безмълвно пред нея. Нещо толкова просто. Една-единствена роза, тържествуваща и спокойна. При тази представа Ейнджъл се успокои видимо. Тя сложи уверено ръце върху таблото за управление на яхтата и насочи вниманието си към лодката.

Хоук наблюдаваше всяко нейно движение с присвити очи, удивен от промяната в нея. Усещаше, че се беше оттеглила отново.

„Не, не е отстъпила — осъзна той след няколко секунди. — Просто се е прибрала в някакво вътрешно, спокойно място. Място, на което не мога да я достигна.“

Ейнджъл включи двигателите, като наблюдаваше внимателно показанията на уредите. Машините бяха балансирани прекрасно и работеха в пълен синхрон. Тя издаде одобрителен звук, даде газ и започна да управлява лодката под напрегнатия, одобрителен поглед на Хоук. Яхтата реагираше с лекота на всички команди и носът ѝ разцепваше водата, оставяйки след себе си пенлива диря.

Ейнджъл включи хидролокатора и се загледа в променящото се изображение. Хоук погледна с любопитство към екрана с размер на чиния, който приличаше на зелен телевизор.

— Някога ползвал ли си търсач на риба? — попита го Ейнджъл.

— Не.

Тя посочи към долната част на екрана, след което му показва и разграфената скала на дълбокомера встрани.

— Точно в този момент — каза Ейнджъл — дъното е около двайсет клафтера. Между нас и дъното няма нищо... Чакай!

Без да сваля поглед от екрана, тя намали скоростта и върна лодката назад по същия път.

— Там — каза тя и посочи към една ярка, движеща се редица от линии, които се бяха появили на около десет клафтера дълбочина. — Рибен пасаж. Вероятно от херинги.

— Как може да се разбере какви са?

Ейнджъл сви леко рамене и грациозното движение привлече погледа на Хоук.

— Опит — каза тя. — Херингите се движат хаотично, но в плътна маса. Виждаш ли колко бързо линиите променят посоката си?

Хоук се загледа в екрана, но по-голямата част от вниманието му беше насочено към изящните ръце, които толкова бързо се бяха научили да управляват мощната яхта. Каквато и да беше Ейнджъл, тя притежаваше увереността и координацията на автомобилен състезател.

— Как изглежда съомгата на екрана? — попита Хоук с тих, плътен глас.

Той се наведе по-напред, сякаш за да види по-добре, но сетивата му усещаха само жената пред него. Ноздрите му се разшириха, когато долови аромата на парфюма, който той вече беше започнал да свърза

единствено с Ейнджъл — смес от слънчева светлина, вятър и невидими цветя.

— Съомгата обикновено представлява по-размазано петно, освен ако не се натъкнеш на по-голям пасаж.

Ейнджъл долови топлината, която излъчваше тялото на Хоук, и затвори очи за миг. Мислите ѝ се разпръснаха и тя побърза да ги събере отново.

— Съомгата рядко плува близо до дъното — продължи тя. — Ако видиш голям пасаж малко над дъното, значи си открил трески.

„Защо трябва да стои толкова близо? — запита се мислено Ейнджъл. — Не мога да си поема дъх, без да вдъхна и него.“

Тя се чувстваше като пленена от топлината на Хоук, която изгаряше спокойствието ѝ с всяко вдишване.

— Късоглед ли си? — попита Ейнджъл.

— Късоглед ли? — Той не успя да прикрие изненадата си.

— Късоглед: като човек, който не може да вижда нещо, ако не си го забие в очите — обясни сухо Ейнджъл.

Хоук погледна встрани. Лицето му беше на няколко сантиметра от нейното. На утринната светлина очите ѝ бяха зелени като чифт смарагди.

— Извинявай — каза той. — Притеснявам ли те?

— Не повече отколкото аз теб — отвърна Ейнджъл.

— Добре — каза Хоук с дрезгав глас, — защото аз изобщо не се чувствам притеснен.

Ейнджъл завъртя внезапно руля и даде газ. Движението принуди Хоук да отстъпи крачка назад, за да запази равновесие. Ейнджъл приближи яхтата до канарите, които се извисяваха в източния край на пролива.

Хоук наблюдаваше как канарите се приближават с тревожна скорост. Хвърли един поглед към хидролокатора. Дъното беше на трийсет и три клафтера и дълбочината постоянно се увеличаваше. Той огледа канарите с присвити очи.

„Най-малко трийсет метра — прецени мислено. — Не, по-скоро около шейсет.“

Огромни вечнозелени дървета изпълваха пукнатините в скалите, но на фона на огромната скална маса изглеждаха не по-големи от плевели.

Ейнджъл хвърли един поглед встрани, за да прецени реакцията на Хоук при гледката. За човек, несвикнал с пролива, би изглеждало истинска лудост да се приближават към брега с такава скорост, защото имаше опасност да заседнат.

Ейнджъл обаче познаваше и сушата, и океана.

— Геолозите наричат това място удавен бряг — каза Ейнджъл, повишавайки глас, за да надвика рева на двигателите.

— Заради удавниците ли? — попита саркастично Хоук.

— Не. По време на последния ледников период, нивото на океана било с неколкостотин метра по-ниско. След това ледът се стопил и наводнил сушата. Скалата пред нас се спуска на сто метра под водата. Няма начин да заседнем тук, освен ако не се блъсна в самата скала.

— Като в Норвегия — каза Хоук и погледна към канарите с друг поглед.

— Така каза и един от клиентите ми, когото водих за риба — съгласи се Ейнджъл. — Той бил роден в Норвегия и каза, че всички тези фиорди го изпълвали с носталгия. Тогава за първи път осъзнах, че фиордът не е нищо друго, освен една долина, удавена в солена вода.

Това се стори забавно на Хоук и той й хвърли един бегъл поглед.

Ейнджъл не го забеляза. Намали скоростта и зави, така че минаха успоредно със скалите, на около шест метра разстояние. След това включи двигателите на празен ход, докато преценяваше дрейфа от течението и вятъра. Лодката бавно започна да се отдалечава от скалите.

— Доколко можеш да се довериш на тези двигатели? — попита делово Ейнджъл.

— За какво?

— Да запалят от първия път.

— Не бих си заложил живота за това, но, от друга страна, вече не залагам живота си за нищо. — Хоук сви рамене. — Вероятността да запалят от първия път е деветдесет и девет на всеки сто пъти.

— Достатъчно добре. Нямам нищо против малко тишина.

Ейнджъл изключи двигателите, след което ги включи отново. Машините реагираха незабавно. Тя ги изключи отново и остави лодката да се движи от силата на невидимото течение и вятъра.

Тишината я обгърна и Ейнджъл затвори несъзнателно очи и се усмихна.

Хоук видя това и за миг се изкуши да прокара първо върха на пръста си, а след това и устните си по усмивката ѝ. Той обаче не го направи. На първия етап от преследването винаги оставяше жертвата да определя курса и скоростта. Това не означаваше, че от време на време нямаше да притеснява Ейнджъл, като се доближава твърде близо до нея само за да види как чувствеността оцветява погледа ѝ и смекчава устните ѝ. Той обаче нямаше намерение да се натрапва и близостта му щеше да изглежда съвсем естествена и нямаше да ѝ даде повод да се оттегли твърде далеч.

Хоук усещаше, че Ейнджъл не беше толкова агресивна колкото повечето от жените, които познаваше. С останалите тръпката се бе състояла в това да се изплъзва от домогванията им и да наблюдава как раздразнението им от недостъпността му расте. С Ейнджъл тръпката щеше да бъде в това да я остави сама да дойде при него. И в двата случая крайният резултат беше еднакъв. Първо zasiщане, след това разочарование, сълзи и Хоук отлиташе, разпервайки тъмните си криле, докато не увиснеше в небето в очакване на следващата си жертва.

Тази мисъл го накара да извие устни в гримаса, която беше насочена към самия него толкова, колкото и към жените, които беше уловил и след това изоставил. Тази игра започваше да му омръзва, но най-вече му беше омръзнало да изпитва безпокойството, което неизменно идваше на сутринта, след като бе постигнал целта си. Адреналинът вече не беше достатъчен. Проблемът беше, че адреналинът беше единственото, с което разполагаше.

Е, това беше урок, който той беше научил още на осемнайсет години, въпреки че никога не го беше приел. Не напълно. Надеждата го караше да отлита отново, да търси отново и да преследва отново. Надеждата постоянно му повтаряше, че животът не беше изпълнен само с лъжите, предателствата и празнотата, които идваха, когато адреналинът изчезнеше.

Хоук се беше научил да мрази надеждата, но не се беше научил как да се отърве от нея. Засега.

ГЛАВА 8

— Хоук?

Хоук премигна, върна се в настоящето и погледна красивата актриса, която обещавахе да му уреди едно невероятно преследване.

Поне за известно време.

— Да? — каза той.

— Ако се отместиш, ще започна да залагам въдиците.

Той отстъпи назад колкото Ейнджъл да стане от седалката зад руля, но не достатъчно, че да мине покрай него, без да го докосне. Ейнджъл се поколеба, след което мина бързо край него, оставяйки след себе си аромата си и намек за топлина.

Хоук попи и двете с гореща тръпка на удоволствие. Лицето му обаче остана безизразно като скалите, които се извисяваха над океана.

Ейнджъл започна да поставя въдиците, като му обясняваше какво прави. Тя избра две гъвкави въдици с дължина два метра и половина. Яхтата се поклящаше леко и се носеше едва забележимо към плиткия край на малкия залив.

— Не бих опитала дрейфово ловене на съомга — каза тя.

— Защо не?

— Съомгата още не е дошла насам.

— Откъде знаеш?

Ейнджъл се усмихна едва забележимо.

— Карлсън го няма тук — каза тя. — Този човек притежава свръхестествената способност да усеща къде е съомгата. Сигурно се дължи на тингитската му кръв.

— Стар шаман с посивяла коса? — попита Хоук и повдигна закачливо вежди.

Ейнджъл се разсмя и се наведе да извади още нещо от чантата. След това започна да поставя кордата на въдицата.

— Карлсън не е стар — каза тя. — Косата му е гъста и черна като твоята. Адски красив и твърд като онази скала. Като теб.

Тонът ѝ беше толкова делови, че на Хоук му трябваша няколко секунди, за да осъзнае какво му бе казала.

— Благодаря — каза, без да сваля очи от нея.

Ейнджъл измъкна една кукичка и металът ѝ заблестя жестоко на слънцето.

— Благодарни на родителите си. Аз нямам нищо общо с това.

За миг Хоук остана като вцепенен. Жените и преди му бяха казвали, че е красавец. При това доста често, че вече му беше омръзнало да го чува, както му бяха омръзнали и много други неща. Но спокойната оценка на Ейнджъл за вида му го... радваше. Тя не очакваше нищо в замяна — нито докосване, нито дори думи. Все едно му беше казала, че има десет пръста. Нищо необичайно. Всички имаха по десет пръста.

Хоук усети как го обзема вълнение. Преди малко Ейнджъл се беше оттеглила, но сега се бе върнала, при това толкова незабележимо, че повторната ѝ поява едва не му бе убягнала. Никога досега жертвата на Хоук не се бе движила толкова грациозно и не бе правила такива неочаквани ходове. Правилно беше постъпил, като я бе оставил да определя темпото.

Щеше да продължи да използва същата тактика, докато желанието не надвиеше търпението му на хищник и не се спуснеше върху плячката си, слагайки край на преследването.

— А какво ще отвърнеш, ако ти кажа, че си красива? — попита Хоук с неприкрито любопитство.

— Че си добре възпитан и имаш лошо зрение — отвърна Ейнджъл.

Докато говореше, тя закачи кукичката за кордата с бронзова безопасна игла, която вече беше завързана за кордата.

— Зрението ми е отлично — възрази Хоук.

— В такъв случай сигурно виждаш, че челото ми е твърде високо, скулите ми са твърде подчертани, косата ми е прекалено гъста, тялото ми е твърде слабо, а кожата ми е твърде бледа.

Ейнджъл докосна върха на кукичката с пръста. Не беше толкова остра, колкото трябваше да бъде.

— Откъм положителната страна — продължи тя — очите ми имат хубав цвят и всичко останало се връзва много по-добре,

отколкото би трябвало. И на ума ми му няма нищо — през по-голямата част от времето — поправи се тя.

Докато говореше, Ейнджъл извади малък кремък и започна да точи върха на кукичката.

Хоук я наблюдаваше, заинтригуван от думите ѝ и от оценката, която сама си бе дала.

„Онова, което каза за себе си, отговаря на фактите — призна мислено той. — Не е красива в традиционния смисъл на думата. Тя е пленителна — като калейдоскоп, който се сменя с всяко вдишване, никога не се повтаря, непрестанно се движи и сияе.“

Хоук беше удивен. Той беше уверен, че Ейнджъл знаеше колко необикновена беше, но тя бе говорила с абсолютна увереност за липсата на красота, която би привлякла мъжете.

— Ти си удивителна актриса — измърмори той в двусмислен комплимент. — Най-добрата, която някога съм срещал.

Ейнджъл вдигна изненадано глава. Кукичката се изплъзна и убоде палеца ѝ. Тя отдръпна бързо ръка и се намръщи на капчицата кръв, която се появи върху кожата ѝ.

— Какво искаш да кажеш?

Хоук поклати глава с възхищение.

— Точно това, Ейнджъл.

Взе ръката ѝ и я вдигна към устните си. След това засмука леко палеца ѝ.

— Кръвта има хубав вкус — измърмори и я пусна с едно последно облизване.

Хоук бе действал толкова бързо, че бе успял да я пусне, преди тя да бе осъзнала какво ставаше. Тялото ѝ обаче бе разбрало. Тя все още усещаше допира на езика му, натиска и топлината на устните му. Хоук взе въдицата, сякаш нищо не се беше случило.

— Мисля, че кукичката вече е достатъчно остра. Не си ли съгласна? — попита я той.

— Да — отвърна Ейнджъл и се извърна. Слезе бързо в кабината и погледна екрана на хидролокатора. Бяха минали успоредно на скалите и сега дъното се издигаше бързо. Под кила на яхтата имаше не повече от двацет и пет метра вода. Един бърз поглед към сушата ѝ показва, че приближаваха скалистия риф, който се намираше под долната част на малкия залив.

Ейнджъл засмука отнесено палеца си. Когато осъзна, че кожата ѝ имаше вкуса на Хоук, пулсът ѝ се поколеба, а след това се ускори. Тя си пое дълбоко дъх, за да се успокои, и извика отново успокояващия образ на розата в съзнанието си. Това беше единственият начин, по който бе успяла да се стегне, да преодолее болката, свързана с повторното научаване как да ходи и да живее отново. Ейнджъл се намръщи и погледна палеца си. До този момент не бе осъзнавала, че розата в съзнанието ѝ имаше цвета на кръвта, цвета на самия живот.

Ейнджъл остави тази мисъл да проникне в нея като светлина през рисувано стъкло, оцветяваща всичко, до което се докосва. Когато се върна на кърмата на яхтата, дишането ѝ беше спокойно, а гласът и тялото ѝ бяха отпуснати.

— Някога опитвал ли си да уловиш треска? — попита тя Хоук, докато вземаше въдицата от ръцете му.

— Не. Трудно ли е?

— За теб ли? Съмнявам се. Ти си много бърз.

— Още един комплимент? Ще ми завъртиш главата.

Ейнджъл му хвърли един хладен поглед.

— Просто още един факт — а и за да ти се завърти главата, е необходим булдозер.

Лявото ъгълче на устата му се изви нагоре. Това беше най-близкото подобие на усмивка, което Ейнджъл бе забелязала у него по време на краткото им познанство.

„Може би никога не се усмихва истински“ — помисли си тя. Мисълта не беше много успокояваща.

— Някога използвал ли си макара? — попита Ейнджъл, обръщайки гръб на напрегнатите кафяви очи, които я наблюдаваха.

— Да. След това ядох голям бой, че си бях позволил да взема макарата без разрешение.

Ейнджъл погледна високия, силен мъж, който стоеше до нея.

— Трябва да е станало, когато си бил доста по-малък. Или са те били няколко души.

— Бях на шест години.

Споменът промени очите на Хоук. Ейнджъл го наблюдаваше и се питаше какво бе причинило мъката и... яростта?

Да, бе забелязала ярост в погледа му. В това нямаше съмнение.

Ейнджъл беше изпитвала и двете чувства и знаеше колко жестоко можеха да разкъсват душата на човека. Внезапно разбра, че Хоук не бе имал щастливо детство. Зачуди се дали като момче се бе смял и дали сега, когато вече беше мъж, изобщо се смееше.

— Обещавам, че няма да те бия — каза тихо тя, — независимо колко птичи гнезда направиш в кордата ми.

Тъмните очи на Хоук се впиха в нея. Бе изненадан от напрежението, което усети под иначе спокойния ѝ глас. Пръстът му се плъзна леко по линията на носа ѝ.

— Мъдро решение — измърмори. — Ако случайно не си забелязала, аз съм доста по-едър от теб. Доста по-едър.

— И по-силен — съгласи се Ейнджъл, но очите ѝ блестяха и отразяваха близостта на Хоук. — Много по-силен.

Очите му се промениха отново, но този път станаха по-тъмни. Изкушението да вкуси мекотата на устните на Ейнджъл за малко щеше да го извади от равновесие. Но тъкмо когато реши да приеме поканата на сочните ѝ устни, тя му обърна гръб.

В продължение на няколко секунди Ейнджъл остана с гръб към Хоук. Когато отново се обърна към него, беше спокойна като цвете на зазоряване. Започна да обяснява със спокоен тон как се ловят трески.

— Скоро ще се озовем над един скалист риф — каза Ейнджъл. — На около шест клафтера е — трийсет и шест фута — под нас. Търсим черна треска, въпреки че аз лично не съм чак толкова придирчива. Научих се да харесвам скалистата треска, когато бях малка, защото татко ми забраняваше да държа нещо, което нямаше да ям.

Ейнджъл отстъпи назад към кабината, облегна се на вратата и погледна екрана на хидролокатора. След това пъкна въдицата в ръцете на Хоук и му даде знак да отиде до борда на лодката.

Хоук провеси по-голямата част от въдицата над водата. Кукичката увисна на няколко сантиметра под края на въдицата. С едно сръчно движение Ейнджъл освободи извитото парче метал, което задържаеше кордата, и кукичката потъна във водата, повлечена от привързаната към нея оловна тежест.

— Остави стръвта да падне на дъното — каза Ейнджъл. — След това навий обратно около два метра.

Хоук направи каквото му бе казано. Когато реши, че е навил приблизително два метра от кордата, той се обърна към Ейнджъл и

повдигна вежди.

— Смисълът на това упражнение е да накараш треската да мисли, че вижда ранена херинга, спускаща се към дъното — обясни Ейнджъл.

— Как?

— Издърпай бързо пръчката, след това я отпусни, изчакай няколко секунди и повтори процедурата. Ако наоколо има гладна треска, няма начин да не се хване. И тогава — добави Ейнджъл, като облиза леко устни, — ще я изпапкаме за вечеря.

Погледът на Хоук проследи езика на Ейнджъл, който остави тънка, влажна следа по устните ѝ.

— Хитро — каза с плътен глас. — Онова, което изглежда като плячка, се обръща и залавя хищника.

Ейнджъл наклони глава на една страна.

— Никога не съм мислила по този начин — призна тя. След това се усмихна едва забележимо. — Може пък така да е справедливо. Треската най-накрая си плаща за целия си живот, прекаран в лов на херинги.

Лявото ъгълче на устата на Хоук се изви нагоре.

— А ти? Ти кога ще си платиш?

Ейнджъл сведе поглед и така прикри спомена, който замъгли погледа ѝ.

— Вече съм си платила.

Хоук се поколеба дали да не я попита какво имаше предвид. Изчака малко, но тя не вдигна очи. Хоук сви рамене и реши, че думите ѝ бяха поредното грациозно измъкване. Насочи вниманието си към въдицата, вдигна я бързо и силно, след което отново я пусна.

Ейнджъл остана да го наблюдава известно време, като оценяваше сръчността му. Освен очевидната мъжка сила, той притежаваше и отлични рефлексии.

— Роден си за рибар — каза тя най-накрая. Тонът ѝ показваше, че това не беше комплимент, а факт.

Хоук погледна към нея, но Ейнджъл се беше навела над кутията с такъмите и си избираше кукичка. След малко и нейната въдица беше готова и тя пусна стръвта във водата. Известно време цареше мълчание нарушавано само от вибрациите на кордите при отпускането им.

Внезапно върхът на въдицата на Хоук се потопи дълбоко във водата, потрепна и отново се потопи.

— Хванал си нещо — каза Ейнджъл, намота бързо кордата си и остави въдицата си встрани. — Дръж върха на въдицата нагоре!

Хоук погледна мълчаливо към гъвкавата пръчка. Да се държи върхът ѝ в изправено положение, беше невъзможно.

Ейнджъл сякаш прочете мислите му и се озова до него.

— Сложи лакти върху бедрата си — нареди тя.

Хоук я послуша, дръжката на въдицата се озова почти успоредно на тялото му и върхът все издигна нагоре.

— Добре — каза Ейнджъл. — Сега поддържай натиска, докато навиваш кордата. Бавно и спокойно. Тази треска няма да ходи никъде, освен в нашия тиган.

— Сигурна ли си, че е треска? — попита Хоук, повдигайки въпросително вежди.

— Разбира се, че съм сигурна — отвърна уверено Ейнджъл. — Не се бори много.

Хоук погледна към трептящия връх на въдицата и усети как животът на рибата трепти през дланите му и стига до мускулите на ръцете му.

— Не се бори ли? — попита сухо той.

— Не. Почакай само да хванеш някоя съомга с тази въдичка — каза Ейнджъл с изпълнен със спомени тон. — Тогавя ще разбереш какво означава да държиш в ръце изгрева и светкавиците.

Ейнджъл не забеляза бързия поглед на Хоук, нито изненадата, която се изписа за миг върху лицето му. Вълнението и доволството ѝ бяха видими като слънчевите лъчи, които се отразяваха от спокойната водна повърхност. Независимо от всичко, което мислеше за Ейнджъл, Хоук реши, че тя истински се наслаждаваше на риболова.

След това се запита дали тя влизаше и в леглото със същата страстна искреност, която влагаше в риболова.

Въдицата подскочи в ръцете му и затрептя.

— Дръж върха нагоре!

Ейнджъл се наведе през перилата и се опита да види рибата, която Хоук беше уловил.

— Тази риба току-що натежа с пет килограма — каза с изненада Хоук.

Сякаш в потвърждение на думите му, въдицата се изви в обратно U.

— Такава е треската — каза през смях Ейнджъл. — Забелязала е лодката и е разперила перки, за да те затрудни в изтеглянето. Сбогом, спокойствие. Имаш чувството, че вадиш циментово блокче, нали?

Хоук изсумтя и продължи да навива кордата, докато малко под повърхността не се появи една дълга, удивително тясна сянка. Страничните ѝ перки бяха разтворени широко.

Ейнджъл мина покрай Хоук и взе мрежата, която се намираше на полицата до вратата на кабината. След това се наведе през перилата и сръчно улови треската с мрежата.

— Подай ми чука, ако обичаш — каза Ейнджъл.

Хоук погледна, накъдето му сочеше Ейнджъл и видя нещо, което приличаше на дръжка на къса брадвичка. Подаде го на Ейнджъл. Тя уби рибата с един-единствен удар. Гримасата на лицето ѝ показва на Хоук, че тази част от риболова не ѝ беше приятна.

— Можеше да я хвърлиш в кутията и да я оставиш да си умре — отбеляза той.

— Не мога да понасям звука от мятаща се на сухо риба — призна тя.

— Мекосърдечна ли си, Ейнджъл? — подхвърли саркастично Хоук.

— Не съм по-жестока, отколкото ми налагат обстоятелствата.

Тя извади чифт клещи от джоба си, хвана с тях треската за долната устна и я извади от мрежата.

— Зъби — каза кратко Ейнджъл.

Един поглед показва на Хоук, че челюстите на рибата бяха изпълнени с редица остри като игли зъби. Треската беше истински хищник.

Ейнджъл отвори кутията, пусна треската вътре и затвори капака. След това провери внимателно с пръст остротата на кукичката на Хоук, кимна и му даде знак да продължи.

Отново настъпи тишина. Ейнджъл улови втората риба, която се оказа грозна червена скална треска, тежка около един килограм. Когато Хоук посегна към мрежата, тя поклати глава.

— Не — каза бързо Ейнджъл. — Тази има остри шипове по гърба, които могат да разкъсат всяка мрежа. Освен това са отровни. Не

са смъртоносни, но са болезнени.

Тя измъкна клещите от джоба си, наведе се над перилата и освободи рибата. Треската заплува обратно в океана, по-скоро раздражена, отколкото уплашена.

— Не стават ли за ядене? — попита Хоук.

— Стават. Тази беше прекалено малка и от нея щяха да излязат не повече от две хапки филе от всяка страна.

— Не си струва неприятностите.

— Не, ако не си много гладен.

Хоук се обръщаше към въдицата си, когато радиостанцията в кабината запрашя.

— ... вика Енджи Ланг. Чуваш ли ме? Черна луна вика Енджи Ланг. Чуваш ли ме? Край.

Ейнджъл скочи бързо на крака. Тя се втурна в кабината, сграбчи микрофона, натисна копчето и заговори бързо. Гласът ѝ беше развълнуван.

— Карлсън? Говори Енджи. Къде си?

— От десет дни се движа нагоре през пролива.

— О! — Разочарованието ѝ беше ясно доловимо както в тона, така и в изражението ѝ. — Човек не може да те види, Карлсън.

— И теб не е лесно да те намери човек. Сигурно заради онези големи бели криле, които растат на гърба ти.

Ейнджъл се усмихна.

— Дери се опитва да те намери по радиото от един час. Реших, че сигурно си отишла зад някой от островите, и му предложих да ти предам съобщението.

— Той е добре, нали? — попита тревожно тя.

— Оправя се. Мърмори като мечка през пролетта, но иначе му няма нищо. Има съобщение за някой си господин Хоукинс. Твой клиент ли е?

— Да.

Внезапно Ейнджъл осъзна, че Хоук се беше облегал на рамката на вратата и слушаше разговора ѝ.

— Дери каза, че лорд не знам кой си се е обадил с контра, контра предложение.

Ейнджъл направи гримаса. По изключителната прецизност, с която Карлсън подбираше думите си, личеше, че му е много забавно.

— Горката Енджи — каза той. — Винаги ти се падат най-потните ризи и най-неопитните бели очи, които някога са ходили за риба.

— Този път не е така. — Ейнджъл се усмихна на мъжа в рамката на вратата. — Този път ми се падна истински жив ястреб.

Плътният смях на Карлсън се оказа твърде силен за малкия високоговорител.

— Забавлявай се, Енджи, но си пази пръстите. Ястребите са най-гадните птици, които някога са летели из небето.

— Пази се, Карлсън. Чух, че откъм Алеутските острови приближава буря.

— Да, знам. Затова тръгнах, без да изчакам да се видя с теб.

— Обади ми се, когато се върнеш.

— Някога да съм пропускал? — Настъпи пауза. — На дванайсети може още да не съм се върнал.

— Няма проблем — каза Ейнджъл.

Гласът ѝ беше твърде равен, твърде спокоен, в рязък контраст с внезапната бледнина на бузите ѝ.

— Сигурна ли си? — попита Карлсън.

— Дери ще бъде тук. Ще се оправя. — Тонът ѝ се смекчи. — Благодаря, Карлсън. Това означава много за мен.

Кабината се изпълни с лекото прашене на статичен шум.

Внезапно Ейнджъл се почувства много самотна. Старият прякор се бе върнал заедно с твърде много спомени от миналото. Тя обичаше Карлсън по същия начин, по който обичаше Дери, но гласът на Карлсън неизменно ѝ напомняше за любов, смърт и загуба. Напомняше ѝ за Грант. Въпреки това Ейнджъл имаше нужда от Карлсън. Смяхът му и общите им спомени създаваха мост между невъзвратимото минало и често самотното настояще.

— Предполагам, че това беше шаманът на съомгата — каза Хоук.

Гласът му беше равен и хладен. Той беше раздразнен от прозрачността в играта на Ейнджъл, която беше размятала своя обожател под носа му.

— Шаманът на съомгата ли? А, разбрах те. — Тя се усмихна едва забележимо. — Да, това беше Карлсън. Чу ли съобщението?

Хоук направи цинична гримаса.

„Чух го, и още как. А в случай, че не съм, ти ми даваш отговора с това самотно, замечтано изражение. Е, това е преследване, в което

няма да участвам. Ако искаш да накараш двама мъже да застанат един срещу друг, няма да ти играя по свирката. Аз винаги ловувам сам.“

Хоук се отблъсна от рамката на вратата и обърна гръб на Ейнджъл.

— Върни ме в Ийгъл Хед — каза рязко той. — Трябва да се обадя по телефона.

ГЛАВА 9

Това се оказа първият от многото пъти, когато деловите задължения на Хоук прекъсваха обиколката на остров Ванкувър и водите около река Кембъл. Хоук бе летял до Ванкувър три пъти, за да се срещне с адвокатите си и да подпише някакви документи.

Когато отсядаше в дома на Рамзи, той прекарваше доста време на телефона. За десет дни Ейнджъл беше успяла да го изведе само два пъти за риба. Всеки път телефонни обаждания ги бяха принуждавали да изпуснат прилива.

Не че това имаше някакво значение. Сребърната съомга все още не се беше появила и дори рибарите от риболовния флот нямаха много добър улов.

В крайна сметка Ейнджъл се задоволи с бавна обиколка на скалистите носове и малките заливчета, където учеше Хоук как се лови съомга. За нея методът, на който го обучаваше, беше най-безинтересният. Твърдите въдици не предаваха енергията и жизнеността на рибата.

Това обаче беше цената за изпускането на прилива, когато променящият се баланс между вода и луна привличаше съомгата по-близо до повърхността.

Ейнджъл беше решила да не позволява повече да изпускат прилива. Между рибарите се беше разчуло, че първият истински голям пасаж съомга се придвижва бавно по течението на пролива. Вчера в северния край на пролива бяха отбелязали голям улов.

Ако рибата следваше пътищата, използвани в миналото, то съомгата щеше да остане за известно време в една от любимите на Ейнджъл ивици край брега. С лодка до там се стигаше за почти шест часа, но Хоук най-сетне се беше съгласил, че може да остави телефона за малко и да участва в петдневно пътешествие. За да си позволи това обаче, той бе работил усилено.

През последните три дни Ейнджъл бе виждала Хоук само когато настъпваше време за хранене.

Тя също бе имала много работа. Използваната пещ, която бе купила и транспортирала от Сиатъл за употреба през лятото, най-после беше пристигнала. С нея беше пристигнала и една изненада — сандък с отпадъчно стъкло, изпратен от собственика на галерията в Сиатъл, в която излагаше творбите си. В бележката в сандъка пишеше:

„Невероятна цена. Фабриката за стъкло фалира. По-големите парчета изпратих в ателието ти в Сиатъл.“

Доставчикът току-що бе вкарал всичко в северното крило на къщата и сега Ейнджъл беше нападнала с щанга сандъка под закачливия поглед на Дери, който очевидно се забавляваше много. Изтегнал се доволно в един стол с възглавници, той я наблюдаваше как разглежда блестящите, невероятно остри парчета стъкло.

— Сигурна ли си, че не искаш аз да го направя? — попита мързеливо Дери.

Ейнджъл се усмихна и се зае отново с работата си.

— Вероятно ще счупиш всички парчета в сандъка — каза тя.

— Ти и без това ще ги натрошиш на малки парчета — отбеляза Дери закачливо.

— Само че в моята лудост има методология, а в твоята — само сила.

Капакът на сандъка се отвори със скърцане. Ейнджъл остави щангата и извади чифт плътни ръкавици. Отпадъчното стъкло имаше ръбове, по-остри от бръснач.

— Внимавай — каза Дери.

Ейнджъл го изгледа, той се усмихна и сви леко рамене.

Те не бяха забелязали, че Хоук беше застанал от външната страна на отворената врата, привлечен от звука на гвоздеите, откъсвани от дървения сандък.

— Това нещо е смъртоносно — настоя Дери, докато оглеждаше стъклата.

— Само ако не внимаваш.

— А кой превърза ръката ти последния път, когато не внимаваше?

— Сама се превързах — отвърна Ейнджъл, без да вдига очи от стъклата. — Ти купонясваше във Ванкувър с приятелчетата си.

— Грозна инсинуация!

— Чистата истина.

Ейнджъл остави встрани една купчинка опаковъчен материал и издаде радостен звук.

— Джес ми е намерил страхотен материал! — извика радостно тя.

Ейнджъл извади внимателно пластове опаковъчен материал и започна да сортира най-големите парчета стъкло на полиците, които заемаха една от стените на ателието ѝ.

По-голямата част от стъклото беше от специален вид, който се ценеше заради несъвършенствата си. Едно-единствено парче от него притежаваше безкрайни вариации на дебелина, цвят и прозрачност. Този вид стъкло придаваше дълбочина на творбите от рисувано стъкло и винаги успяваше да развълнува Ейнджъл.

— Това място прилича на ад — каза Хоук.

Ейнджъл се обърна и погледна през рамо към Хоук, след което отново погледна стъклото, което се канеше да прибере. Лилавият му цвят се променяше от почти блед до почти черен. Повърхността на стъклото беше набраздена от водовъртежчета, вълнички и мехурчета.

Ейнджъл се завъртя грациозно и вдигна стъклото към светлината, която влизаше през северния прозорец. Стъклото незабавно се преобрази в нещо живо.

— Великолепно е — каза Ейнджъл, докато го сваляше бавно.

— Има недостатъци — каза Хоук.

— Също като живота. Това е най-сложната част от красотата му.

Хоук се вцепени за няколко секунди, задържан колкото от гласа на Ейнджъл, толкова и от ослепителния блясък, който бе видял, докато тя внимателно прибираше уникалното парче стъкло на една полица. Хоук не каза нищо, но се загледа в нея толкова напрегнато, че очите му започнаха да блестят като парчета кафяв кристал.

Ейнджъл не забеляза това. Тя току-що бе забелязала някакъв необичаен цвят в сандъка.

— Какво е това? — каза тя на себе си и се наведе. В сандъка имаше и няколко парчета полирано стъкло. Преобладаващият цвят на двупластовото стъкло беше удивително ярко червено-кафяво. Под този

тънък слой се намираше пласт тонирано в бронзово стъкло. Когато горният пласт се обработеше с киселина, бронзът щеше да се появи и да придаде дълбочина на кафявото.

— Като слънчева светлина, отразена в перата на ястреб — измърмори Ейнджъл.

„Или като златистите сенки, които се крият в очите на Хоук.“

Ейнджъл обаче не изрече това на глас, защото усети, че Хоук се приближава към нея. Топла вълна и тръпка преминаха по тялото ѝ.

Колкото повече прекарваше край Хоук, толкова повече се засилваше привличането, което изпитваше към него. Ейнджъл не знаеше дали и той се чувстваше по същия начин. Не беше способна да разчита мълчанието му.

Хоук се приближи, привлечен от красотата на стъклото и жената, която го държеше. Той спря толкова близо до Ейнджъл, че усети косата ѝ да допира гърдите му, когато тя се обърна да го погледне през рамо.

— Това стъкло повече ли ти харесва? — попита Ейнджъл.

Тя се отдръпна леко от него и вдигна парчето към светлината. Стъклото засия като диамант.

Ейнджъл огледа критично формата на цветовете и заяви:

— Съвършено е.

Хоук гледаше косата ѝ, която блестеше на същата светлина, която бе преобработила стъклото. Все още не можеше да забрави предишните ѝ думи за живота, несъвършенствата и красотата.

Тогава Хоук осъзна, че несъзнателно бе увил една къдрица от косата на Ейнджъл около пръста си и я вдигаше към устните си. Незабавно я пусна, ядосан на самия себе си за това, че беше разкрил манията, в която се беше превърнала Ейнджъл за него. Възнамеряваше да се пречисти от нея по време на предстоящото петдневно пътешествие.

Хоук се отдръпна рязко от Ейнджъл и от светлината, която обливаше косата ѝ.

— Трябва да се обадя на няколко места, преди да тръгнем — каза той.

Ейнджъл го наблюдаваше как се отдалечава. Очите ѝ бяха потъмнели. Тя бе усетила леко помръдване в косата си, топлината на Хоук и тялото му, отдръпването му. Ейнджъл погледна към Дери и се насили да се усмихне.

— Изглежда, че дразня твоя господин Хоукинс — каза тя с весел глас. — Дори само с това, че дишам.

Дери, който не бе забелязал нищо друго, освен широкия гръб на Хоук, само сви рамене и хвана патериците си.

— Той си е такъв, Енджи. Нищо лично. Освен това сделката, по която работи, не е лесна. Той е зает като еднокрак футболист.

— Аха — бе единственият коментар на Ейнджъл.

Дери тръгна към вратата.

— Трябва да се връщам към книгите. Ако се порежеш, викай.

— Гледай да не се спънеш в нещата на госпожа Кери. Оставих ги в коридора.

— Хоук натовари торбите в колата си. Мислеше, че са за пътуването.

Ейнджъл се загледа в отдалечаващия се Дери, но не можеше да спре да мисли за Хоук. Дори след десетте дни, прекарани с него, той оставаше все така загадъчен, както и по време на първата им среща.

През по-голямата част от времето Хоук се държеше студено и язвително и я караше да изпитва леко безпокойство, като я гледаше с напрегнатите си кафяви очи, които наблюдаваха всяко нейно движение, всеки неин дъх. Понякога я докосваше сякаш случайно. Докосванията винаги бяха нежни — просто плъзване на пръстите по китката или дланта ѝ, а веднъж и по бузата ѝ.

Отначало Ейнджъл се бе изненаждала от тези докосвания. Беше се оттегляла и бе започвала да го наблюдава внимателно. Той обаче не бе направил нищо, за да бъде следващото докосване по-интимно.

С времето тя бе решила, че докосванията бяха само част от сложния му характер, също като погледът му и устата му, която никога не се усмихваше. Тя вече не се отдръпваше, когато я докоснеше, и го приемаше за такъв, какъвто си беше.

През часовете, които двамата бяха прекарвали заедно, Хоук никога не я беше притеснил, никога не бе казал нещо обидно. С него беше лесно да се общува, независимо от моментите, в които беше изненадващо напрегнат.

Веднъж, когато двамата бяха прекарвали няколко часа в океана, изражението на Хоук се беше смекчило и отпуснало. Ейнджъл не бе успяла да свали поглед от него. Промяната сякаш я бе омагьосала;

спокойствието бе отмило мрачния цвят на повърхността и бе открило топлия цвят под нея.

Въпреки всичко това, понякога Ейнджъл се чувстваше като преследвана. Когато вдигнеше поглед и откриеше, че Хоук я наблюдава, сърцето ѝ първо се поколебаваше, а след това забиваше учестено. Струваше ѝ се, че той успяваше да проникне чак до кръвта, която пулсираше във вените ѝ.

Веднъж, когато бе докоснал леко бузата ѝ, ѝ се беше сторило, че ще каже нещо. Нямаше как да не бе забелязал учестения пулс в гърлото ѝ. Той обаче не бе казал нищо, а само бе продължил да я гледа и тя бе усетила копнеж, който я бе преобразил. Беше усетила, че задържа дъха си в очакване на следващия път, когато пръстите му ще се плъзнат по кожата ѝ. След това бе осъзнала, че го наблюдава и се пита как може да го накара да се усмихне.

Защото Хоук никога не се усмихваше, когато двамата бяха заедно. Нито веднъж.

„Може би когато улови първата си съомга — помисли си Ейнджъл. — Може би тогава ще се усмихне. Никой не може да устои на блестящата красота на рибата, на силата, която вибрира през въдицата.“

Телефонът иззвъня и откъсна Ейнджъл от мислите ѝ. Не се чу втори звън. Хоук беше вдигнал слушалката, преди тя да беше успяла да погледне към телефонния апарат, който беше поставен в ателието ѝ.

Ейнджъл погледна стенния часовник. Девет и половина. Малко късно за Лондон. Вероятно се обаждаше някой от малкото партньори на Хоук в Щатите. По-късно Хоук обикновено говореше с Токио — дълги разговори, след които ставаше неспокоен и раздражителен като затворено в клетка диво животно, готово да се нахвърли върху всичко, което му се изпречи пред очите.

Днес обаче това нямаше да се случи. Днес щяха да ходят за риба, дори ако Ейнджъл трябваше да хване Хоук за яката и да го завлече до лодката.

„Стъклото може да почака, госпожа Кери не може.“

Ейнджъл свали ръкавиците и взе чантата си, след което излезе от стаята почти тичешком, изгаряща от нетърпение да свърши всичко и да излезе в открито море. По пътя си тя се спря да надникне в стаите, които бяха определени за Хоук.

Както беше очаквала, той беше уловил телефонната слушалка. Главата му беше подпряна на облегалката на кожения стол, а дългите му крака бяха прострени върху красивия китайски килим. На лицето му бяха изписани напрежение и умора. Той слушаше със затворени очи, без да казва нищо.

Ейнджъл почука леко на рамката на вратата. Хоук отвори очи. Погледът му беше удивително ясен.

— Слушам те — каза той с груб тон на Ейнджъл. Секретарката му изгубила последната оферта. Сега я търсят.

— Ще ми дадеш ли ключовете за колата си за малко?

Хоук изглеждаше изненадан, но след това бръкна в джоба си и извади ключовете. При движението панталонът се опъна по краката му, разкривайки мъжествените му форми.

Ейнджъл затвори очи, но беше твърде късно. Образът се беше запечатал в съзнанието ѝ. Пред лицето ѝ задрънчаха ключове.

— Благодаря — каза тя. — Колата ти блокира моята. Ще ти върна ключовете, когато я преместя.

— Няма нужда. Просто вземи моята кола.

— Какво? — попита Ейнджъл, която едва го чу.

Хоук беше разкопчал ризата си и бронзовите му гърди, които се виждаха в пролуката, бяха привлекли вниманието на жената и твореца у Ейнджъл. Тя едва успя да се въздържа да не сграбчи скицника си и да се захване за работа. Или да се наведе и да зарови пръсти в гъстата му коса.

— Вземи колата ми — каза Хоук. — Няма да ми трябва.

Погледът му се спря на лицето ѝ и огледа влажните ѝ, леко разтворени устни. Тя беше почти негова. Със съвсем малко усилие Хоук можеше да я придърпа между краката си, да я притисне срещу възбудата си.

„По дяволите — призна си мислено Хоук, — възбудям се само като си мисля за меките ѝ устни и измъчения ѝ поглед и за това, какво ли ще бъде да чуя и да усетя страстта ѝ.“

Когато заговори отново, изражението му беше непроницаемо, а гласът му — милувка.

— Вземи я, Ейнджъл. Лесно се управлява.

След това тонът му се промени.

— Не, Дженингс — каза той в слушалката, — не говорех на теб. — Ъгълчето на устата му се повдигна нагоре. — Няма да ти дам нищо и ти много добре го знаеш.

Ейнджъл чу смеха от другата страна на линията. Тя взе ключовете и излезе от стаята, като се чудеше дали той бе забелязал колко втрещено го бе гледала. И ако беше, какво си беше помислил.

Хоук я привличаше, както брегът привличаше вълните. Тя искаше да бъде с него, да го докосва, да говори с него, да се радва на интелекта му и дори на язвителния му хумор.

Ейнджъл обаче не знаеше дали и тя го привличаше по същия начин. Нямахше причина той да изпитва същото към нея. Хоук не можеше да се оплаче от липса на жени. Жените го желяеха. Всичко беше толкова просто. Всеки път, когато Хоук тръгнеше по някоя улица или влезеше в ресторант, жените се заглеждаха в него и не сваляха поглед, привлечени от мъжествеността, която той излъчваше. Хоук обаче не отвърщаше на погледите на жените, които го гледаха. Дори ако ги забелязваше, това не го интересуваше.

Ейнджъл се настани зад волана на БМВ-то и огледа арматурното табло. След това запали двигателя и потегли, като се наслаждаваше на лекотата, с която се управляваше колата. Искеше ѝ се и собственикът ѝ да можеше да бъде управляван толкова лесно, но това беше невъзможно. Ейнджъл беше уверена само в едно — Хоук не беше правил недвусмислени намеци, че я желяе като жена. Докато не го направеше, трябваше да приеме, че той не се интересува от нея. Въпреки привличането, което изпитваше към него, тя нямаше да го преследва. Това не само че не беше в стила ѝ, но и тя имаше чувството, че него често го бяха преследвали, но никой не бе успял да го хване. Или поне за не повече от една-две нощи.

Това не беше достатъчно. Каквито и да бяха чувствата ѝ към този загадъчен мъж, те бяха твърде сложни, за да бъдат задоволени само с няколко нощи.

ГЛАВА 10

Ейнджъл паркира пред малката къща, строена преди четирийсет години. Останалите къщи на улицата бяха по-нови, тъй като бяха строени след смъртта на господин Кери, когато вдовицата му се беше принудила да продаде малката ферма, за да плати посмъртните данъци.

Ейнджъл извади двете чанти с покупки от багажника на БМВ-то и тръгна предпазливо по напукания тротоар към предната веранда. От двете страни на отбивката вехнеха някога елегантни рози.

„Следващия път, когато дойда тук, ще трябва да се погрижа за розите“.

От кутията до копчето на звънеца се подаваха някакви писма. Ейнджъл натисна бутона с лакът, след което подпря едната чанта на стената, за да извади писмата.

— Госпожо Кери? — извика тя. — Аз съм, Енджи.

— Идвам — отвърна ѝ слаб глас от вътрешността на къщата.

Ейнджъл зачака търпеливо, като се опитваше да балансира чантите с покупки и писмата в ръцете си.

След няколко минути вратата се отвори и една дребна женица с посивяла коса се усмихна на Ейнджъл и отстъпи няколко крачки назад, за да ѝ даде път.

— Влизай, Енджи. Божичко, днес изглеждаш прекрасно.

— Благодаря — отвърна усмихната Ейнджъл. Морскозеленият ѝ пуловер подходеше идеално на очите ѝ. Останалата част от облеклото ѝ беше преди всичко функционална — избелели черни дънки и маратонки, измачкана черна рибарска шапка, която пречеше на слънцето и косата да влизат в очите ѝ. Тя обаче беше забравила да си сложи шапката, която сега се подаваше от джоба ѝ.

— И ти изглеждаш много добре — каза Ейнджъл.

— Как се справяш с бастуна?

Госпожа Кери направи гримаса. Откакто ѝ бяха свалили гипса, можеше да се движи само с бастун. Твърде възрастна беше за патерици.

Очевидно беше обаче, че госпожа Кери не беше много радостна от факта, че ѝ се налагаше да използва бастун.

— Проклетото нещо още не ме е хвърлило — каза тя, едновременно гордо и предизвикателно.

Ейнджъл прикри усмивката си. Госпожа Кери беше една от любимките ѝ. Подходът на старицата към трудностите беше окуражаващ.

— Ти върви напред — продължи госпожа Кери. — Ще те настигна в кухнята.

— Благодаря. Тази сутрин малко закъснявам.

Ейнджъл отиде в кухнята и започна да вади продуктите от чантите. Тя забеляза сервиза за чай и бисквитите на масата и разбра, че старицата се беше надявала да прекара известно време с нея на чаша чай.

Ейнджъл погледна часовника в кухнята, поколеба се и сви рамене. Няколко минути повече или по-малко не бяха от значение. Ако с Хоук тръгнеха в десет и половина, щяха да хвърлят котва в Нийдъл Бей, преди да се стъмни.

Госпожа Кери се появи, като вървеше бавно.

— Аз ще прибера останалото, скъпа — каза тя. — Вече и без това направи достатъчно за мен.

Ейнджъл погледна продуктите, които трябваше да бъдат извадени от чантите и прибрани. Тя самата щеше да се справи по-бързо, но знаеше колко много госпожа Кери се притесняваше от зависимостта си от други хора. Ейнджъл бързо сложи на масата няколко неща, които знаеше, че се съхраняват в леснодостъпни шкафови.

— Ако се погрижиш за тези — каза Ейнджъл и посочи към продуктите, — ще се справим за нула време.

Ейнджъл приключи с втората чанта тъкмо когато госпожа Кери постави последната кутия с бисквити в шкафа.

— Работа в екип — измърмори Ейнджъл, докато сгъваше победоносно празната чанта. — Друго не ни трябва.

— Имаш ли време за чаша чай? — попита я колебливо госпожа Кери. — Не искам да те задържам, ако...

— Ти си истински ангел — прекъсна я Ейнджъл. — Тази сутрин толкова бързах, че няхах време за чай.

Госпожа Кери отиде до масата, като клатеше глава.

— Няма нищо по-важно от чаша чай, млада госпожице.

Докато седнаше на масата, Ейнджъл погледна дискретно часовника в кухнята. Нетърпението ѝ обаче се изпари, когато седна и отпи от чая и се заслуша в думите на госпожа Кери, която говореше за деца и внуци, за ябълките, които били готови да се превърнат в конфитюр, и за боровинките, които щели да се появят по-късно през годината.

Ейнджъл отклони тактично предложението за още една чаша чай. Тя стана и занесе чашата си до мивката.

— Ще ти се обадя след няколко дни да видя какво ти трябва — каза Ейнджъл, докато миеше чашата си.

— О, не се притеснявай. Аз не ям много.

— Ако имаш нужда от нещо, преди да съм се върнала, обади се на госпожа Шмидт. — Ейнджъл се наведе и прегърна нежно госпожа Кери. — Ще се видим след една седмица.

— Не искам да те притеснявам... — започна госпожа Кери.

— Не ме притесняваш — прекъсна я Ейнджъл. — И без това трябва да пазарувам за Дери и за себе си.

— Чувствам се като несръчна глупачка.

Ейнджъл се усмихна.

— Просто лош късмет — каза тя и се наведе да прегърне отново старицата. — След няколко седмици ще можеш отново да пазаруваш сама.

— Проклета котка.

Въпросната котка избра точно този момент, за да измъчи на задната врата. Госпожа Кери отиде бавно до там, за да пусне стария котарак в къщата, като не преставаше да мърмори за глупостта на котката, в която се беше спънала и при падането си беше счупила бедрото.

Ейнджъл я наблюдаваше, като с усилие сдържаше усмивката си. Тя знаеше, че за госпожа Кери тази котка беше най-ценното нещо в живота.

Ейнджъл хвърли още един поглед на часовника и излезе навън.

Тя се отби в магазина, за да купи всичко онова, което беше пропуснала тази сутрин в бързината си да посрещне пратката със стъкло. Неочакваната доставка беше объркала целия ѝ график.

Пратката обаче си струваше неприятностите. Стъклото беше първокласно и Ейнджъл вече си представяше най-различни творби, които щеше да изработи от него.

Пътят от магазина до къщата не беше дълъг, но Ейнджъл бързаше от нетърпение да излезе в открито море. Въпреки че двамата с Хоук бяха излизали няколко пъти с яхтата му, това щеше да бъде първата им истинска риболовна експедиция. До днес техните излети бяха повече туристически обиколки, отколкото нещо друго.

Днес Ейнджъл възнамеряваше най-сетне да покаже на Хоук какво означава да се лови сребърна съомга. Тя беше уверена, че Хоук щеше да отстъпи пред примамливия вид на красивата, силна риба. А може би и пред нея самата.

Ейнджъл сграбчи три торби с продукти от багажника и се втурна към входната врата. Тя намести торбите в ръцете си, подпря се на стената и се опита да хване дръжката.

Вратата се отвори внезапно и Ейнджъл загуби равновесие. Тя се вкопчи отчаяно в торбите, но преди да падне, две силни ръце уловиха нейните и я изправиха.

Ейнджъл разбра, че пред нея стоеше Хоук, преди още да го беше видяла. Ако не беше разбрала това по силата му, щеше да го разбере по аромата му.

„Дали вкусът му е наполовина толкова приятен колкото ароматът му?“

Силата на любопитството ѝ я изненада. След смъртта на Грант тя не бе искала да докосва или да бъде докосвана от мъже. Не по този начин, който я караше да изпитва невероятен копнеж и горещина. Хоук беше преминал през защитата ѝ с лекотата, с която слънчевата светлина проникваше през стъкло. Само че Хоук или не знаеше за това, или не го интересуваше.

— Аз... благодаря — каза Ейнджъл, докато се опитваше да събере мислите си.

— Няма да ми бъдеш полезна в гипс — каза Хоук и я пусна.

Въпреки че тонът му показваше безразличие, пръстите му се плъзнаха по ръката ѝ чак до ноктите, преди да я пуснат.

Ейнджъл отново затаи дъх, разкъсвана между непроницаемото изражение на Хоук и копнежа, който долавяше под него — копнеж, също толкова силен, колкото нейния. Тя беше усетила същото чувство

и у Грант: сладки мигове на страст, преди той да се отдръпне и да седне, без да я докосва, защото искал да изчака, докато се оженят. Грант беше загинал преди сватбата им.

Ейнджъл насочи мислите си към настоящето. Хоук пое торбите от ръцете ѝ и тя го последва в кухнята, като се възхищаваше на изящността и силата в движенията му.

— Къде е Дери? — попита тя, когато Хоук сложи торбите на масата и започна да вади съдържанието им.

— Учи.

— Органична химия ли?

Хоук сви рамене.

— Видях само някаква формула, дълга колкото крака ми.

— Органична химия — заяви уверено Ейнджъл. Тя започна да прибира продуктите, които Хоук вадеше от торбите.

— Това е дисциплината, при която се вижда кой ще издържи до края и кой ще отпадне — каза Ейнджъл.

— Дери е интелигентен и дисциплиниран. Ако много иска да стане лекар, значи ще стане.

„Само ако ти купиш Ийгъл Хед.“ Ейнджъл не можеше да си позволи да каже това на глас.

Тя погледна часовника в кухнята и се зачуди дали нямаше да пропуснат вечерния прилив при Индиън Хед, малко под Нийдъл Бей. Дори когато се изправи на пръсти, раменете на Хоук закриваха часовника от погледа ѝ. Без да мисли, Ейнджъл улови китката му и погледна часовника му.

— Ако не се разтичаме, ще изпуснем прилива — каза тя.

Хоук не отговори. Когато тя вдигна поглед, за да провери дали я беше чул, забеляза, че очите му я гледаха необичайно напрегнато. Внезапно усети топлината му да прониква през дрехите му, после през нейните и да се разпръсва по тялото ѝ на вълни, от които ѝ се зави свят. Сърцето ѝ заби учестено.

Тя усещаше допира на гърдта си в предмишницата му толкова силно, че зърното ѝ се втвърди до болка. Очите ѝ потъмняха, орбитите им се разшириха и почти закриха синьо-зеления ирис.

Ейнджъл беше твърде неопитна, за да осъзнае признаците на внезапната страстна възбуда. Хоук обаче бе твърде опитен, за да не ги забележи. Сетивата му бяха напрегнати и трептяха от сигналите, които

излъчваше Ейнджъл. Искаше му се да опознае с ръце цялото ѝ тяло, след което да я обладае напълно и да довърши онова, което беше започнато с докосването му. Дери обаче можеше да се върне всеки момент в кухнята или пък в следващата секунда Ейнджъл можеше да си спомни къде се намираше и да се отдръпне.

Хоук бе чакал толкова дълго подходящия момент за последния внезапен завой, вика и залавянето. Можеше да почака, докато Ейнджъл излезеше на открито и всички преструвки за отстъпление и невинност изчезнеха.

Той се обърна бавно към масата. При движението ръката му се отърка бавно в гърдата на Ейнджъл. Дишането ѝ стана учестено. Тя се загледа в него за миг, питайки се дали той чувстваше дори малка част от онова, което изпитваше тя. Изражението му беше напълно непроницаемо. За Ейнджъл Хоук не бе забелязал реакцията ѝ на близостта му, нито пък бе реагирал на нейната близост. Тази мисъл трябваше да я успокои, но това не стана. Тя се почувства изгубена, самотна, почти уплашена. Изпълниха я тъга и страст.

„Възможно ли е Хоук да е свикнал дотолкова със самотата, че не може да реагира? Дали пък аз не съм преживяла смъртта на Грант само за да пожелаая мъж, който не ме иска?“

Ейнджъл стоеше неподвижно в кухнята, без да забелязва нищо, нито дори Хоук. Мислите ѝ я бяха погълнали изцяло. Тя осъзна, че когато тази сутрин се беше събудила, не беше изпитала вълнение само от риболовна страст. Вълнението ѝ се беше дължало на това, че щеше да остане насаме с Хоук. Без Дери. Без телефонни обаждания от Ню Йорк, Тексас и Токио. Само Хоук и Ейнджъл и океанът с множеството островчета, пръснати из неспокойните му води. Пет дни сами. Може би повече. За това време можеше да се случи всичко. Дори да се влюби.

За миг тази мисъл шокира Ейнджъл, но след това тя я прие по същия начин, по който най-накрая бе приела автомобилната катастрофа, която толкова брутално бе променила живота ѝ.

„Бягството от истината не променя нищо, най-малкото реалността — напомни си Ейнджъл. — То само изсмуква силите на човека. А аз имам нужда от сили заради Хоук.“

Докато стоеше на една ръка разстояние от Хоук, Ейнджъл си призна мислено, че ако прекарваше повече време с него, рискуваше да

го хареса твърде много. Тя изпитваше силно привличане към тайните на съзнанието му, интелекта и силата му, редките прояви на нежност, които издаваха емоциите, криещи се под грубостта му.

Хоук беше като прозорец от рисувано стъкло през безлунна нощ. Толкова много мрак, толкова малко живот. Но когато бъдеше окъпан от слънчевата светлина, красотата на стъклото щеше да се съживи внезапно и всички цветове на любовта щяха да се появят там, където допреди бе царял мрак.

Ейнджъл не знаеше дали беше достатъчно силна да бъде светлината в прозореца на Хоук. Знаеше само, че трябваше да опита.

ГЛАВА 11

Ейнджъл погледна часовника на арматурното табло на яхтата и изруга мислено. Сякаш всичко се опитваше да ѝ попречи да изведе Хоук в океана в най-подходящото за риболов време.

Беше пет часът, а те едва бяха напуснали устието на река Кембъл.

Ейнджъл обмисли дали да не намали скоростта, докато не подмине саловете, натоварени с дървени трупи, които чакаха да бъдат изтеглени с влекач до залива Ванкувър. Знаеше се, че под саловете се криеха едри съомги.

— Нещо не е наред ли? — попита Хоук, опитвайки се да надвика воя на двигателите.

Погледът му се стрелна бързо по уредите на арматурното табло, но не забеляза нищо, което да му обясни внезапното намръщване на Ейнджъл.

— Изкушавам се да спрем за риба тук — каза тя с отвращение.

— Аз нямам нищо против.

— По дяволите, имах намерението да спрем чак в Индиън Хед.

Тъгълчето на устата на Хоук се повдигна едва забележимо.

— Съжалявам — каза той. — Не знаех, че почитаемият господин Йокогамо страда от безсъние и ще реши да ми се обади. Отървах се от него възможно най-бързо, без да го обидя.

— А след това се обадиха и от Лондон.

— Всъщност от Париж. От Лондон беше следващото обаждане.

— След това отново от Токио.

Ейнджъл поклати глава. Да се налага да гледа глобуса и да следи времето във всяка часова зона, ѝ се струваше адски изнервящ начин за вършене на работа.

На Хоук обаче това, изглежда, му се удаваше с лекота. Тя виждаше как бързият му ум преценява всяка възможност и подрежда аргументите още докато той посягаше към слушалката. Концентрацията, паметта и търпението му бяха феноменални.

От него щеше да стане изключителен рибар, ако Ейнджъл успееше да го накара да остане на вода достатъчно дълго, за да го научи на нещо. Както беше тръгнало, те нямаше да успеят да се отдалечат много от брега, преди да се стъмни.

— Е, и без това вече закъсняхме, така че може да спрем в залива Браун — каза тя. — Ще заредим с гориво, ще чуем последните рибарски новини и след това ще тръгнем към залива Дийпуотър, където ще пренощуваме. С малко късмет може дори да успеем да хвърлим въдиците за съомга.

— Не звучиш твърде убедена.

— Твърде рано е съомгата да е стигнала вече там, но — Ейнджъл сви рамене — все трябва да хвърлим въдиците някъде.

— Иначе ще полудееш.

— Такава възможност определено съществува. — Тя хвърли на Хоук един поглед. — Някога мислил ли си да се отдадеш на пълно мълчание за няколко дни?

Левият ъгъл на устата му се изви леко.

— Моите телефонни разговори са ти омръзнали, нали?

— Може и така да се каже.

— Не исках да ти поднеса новината толкова грубо.

— Каква новина?

— Утре вечер трябва да се свържа с Токио.

Хоук забеляза разочарованието и раздразнението, които се изписаха на лицето ѝ.

— Не е нужно да се връщаме — добави той. — Могат да прехвърлят разговора ми към радиостанцията.

— Имаш ли нещо против аз да ловя риба, докато ти говориш? — попита рязко Ейнджъл, раздразнена от безкрайните служебни задължения на Хоук.

— Невинаги е толкова зле. Понякога е още по-лошо.

Ейнджъл поклати отчаяно глава.

— През повечето време обаче е по-добре — добави Хоук.

Той се опитваше да прецени разочарованието ѝ и му се искаше да бъде уверен, че на нея ѝ липсваше повече компанията му, отколкото възможността да отиде за риба.

— Сделката, върху която работя, е доста сложна — каза той. — Утрешният разговор трябва да е последното ми задължение по нея в

продължение на няколко секунди.

Ейнджъл издаде някакъв неразбираем звук. И друг път беше чувала същото. Вчера, ако трябваше да бъде съвсем точна.

Тя машинално намали скоростта и зави към залива Браун. Първото нещо, което забеляза, беше черното, дълго корабче до кея. Ръката ѝ стисна лоста на скоростта по-силно.

— Карлсън! — каза радостно тя.

Докато водеше лодката към едно място близо до помпите за гориво, Хоук не преставаше да я наблюдава внимателно. Той бе изпитал гняв, когато бе забелязал неприкритото задоволство, за миг изтрило мъчителната тъга, която бе неразделна част от погледа на Ейнджъл.

Хоук огледа пристанището, докато не забеляза старото корабче, спряно срещу яхтите. На борда му пишеше „Черна луна“. Няколко души разтоварваха риба от трюма на корабчето с колички, които тикаха по стълба към кея. Там рибата се теглеше и товареше в хладилен камион, който щеше да я закара на пазара.

Ейнджъл бързо изключи двигателите и излезе от кабината. Шефът на станцията привърза носа на яхтата и Ейнджъл скочи на кея, оставяйки Хоук да стои на палубата на лодката.

— Догоре, Дон — извика тя.

След това се втурна по кея, зави и се затича по друг кей към „Черна луна“, като не преставаше да вика Карлсън по име.

Хоук скочи на кея и я последва с бързи крачки. Беше стигнал на половината път по съседния кей, когато видя един много едър мъж да слиза от „Черна луна“ и да застава в очакване на Ейнджъл, разтворил широко огромните си ръце.

Ейнджъл се хвърли в прегръдките на мъжа, който я вдигна и я завъртя около себе си. Тя се разсмя от удоволствие.

— Как си? Имахте ли добър улов? Кога се връщаш? О, Карлсън, изглеждаш фантастично! — говореше непрестанно Ейнджъл. — Лоша ли беше бурята? Уловихте ли усмихковци?

Карлсън се разсмя гръмогласно.

— Чакай малко, Енджи.

Ейнджъл обви ръце около масивния му врат и го прегърна с цялата си сила, заравяйки лице в грубия плат на работната му риза. Той миришеше на море, риба и пот. Този мирис ѝ навяваше много спомени.

Ейнджъл остана вкопчена в Карлсън, докато бурята не отмина.

Карлсън я остави внимателно да стъпи на кея и притисна главата ѝ към гърдите си. Той знаеше, че всеки път, когато го видеше, Ейнджъл си спомняше за Грант Рамзи. Дори след смъртта си Грант стоеше между тях както по времето, когато бе бил между живите. Карлсън приемаше този факт, както приемаше лошия улов и силните бури. Някои неща просто не беше съдено да се случат. За него Ейнджъл беше едно от тези неща.

— Ти как си, Енджи? — попита той.

Той подръпна нежно дебелия ѝ плитка и си спомни за времето, когато очите ѝ бяха блестящи насмешливо, без мрачни сенки.

— Как е стъклото? — попита Карлсън.

— Изложбата във Ванкувър беше добра.

— Не, ти просто си талантива.

Ейнджъл го погледна в очите и му се усмихна.

— Измислила съм толкова неща, които искам да направя — каза тя. — Едно от тях е „Черна луна“ и морето и съомгата под тях като безмълвна сребърна буря. Мислиш ли, че това ще ти хареса?

— И още как, но не мога да си го позволя. Тази година бизнесът не върви добре.

Ейнджъл го изгледа шокирана.

— Това е подарък!

— Твоята усмивка е достатъчно голям подарък — каза тихо Карлсън.

След това той погледна над главата ѝ към мъжа с леденостудените кафяви очи.

— Ти трябва да си Хоук — каза Карлсън.

Хоук кимна веднъж.

— Аз съм Карлсън.

Хоук пое подадената му ръка. Двамата се прецениха взаимно, като си стиснаха силно ръцете.

— Как е риболовът? — попита Карлсън.

— Ами... — започна Хоук.

— Не питай — прекъсна го Ейнджъл. — Ще се наложи хирургическа операция, за да отстраня Хоук от телефона, ако искам да уловя съомга тази година.

Карлсън се усмихна и белите му зъби се откरोиха на фона на мургавото му лице.

— Още не сте изпуснали нищо — каза той. — Пасажите едва сега идват.

Докато гледаше лицето на Ейнджъл, усмивката му изчезна. Под гладката повърхност на кожата ѝ се криеха линиите и сенките на миналото, които оставаха незабележими за другите хора, но не и за него.

— Радвам се, че ме намери — каза Карлсън. — Утре сутрин тръгвам обратно. Дери каза, че ще отсъстваш пет дни. Той сам ли ще бъде довечера?

Ейнджъл кимна бавно.

— За известно време. Каза, че нямал нищо против. По-късно е поканил някакви свои приятели, с които ще играе карти, докато му се замъгли погледът.

Хоук долови емоциите в тона на Ейнджъл и това го подразни, също както го дразнеше и прегръдката, в която все още я държеше Карлсън.

— Днес е дванайсети, нали? — попита Хоук.

Карлсън кимна безмълвно.

— Има ли нещо специално в тази дата? — продължи Хоук. — За втори път чувам да я споменават с приглушен глас.

Погледът на Карлсън се промени и заприлича на черните скали, които се издигаха по брега на залива. Цялото тяло на едрия индианец предупреждаваше Хоук, че навлиза в забранена територия.

Хоук остана на мястото си, без дори да мигне. И преди беше заставал срещу едри мъже. На всичкото отгоре му беше омръзнало да гледа Ейнджъл сгушена в мощните ръце на другия.

Ейнджъл не обърна никакво внимание на Хоук и продължи да гледа Карлсън.

— Щом тръгваш веднага — каза тя, — уловът трябва да е добър.

— Не е зле. Отделих един усмивко, който ще опуша за теб и Дери.

— Какво е усмивко? — поинтересува се Хоук.

Карлсън му хвърли още един мрачен поглед. Хоук дори не трепна.

Карлсън осъзна с неохота, че Хоук нямаше да се остави да бъде сплашен с нещо друго, освен сбиване, а дори и да се стигнеше до това, едва ли щеше да отстъпи. При други обстоятелства Карлсън щеше да си направи удоволствието да провери що за мъж е Хоук, но не можеше да го направи точно днес, когато Ейнджъл се опитваше да се пребори със спомените.

Карлсън подозираше, че Хоук се интересуваше повече от жената, която се беше сгушила толкова доверчиво на гърдите му. Тази мисъл изкриви устните му в усмивка, която не беше нито приятелска, нито жестока.

— Усмивко — каза Карлсън с толкова плътен глас, че прозвуча като вода, разбиваща се в скали — е съомга, която тежи повече от петнайсет килограма. Когато измъкнеш някоя такава, винаги се усмихваш.

Тъгълчето на устата на Хоук се изви нагоре почти неволно.

— Разбирам.

— Ще разбереш, когато хванеш такава риба. Всъщност ти усмихваш ли се някога?

— В момента се усмихвам.

Карлсън се разсмя.

— Ела за риба с мен, Хоук — предложи той. — В края на излета или ще бъдем приятели... или един от нас ще бъде мъртъв.

За миг Хоук остана загледан безмълвно в масивното тяло на индианеца, който стоеше толкова уверено на кея. След това протегна ръка, тъй като въпреки волята си беше започнал да харесва Карлсън.

— Напълно съм съгласен с теб, Карлсън — каза Хоук.

Карлсън пое предложената му ръка. Малко преди да я пусне, той подхвърли сякаш между другото:

— И още нещо, Хоук. Ако докоснеш Енджи, ще те нарежа на тънки ивици и ще те използвам за стръв.

— Карлсън! — извика Ейнджъл, ядосана и възмутена.

Хоук обаче остана спокоен.

— Ами ако тя иска да я докосна?

Карлсън отмести поглед от зачервеното лице на Ейнджъл и погледна безизразната физиономия на Хоук.

— В такъв случай бих казал, че си най-големият късметлия, който някога се е раждал. — Карлсън се обърна и целуна Ейнджъл по

челото. — Дон ти маха да разкараш лодката си оттам. Ще се видим след няколко дни, Енджи. Дотогава — добави той с усмивка — може би ще си престанала да ми се сърдиш.

Ейнджъл поклати безпомощно глава, надигна се на пръсти и целуна брадясалата буза на приятеля си.

— Никога не съм можела да ти се сърдя — каза тя. След това добави: — Въпреки че бог ми е свидетел, че би трябвало да е обратното. Може би трябва да помислиш да се извиниш на Хоук.

Карлсън обърна гръб на Ейнджъл и погледна Хоук. Очите му блестяха насмешливо.

— Може би, но няма да го направя. Ти разбираш, нали, Хоук?

— Напълно.

Лявото ъгълче на устата на Хоук се изви саркастично, сякаш за да покаже, че разбираше прекрасно.

Ейнджъл тръгна по кея. Тя все още се чувстваше неудобно от приятелското предупреждение на Карлсън и от време на време хвърляше крадешком по един поглед към Хоук. Изражението му показваше, че по-скоро се забавляваше, отколкото беше ядосан.

От друга страна, не беше показал никакъв признак, че иска да я докосне. Не истински. Не по начина, по който искаше да бъде докосвана.

ГЛАВА 12

Ейнджъл изведе яхтата от залива Браун, прекара я през канала и я насочи към залива Дийпуотър. През цялото време не преставаше да наблюдава внимателно океана. Беше събота и във водата гъмжеше от малки плавателни съдове.

— Дръж се — каза тя на Хоук, когато забеляза един равен участък пред яхтата.

Измамно гладката повърхност на това място криеше рязка промяна в течението. Имаше такива места, които представляваха надигащи се водни маси, идващи от места, на които водата биваше притискана между невидими скални бариери, скрити под повърхността, докато не бъдеше насочена нагоре в мощна струя. Други места се превръщаха във водовъртежи в кулминацията на прилива и отлива. По-малките лодки можеха да бъдат преобърнати и всмукани надолу в студените води на океана, ако човекът на руля нямаше достатъчно опит или проявеше невнимание.

Внезапно рулят подскочи в ръцете на Ейнджъл. Тя очакваше това и не го изпусна. След това кърмата на яхтата занесе като задница на кола на заледен участък от пътя.

Ейнджъл обърна носа в противоположната посока, за да овладее движението на лодката. След няколко секунди яхтата се озова в спокойни води.

Ейнджъл усети погледа на Хоук върху себе си, обърна се и му се усмихна.

— Забавно беше, нали?

Той ѝ отвърна, като повдигна черните си вежди.

— На мен ми се стори, че това беше гадно местенце — каза Хоук.

— А, дреболия. В определено време от годината обаче може да се окаже доста неприятно преживяване.

— Бури?

Ейнджъл сви рамене.

— Бурите са неприятни по всяко време на годината — каза тя. — Приливите и отливите също, ако не знаеш какво да очакваш. Вътрешният пролив не е за аматьори. Питай него.

Тя посочи към един влекач, който теглеше някаква баржа. Влекачът се опитваше да се придвижи на север по стесняващия се канал. Дебелото стоманено въже, което свързваше влекача с баржата, беше опънато като струна.

Въпреки очевидното натоварване на мощните двигатели, влекачът едва ли успяваше да постигне скорост от повече от един възел.

— Изпуснал е прилива — каза кратко Ейнджъл.

— Какво ще стане с него?

— Ще прекара следващите няколко часа в това състояние, с включени на пълна мощност двигатели, без да стигне до никъде. След това надпреварата ще свърши и ще се изстреля напред като коркова тапа. Дотогава обаче ще му се наложи да полага адски усилия, за да държи въжето опънато.

— От опит ли знаеш всичко това? — попита я Хоук.

Още докато задаваше въпроса, той осъзна, че нямаше да се изненада, ако се окажеше, че Ейнджъл бе управлявала влекач. Във водата беше като у дома си. Очевидно обаче това беше тема, която тя нямаше намерение да обсъжда, защото не го удостои с отговор.

— Работила ли си на влекач? — попита я Хоук.

Настъпи дълго мълчание. Ейнджъл се опитваше да се пребори със спомените, които бяха предизвикали въпросите на Хоук. През лятото, през което двамата с Грант се бяха влюбили, той бе работил като лоцман на влекачи в пролива. Дори и днес ревът на двигателите, работещи на пълна мощност, достигаше до слуха ѝ през годините и я оставяше разголена и разкъсвана от спомените.

— Пътувала съм с влекачи — каза тя с твърде спокоен глас и твърде мрачен поглед.

— С мъж.

Това не беше въпрос и Ейнджъл не отвърна нищо.

— Не съм ли прав, Ейнджъл? С мъж?

Настоятелността на Хоук я изненада. Тя се обърна и видя, че той стоеше много близо до нея.

— Да — каза тя.

— С шамана на съомгата ли?

— Не.

Кокалчетата на пръстите ѝ побеляха, когато тя стисна руля с всичка сила. Ейнджъл не забеляза това; единственото нещо, което виждаше, беше мрачният поглед на Хоук.

— Кой е бил тогава? — попита лениво Хоук, но погледът му приличаше на поглед на хищна птица. — Може би ще ми уредиш една разходка с влекач.

— Братът на Дери.

Ейнджъл долови изненадата, която се изписа за миг върху лицето на Хоук. Тя знаеше какво щеше да последва сега. Ейнджъл обърна гръб на Хоук и се подготви за неизбежното, като извика в съзнанието си образа на розата с нейното царствено спокойствие.

Хоук я наблюдаваше внимателно. Лицето ѝ не издаваше нищо. Призракът, който се беше появил преди малко, беше върнат на мястото му.

— Дери не е споменавал, че има брат — каза Хоук. — Това сигурно ще ме улесни за една разходка с влекач.

— Грант Рамзи вече не е между живите.

Хоук остана да стои мълчаливо известно време, като оглеждаше лицето на Ейнджъл за емоциите, които усещаше, че тя държеше скрити дълбоко в себе си.

— Кога? — попита той след малко.

— Отдавна — каза Ейнджъл с уморен, но спокоен глас.

— Трябва да е бил доста по-възрастен от Дери.

— Да.

Ейнджъл отново насочи вниманието си към водната повърхност пред яхтата. Малко пред входа на залива Дийпуотър ято птици кръжаха над водата и изпълваха въздуха с крясъците си. Корморани се спускаха стремително надолу, пълнеха клюновете си с херинги и се отдалечаваха, опитвайки се да се измъкнат от атаките на чайките, които искаха да отмъкнат плячката им.

В продължение на няколко минути водата буквално закипя от хиляди малки херинги, миниатюрни рибки, които се мятаха във въздуха и хвърляха сребърни капчици, които блестяха ослепително на фона на залязващото слънце.

Ейнджъл машинално намали скоростта.

— Съомга — каза тя.

— Твърде са малки — каза сухо Хоук.

— Нямам предвид тези — каза Ейнджъл и посочи към разбеснелите се херинги. — Съомгата е под тях и ги подкарва към повърхността. Съомгата се храни на дълбоко, където е почти тъмно. Херингите изплуват нагоре, за да се спасят. Тогава птиците ги ловят на повърхността, а херингите в дълбокото.

— Започвам да се радвам, че не съм се родил херинга.

— Храната е средство за оцеляване — каза Ейнджъл, докато оглеждаше разпенената вода. — Рано или късно всичко умира. Някои умират доста по-рано отколкото трябва.

— Това не е много успокояваща философия — каза Хоук, като наблюдаваше Ейнджъл с твърд, ясен поглед.

— Понякога спокойствието не върши работа.

Докато казваше това, Ейнджъл си спомни всички онези хора, които се бяха опитали да я утешат след катастрофата. Те бяха успели само да я ядосат още повече. Дори и Дери.

Едва премерената жестокост на Карлсън бе успяла да накара Ейнджъл да се отърси от самосъжалението. Карлсън, който я беше обичал също толкова силно, колкото и Грант. Тя обаче не бе знаела това докато не бе станало твърде късно. Сега винаги щеше да бъде твърде късно. Двамата никога нямаше да бъдат любовници, но бяха приятели и приятелството им беше дълбоко и вечно като океана.

— Къде отидоха? — попита Хоук.

— Там, откъдето дойдоха.

Ейнджъл гледаше океана, в който херингите бяха изчезнали също толкова загадъчно, колкото се бяха появили. Единственото нещо, което издаваше присъствието им, беше слабият металически блясък малко под повърхността, който бавно започваше да изчезва.

Внезапно Ейнджъл реши, че вече беше време да хвърлят въдиците. Оставаха още няколко часа, преди да се стъмнеше, а наоколо имаше съомга. Никой рибар не можеше да иска повече от това.

Хоук усети какво беше решила Ейнджъл.

— Мога ли да помогна с нещо?

— Ако можеш, ще ти кажа.

Ейнджъл вече беше приготвила дълбоководните въдици. Това не беше любимият ѝ метод за ловене на риба, но съомгата нямаше да се

появи да се храни на повърхността преди септември.

Дотогава Хоук щеше да си е тръгнал. Тази мисъл я проряза като остро парче стъкло. Първо дойде самата мисъл, а след това и тъгата. Мисълта, че Хоук може би щеше да напусне остров Ванкувър, без да улови съомга, без да усети магията на острова, без да се усмихне...

— Ейнджъл? — каза Хоук, който се питаше какъв нов призрак беше разтревожил синьо-зелените дълбини на очите ѝ. — Мога ли да направя нещо?

Тя премигна и го погледна. Той забеляза, че миглите ѝ бяха дълги, изненадващо тъмни. Внезапно те се спуснаха надолу и я скриха от проницателния му поглед.

— Застани на руля — каза Ейнджъл с напрегнат глас. — Насочи носа към сушата и остави лодката да се движи бавно.

Когато усети промяната в движението на лодката, тя започна да спуска кордата във водата.

— Колко дълбоко ще пускаш? — извика Хоук от кабината.

— Дълбокомерът показва ли ти нещо?

Колебание, след което последва:

— Нещо на около четири клафтера, може би по-дълбоко. Мести се бързо.

— Тогава ще спусна едната въдица на около седем метра и половина, а другата на десет.

Когато прецени, че беше достигнала желаната дълбочина, Ейнджъл блокира макарата и пъкна дръжката на въдицата в държача на борда на яхтата. Известно време остана загледана във върха на въдицата. Той се поклащаше едва забележимо, ритмично, в такт с движението на лодката по неспокойната повърхност на океана.

След няколко минути и втората въдица беше спусната откъм десния борд. Ейнджъл застана неподвижно, след което сви рамене. Тя сграбчи една дълга, по-гъвкава въдица и започна да рови в кутията със стръвта. След малко извади една муха, голяма колкото половината ѝ длан. Ейнджъл я закачи за кукичката и отпусна кордата, докато голямата муха не затанцува над водата на около десет метра зад яхтата.

Въпреки че щяха да минат седмици, преди съомгата да излезе да се храни на повърхността, все пак късметът съществуваше и не се знаеше кога можеше да я споходи.

— Аз ще поема руля — каза Ейнджъл, докато влизаше в кабината.

Хоук стана от седалката и мина край Ейнджъл. Докато си разменяха местата, тя долови отново аромата на смес от сапун, одеколон, топлина и мъжественост, която вече беше започнала да свързва единствено с Хоук. Докато се обръщаше, за да седне зад руля, тялото ѝ докосна тялото на Хоук. Въпреки че продължи само миг, контактът накара тръпка да премине по цялото ѝ тяло. Тя затаи неволно дъх и застина на мястото си.

— Наблюдавай върховете на въдиците — каза Ейнджъл с твърде тих, почти дрезгав глас. — Трябва да свикнеш с движението им. Тогава вече ще можеш веднага да разбереш кога нещо се е променило, дали не си закачил някое водорасло, или пък си хванал съомга или...

Докато гледаше Хоук, гласът ѝ заглъхна. Очите ѝ бяха също толкова зелени и неспокойни като морето.

— Разбираш ли? — попита дрезгаво Ейнджъл.

Устните на Хоук се раздвижиха, напрежението в тях изчезна и премина в обещание за чувственост, което бе потвърдено от горещите кафяви дълбини на очите му.

— Да — измърмори той. — Разбирам.

И това си беше самата истина.

Хоук не говореше за движението на пасажите от херинги, а за копнежа, който придаваше на очите на Ейнджъл замъглен зелен цвят и видимо засилваше пулса ѝ. Преследването беше към своя край. Скоро и последните опити за измъкване щяха да свършат и тя щеше да се озове задъхана и изтощена в ръцете му.

Хоук се обърна и излезе на кърмата да наблюдава въдиците, които подскачаха над водната повърхност, блестяща под лъчите на слънцето. Той обаче си мислеше за един друг танц, за бавното търкане на плът в плът, за страстта от допира до гладка кожа и течните, ритмични вълни на насладата.

Скоро.

Ейнджъл погледна през рамо, но погледът ѝ бе отправен не към въдиците, а към мъжа на кърмата. Той беше най-грациозният мъж, когото някога бе виждала. Движенията, които тялото му правеше, за да запази равновесие на палубата, я омайваха. Подобно на птицата, на

която дължеше прякора си, Хоук беше невероятно бърз, движенията му бяха плавни и удивително завършени.

След известно време Ейнджъл си наложи да отвърне поглед. Напомни си, че Хоук е нищо не беше показал, че го привлича по същия начин, по който тя се чувстваше привлечена от него, телом и духом. Кратките докосвания между тях можеха да бъдат обяснени с малкото пространство на яхтата или да бъдат приети като между приятели. Ейнджъл никога не бе виждала Хоук да я гледа по начина, по който Грант бе обичал да я гледа с любов и желание, които я оставяха без дъх. Ейнджъл извика образа на розата в ума си. Имаше нужда от спокойствието, което той ѝ осигуряваше.

Да прекара пет дни на яхтата с Хоук, щеше да ѝ бъде трудно. Не беше необходимо да влошава още повече нещата и да постави и двама им в неудобно положение, като тича след Хоук като влюбена до уши хлапачка.

Розата се появи неохотно в съзнанието ѝ и ѝ беше необходимо малко време, докато оформи целия образ. Бяха минали години, откакто това за последен път бе станало толкова бавно и откакто Ейнджъл бе имала толкова голяма нужда от спокойствие.

Като хвърляше от време на време по един поглед към въдиците, Ейнджъл поведе бавно лодката над мястото, на което океанът гъмжеше от херинги и сьомга. Нищо не захапа стръвта.

Ейнджъл мина над мястото няколко пъти, след което накара Хоук да провери дали на въдиците не са се закачили водорасли. Тя го наблюдаваше как измъква едната пръчка от държача, дръпва рязко и навива кордата. Завиждаше му за силата, която му позволяваше да се справи с лекота със задача, за чието усвояване тя бе имала нужда от седмици.

Когато въдиците отново бяха пуснати във водата, Ейнджъл започна бавна обиколка край бреговата ивица, което в крайна сметка щеше да я изведе до залива Дийпуотър. За известно време успя да забрави за всичко и остави приглушения шум на двигателите да я успокои.

— Будна ли си? — попита Хоук.

Той се настани в седалката срещу Ейнджъл, с лице към кърмата, за да може да наблюдава въдиците.

— Още малко и ще заспя.

Ейнджъл потисна прозявката си.

— Скучно ли ти е? — попита Хоук.

Тя се усмихна и поклати глава.

— Просто се отпуснах — каза Ейнджъл. — Обичам всичко това.

Ръцете ѝ машинално коригираха курса на яхтата.

— А ти? — попита тя.

— Дали ми е скучно ли? — Мрачният поглед на Хоук се плъзна по лицето ѝ. — Не. Това е... успокояващо.

Хоук се протегна и присъствието му изпълни кабината. Той забеляза как погледът на Ейнджъл проследи движението на ръцете му, плъзна се към отвора на ризата му, към врата му, към устните му.

Внезапно „успокояващо“ се превърна в последната дума, с която Хоук би описал момента. Копнежът, който се бе крил малко под повърхността, го сграбчи в ноктите си, докато той почти спря да диша. Само за няколко секунди беше готов за нея и желанието изпълни цялото му тяло. Твърде рано беше за това.

Хоук се изправи с едно мощно движение и излезе на палубата. Там застана с гръб към Ейнджъл, загледан във въдиците толкова напрегнато, че челюстта започна да го боли. Опитваше се да се пребори с желанието, което го беше изненадало. След известно време успя да си наложи да мисли за извивките на въдиците, вместо за извивките на сочните устни и гърди на Ейнджъл.

Колкото повече се приближаваха към залива Дийпуотър, толкова повече малки плавателни съдове започваха да срещат. В далечината се виждаше „Черна луна“, отправил се към пристана на залива.

Хоук чу звука на радиостанцията зад гърба си, чу тихия отговор на Ейнджъл, но не се обърна. Не беше минал повече от час, откакто беше излязъл от кабината.

Недостатъчно дълго.

Твърде дълго.

Ейнджъл беше като огън под кожата на Хоук. Той я желаеше толкова силно, че това го вбесяваше. Преследването щеше да свърши тази вечер, независимо дали тя беше готова или не.

Той беше готов. Дори повече от готов. Щеше да я има и тогава всички лъжи щяха да излязат наяве като студен дъжд и щяха да загасят неразумния огън в него. Тогава Хоук най-сетне щеше да се освободи от

Ейнджъл, щеше да бъде свободен да полети отново като тъмна сянка през празното небе.

ГЛАВА 13

Докато завиваше към входа на залива, Ейнджъл забеляза, че наоколо имаше твърде много малки лодки, което щеше да ѝ попречи да мине по обичайния път. Тя тъкмо бе завъртяла руля, когато забеляза с периферното си зрение някакво движение и видя една мощна моторница, която почти летеше над водата към залива.

Някой рибар, който можеше да излиза за риба само в почивните дни, сигурно искаше да използва цялото време, с което разполагаше, и това го караше да пренебрегне добрите обноси и изискванията за безопасност. Той щеше да принуди Ейнджъл да мине твърде близо до останалите рибари, а килната му дияра щеше да разклати силно всички по-малки лодки. Най-вероятно на всички щеше да им се наложи да приберат въдиците и след това да ги пуснат отново.

— Дръж се! — извика Ейнджъл.

Тя включи двигателите на празен ход с надеждата да спаси въдиците.

Моторницата мина с рев край тях, като хвърляше зад кърмата си висок воден стълб. Хоук се беше подготвил и бе застанал с разтворени крака, уловил с ръка рамката на вратата на кабината. Яхтата се разклати силно като непокорен кон. Останалите малки лодки не бяха в по-добро положение. Хората на тях засипаха с ругатни и закани отдалечаващата се моторница.

Ейнджъл включи отново двигателите и определи курс, който щеше да ги отведе по-далеч от скупчените лодки. Тя погледна машинално към кърмата, за да види какво е състоянието на въдиците. Едната пръчка стоеше изправена неподвижно. Другата беше извита в дъга.

Преди Ейнджъл да успее да отвори уста, Хоук вдигна въдицата и дръпна рязко пръчката. Нищо не се случи. Върхът на въдицата се движеше с малки, подскачащи движения. Кордата се развиваше, а спирачката на макарата пищеше пронизително. При нормални обстоятелства това би означавало, че някоя голяма риба е ухапала

стръвта и сега се опитва да се измъкне. Днес обаче показваше нещо много по-малко вълнуващо.

Ейнджъл видя един от мъжете, които се намираха в малка синя лодка на около двайсет метра от яхтата да се изправя и да маха с ръце, за да привлече вниманието ѝ. Партньорът му се опитваше да навие кордата на въдицата си. Пръчката беше опъната толкова силно, че той едва я удържаше.

Ейнджъл измърмори нещо неразбираемо и включи двигателите на празен ход.

— Оплели сме се в неговата корда — каза тя. — Да го оставим да я навие и да се откачи.

Хоук преустанови опитите си да навие кордата. Оплетените корди се появиха над водата между двете лодки.

Течението отблъскваше двете лодки една от друга, но те оставаха свързани от изненадващо здравата корда и двете кукички, които се бяха закачили една в друга.

Мъжът в синята лодка полагаше всички усилия да се справи с кордата, но тя беше опъната твърде силно. Той задърпа, опитвайки се да се добере до кукичките. Течението, което разделяше лодките, беше твърде силно. Мъжът се наведе напред, докато едва не падна във водата. Не му достигаха само няколко сантиметра. Той сви рамене, измъкна нож и преряза кордата на въдицата си малко над кукичката.

Ейнджъл гледаше с ужас движението на ножа. Тя знаеше, че когато кордата бъдеше прерязана, щеше да се изстреля назад, последвана от острата кукичка, която щеше да се забие в Хоук, който държеше въдицата.

Нямаше време за обяснения или предупреждения. Ейнджъл изскочи от кабината, с две крачки достигна до Хоук и се хвърли към главата му, за да защити очите му от кукичката, която летеше към тях.

— Какво по дяволите...! — каза Хоук, сграбчи машинално Ейнджъл и я притисна към себе си.

— Кукичката... — започна тя, докато придърпваше лицето му надолу към гърдите си.

След това болката я прекъсна.

Хоук мигновено осъзна какво се бе случило. Ръцете на Ейнджъл го пуснаха, но той продължи да я държи здраво, докато надничаше над рамото ѝ.

Част от извитата стомана на кукичката беше забита в пуловера ѝ. Останалата част се бе врязала в плътта ѝ, близо до лопатката. Пред погледа му се появи една тъмночервена капка, която започна да нараства.

Хоук изруга, пусна Ейнджъл и измъкна джобно ножче. Нави кордата около пръста си и я преряза, без да упражнява и най-малкия натиск върху кукичката.

Когато Ейнджъл усети, че е свободна, понечи да тръгне към кабината.

— Не мърдай — каза рязко Хоук и я улови за ръката.

— Дрейфуваме.

— Аз ще се погрижа за това.

Хоук настани внимателно Ейнджъл в една от седалките на кърмата. След това започна да действа с плашеща бързина.

Вместо да се бави, като навива останалите две корди, той просто ги преряза. Миг по-късно изчезна в кабината и включи двигателите.

След няколко минути Хоук бе отвел яхтата до едно закътано местенце в североизточната част на залива и бе пуснал котвата. При друг човек подобна бързина би била самоубийствена, но за Хоук тя беше толкова контролирана колкото и стремглавото спускане на ястреб.

Той се върна на кърмата при Ейнджъл.

— Добре ли си? — попита я Хоук, докато гледаше лицето ѝ, на което беше изписано напрежение.

Тя понечи да свие рамене. Движението накара кукичката да се заби по-дълбоко и тя направи болезнена гримаса.

— Ще живея — каза тя, като си пое внимателно дъх.

Хоук изруга тихо.

— Това е просто болка — каза тихо Ейнджъл.

Тя затвори за малко очи и използва съзнанието си, за да накара напрежението да напусне тялото ѝ. Беше научила, че опитите да се пребори с болката само я засилваха. Ако човек приемеше болката, можеше по-добре да контролира реакциите си. Когато бе научила това, Ейнджъл бе намерила смелостта да живее без лекарства и да ходи без бастун.

Когато отвори отново очи, погледът ѝ беше ясен и не показваше страх от болката.

— Да видим какви са пораженията — каза тихо тя.

Хоук присви очи.

— Ако, разбира се, нямаш нищо против — добави Ейнджъл, когато забеляза реакцията му. — Ако нещо те притеснява, мога да се обадя на Карлсън.

Докато говореше, Ейнджъл погледна към рибарското корабче, което беше закотвено на неколкостотин метра от тях.

Хоук се беше втренчил в лицето ѝ и не можеше да повярва, че тя беше толкова спокойна. Ако не беше видял кръв под пуловера ѝ, поведението ѝ по никакъв начин нямаше да му подсказва, че в плътта ѝ е забита рибарска кукичка.

Хоук мрачно призна факта, че Ейнджъл беше актриса, достойна за всяка сцена на света.

— Виждал съм и по-лоши наранявания — каза рязко той.

Хоук последва Ейнджъл в кабината и запали всички лампи. Когато се обърна, тя вече бе седнала с гръб към най-силния източник на светлина.

Хоук коленичи до нея. Когато видя кръвта, която се процеждаше през пуловера ѝ, той стисна силно устни. Хоук внимателно повдигна пуловера над кукичката и успя да не упражни натиск върху металното острие.

Онова, което видя под пуловера, го накара да изругае тихо. Кукичката беше дълга почти колкото палеца му. Той не виждаше нито върха ѝ, нито разклонението, което имаше за цел да ѝ попречи да излезе, когато се забиеше в плът.

— Влязла е с разклонението, нали? — попита Ейнджъл.

Единствено лекото треперене на гласа ѝ издаваше колко силна болка изпитваше.

— Да.

Тя се раздвижи, сякаш искаше да съблече пуловера си.

— Недей, Ейнджъл. Виждам достатъчно.

— Ако не е влязла под твърде остър ъгъл, можеш да натикаш разклонението, да го отрежеш и след това да извадиш кукичката — каза Ейнджъл. — В противен случай ще се наложи да разрежеш плътта, за да освободиш разклонението.

Думите ѝ изразяваха точно онова, което си мислеше и Хоук.

— И в двата случая ще боли много — каза той.

— Тогава ще чуеш как екскурзоводката ти пици и ругае и изобщо се излага.

Хоук не каза нищо и Ейнджъл се обърна да го погледне в очите.

— Това е само болка, Хоук. Минава.

— Мога да те заведа при лекар.

— Защо? Твоите ръце са по-бързи от ръцете на който и да било лекар, който някога ме е лекувал.

— Ейнджъл...

— В кутията с рибарските принадлежности има необходимите инструменти. Ако не искаш да го направиш, обади се на Карлсън. Той и преди ме е чувал да крещя.

Хоук се поколеба, защото му се искаше да попита защо Карлсън бе чувал Ейнджъл да крещи от болка. Сега обаче не беше подходящият момент за такива въпроси.

Той изруга тихо и отиде до кутията с рибарските принадлежности. Там намери секач и пинсети и ги взе. След това се върна в кабината, поля инструментите с алкохол и се приближи до Ейнджъл.

— Готова ли си? — попита я Хоук със спокоен глас.

— Почакай малко.

Ейнджъл затвори очи и си представи цветове, които бяха толкова прекрасни, че не можеха да бъдат описани, толкова чисти, че не можеха да бъдат истински.

— Сега — прошепна тя и започна мислено да дава имена на цветовете.

Хоук натисна кукичката, докато тя завърши плитката си извивка в плътта на Ейнджъл, след което отрязва разклонението и измъкна остатъка от кукичката с едно бързо, рязко движение.

Ейнджъл издаде тих, болезнен звук.

Хоук хвърли окървавената кукичка в кутията, уви ръце около ръцете на Ейнджъл и огледа раната на златистата ѝ кожа.

— Готово!

— Благодаря ти — каза Ейнджъл с разтреперан глас.

Тя въздъхна дълбоко.

— Кога за последен път са ти били инжекция против тетанус? — попита я Хоук.

— Не ходя за риба с ръждясали кукички — отвърна обидено Ейнджъл, чието дишане бе започнало да се нормализира сега, когато металното острие беше извадено от тялото ѝ. — Както и да е, в това отношение няма проблем. В кутията има антибиотичен разтвор, който би трябвало да предотврати инфекцията.

Хоук се поколеба.

— Можеш ли да раздвижиш малко лопатките си?

— Защо?

— Изтекоха само около шест капки кръв. Това не е достатъчно да се прочисти най-дълбоката част на раната.

Ейнджъл раздвижи бавно лопатките си. Пуловерът ѝ се плъзна надолу по гърба ѝ. Тя хвана ръба му и го съблече с едно нетърпеливо движение.

Хоук затаи дъх, когато видя копринената кожа на Ейнджъл. На гърба ѝ се виждаха две ярки капчици кръв, по една на всяка от раните, оставени от кукичката. Въпреки движението, не изтече повече кръв.

— Ще те заболи — предупреди я Хоук.

Той плъзна едната си ръка около кръста на Ейнджъл, а другата малко над гърдите ѝ и се наведе над гърба ѝ. След това засмука силно едната рана, а след това и втората.

Ейнджъл си пое рязко дъх, но нито помръдна, нито възрази нещо. Интимността на допира я накара да остане неподвижна. Устните му трябваше да ѝ причинят болка, но тя усещаше само топлината и силата му.

За миг, преди Хоук да отлепи устни, на Ейнджъл ѝ се стори, че устата му става по-мека и я гали.

— Добре ли си? — попита я Хоук.

Гласът му прозвуча дрезгаво в странната тишина, която беше настъпила в кабината.

Ейнджъл кимна. Върховете на пръстите ѝ се вдигнаха бавно към устните на Хоук. Преди обаче да успее да ги докосне, той облиза кръвта с език. Погледът му потъмня, когато усети соления вкус на кръвта ѝ.

Хоук се изправи бавно ѝ вдигна Ейнджъл на крака.

— Пребледняла си — каза тихо той. — Легни за малко. Ще донеса разтвора и превръзки.

Ейнджъл се олюляваше леко. Чувстваше се замаяна и слаба. Това обаче се дължеше не на болката, а на близостта на Хоук.

Хоук отвори вратата, която водеше към далечната страна на кабината, и помогна на Ейнджъл да легне на триъгълното легло, което изпълваше пространството под носа на яхтата. Тя легна по очи и се заслуша в шумовете, които той издаваше при движението си в кабината. Под носа имаше достатъчно място да седне, но тя не го направи. Приятно ѝ беше да лежи мълчаливо и да чака Хоук да се върне при нея.

Ейнджъл чу стъпките му и усети как леглото се навежда под тежестта му, когато той седна на него. По гърба ѝ се плъзна топла кърпа и изми и последните остатъци от кръвта.

— Боли ли? — попита Хоук.

— Не.

Гласът ѝ бе едва доловим.

В продължение на известно време се чуваше само тихият звук от движението на кърпата по кожата ѝ. Последва кратка пауза, след която пръстите на Хоук замениха кърпата.

— Такава прекрасна кожа — измърмори Хоук. — Гладка и златиста.

Той се наведе и мустаците му докоснаха рамото на Ейнджъл.

— Ухаеш на лято — каза с плътен глас.

Ейнджъл престана да диша. По тялото ѝ премина видима тръпка в отговор на допира на Хоук.

— Сега може да заболи малко — каза той, сякаш нищо не се беше случило.

Разтворът беше хладен и я галеше като ръцете и гласа на Хоук. Ейнджъл въздъхна, започна да диша отново и подпря брадичката си с длани.

Хоук сложи превръзката върху двойната рана на гърба ѝ, след което взе двата края на сутиена ѝ, сякаш искаше да го закопчае отново.

Той обаче остави краищата да се изплъзнат между пръстите му, отместил встрани плитката ѝ и се наведе да целуне тила ѝ.

Ейнджъл усети горещия му дъх, устните му, гърдите му, които се отъркаха леко в гърба ѝ, докато галеше чувствителната кожа на тила ѝ. Потръпна и щеше да се обърне с лице към него, ако не я бе възпрял, като сложи ръце на раменете ѝ и я натисна надолу.

Устните му започнаха да гаят врата ѝ и извивката на черепа ѝ, след което се преместиха към ушите ѝ. Тя изстена тихо и се размърда рефлексивно, бавно, извивайки тяло като котка, за да увеличи натиска на устните му.

Хоук измърмори нещо, докато сваляше сутиена ѝ с едно бързо движение. Езикът и зъбите му проследиха грациозните линии на гърба ѝ чак до чувствителната вдлъбнатина, скрита под черните ѝ дънки. Ръцете му започнаха да гаят прасците ѝ, стегнатата извивка на бедрата ѝ, горещината между краката ѝ; едновременно с това устните му я поглъщаха нежно и пламенно и я караха да изпитва напълно непознати усещания.

Едва когато Ейнджъл започна да се извива безпомощно под него, Хоук ѝ позволи да легне по гръб. Очите му блестяха мрачно от желание. Ейнджъл беше по-красива, отколкото бе предполагал. Беше по-красива от всичко, което някога бе виждал. Идеалната ѝ кожа имаше златист цвят, зърната ѝ бяха набъбнали и тя го гледаше с очи, изпълнени със зелен огън и желание.

Когато той сведе устни към гърдите ѝ, тя се опита да каже нещо.

— Хоук...

— Мълчи — каза тихо той.

Хоук искаше само тишина, красотата на Ейнджъл и топлината на тялото ѝ. Твърде рано беше за студения дъжд от лъжи, който неминуемо щеше да завали.

Устните му обхванаха гърдата ѝ и той всмука зърното ѝ дълбоко в устата си. Онова, което тя бе възнамерявала да му каже, се изгуби в експлозия от усещания, които преминаха през цялото ѝ тяло. Ейнджъл изстена и започна да се извива бавно срещу устните му.

Всичко това беше ново за нея. Грант никога не я бе вземал между устните си, не я бе захапвал нежно със зъби, докато не започнеш да ѝ се иска да закрепци от удоволствие, не я бе галил с езика си, докато цялата не се разтрепереше. Грант бе удържал страстта, която бе изпитвал при всяко докосване до Ейнджъл.

Хоук не беше като него. Хоук остави течението на желанието да ги издигне до върховете на нуждата. След това ръцете му бързо съблякоха дрехите на Ейнджъл и тя остана да лежи гола на леглото. Пърстите му се заровиха в златния триъгълник между краката ѝ и

започнаха да я дразнят, докато тя не потръпна от напрежението, което се беше надигнало в нея и я поглъщаше.

— Хоук...

Ръцете му се движеха умело и Ейнджъл усети горещина, която накара думите ѝ да застинат в гърлото ѝ. Но не за дълго.

— Хоук... аз... нямам опит.

Тя произнесе тези думи между вълните от чувствено удоволствие, които разтърсваха тялото ѝ и ѝ показваха много повече, отколкото си бе мислила, че знае за нуждата и удоволствието. Тя не забеляза жестоката извивка на ъгълчето на устата на Хоук, нито присвиването на очите му, изразяващи гнева му от това, че лъжите бяха започнали толкова скоро.

Когато Ейнджъл отвори отново очи, Хоук вече се беше съблякъл и се надвесваше над нея, покривайки я с тялото си като хищник, който се вкопчва в жертвата си. Не ѝ остана време да каже нещо или дори да мисли, камо ли да скрие болезнения вик, който нададе, когато той влезе в нея.

Хоук застина на място. Удивление и желание се бореха за надмощие в него, докато най-накрая чувствата му не избухнаха в изблик на ярост.

— Не може да си девствена!

Но колкото и да се опитваше да отрече това, той знаеше, че Ейнджъл не беше излъгала. Шокът от истината разклати увереността на Хоук както нищо друго, което бе преживял, след като бе навършил осемнайсет години и светът му се бе срутил от лъжите на една жена.

Хоук реши да се предпази с тактиката на приклещено до стената животно — като нападна Ейнджъл.

— Хоук... — каза тя с дрезгав глас.

Ейнджъл се раздвижи рефлексивно, опитвайки се да намали напрежението, което той създаваше вътре в нея. Движението ѝ разби самообладанието му и го накара да изпита нежелано удоволствие.

— Бъди проклета! — изръмжа Хоук, вбесен, че беше достигнал до върха въпреки желанието си. — Дяволите да те вземат!

Той потръпна за последен път, претърколи се встрани и освободи Ейнджъл. Опита се да се овладее отново, да осъзнае ужасната истина, че Ейнджъл не го беше излъгала, че няма опит. Той не разбираше какво

се бе случило. Не разбираше тази жена. А беше необходимо да я разбере, ако не искаше светът му да бъде напълно унищожен. Отново.

ГЛАВА 14

Ейнджъл лежеше неподвижно и усещаше как презрението на Хоук я разкъсва като стоманени нокти. Изпитваше смесени чувства — раздразнение, озадачение, болка, а най-накрая и гняв, или по-скоро ярост, която бе толкова силна, че я плашеше. И преди беше изпитвала такава ярост. Последния път тя за малко не бе заличила всичко човешко в нея.

Ейнджъл се опита да се овладее, да не се разплаче, да не изругае живота си, който сякаш държеше примамката на надеждата само за да си я вземе обратно някой ден, оставяйки я прекършена и опитваща се да оцелее.

— Защо? — попита Ейнджъл, без да чува тревогата в гласа си.

— Това е моята реплика! — отвърна Хоук. Гласът му беше жесток като погледа му. Той сграбчи Ейнджъл за раменете и я принуди да го погледне.

— Защо не ми каза?

— Опитах се — отвърна тя, като говореше, без да мисли, водена само от рефлексите и болката си. — След това си помислих, че вече знаеш.

— Че откъде можех да знам, за бога? — Ръцете му се впиха в раменете ѝ. — Мислех, че спиш с Дери и Карлсън. Определено не реагираше като девственица. Беше по-страстна от всяка друга, с която някога съм си лягал.

— Да спя с Дери и Карлсън ли? — Ейнджъл повтори думите му, без да разбира смисъла им. — Но аз ти казах, че Дери ми е като брат, а Карлсън е просто приятел.

— Жените винаги лъжат.

Настъпи тишина и Ейнджъл започна да осъзнава думите му, което я накара да се почувства, сякаш остри нокти се бяха забили в душата ѝ и я разкъсваха.

— Ти ме смяташ за лъжкиня и мръсница! — прошепна тя.

Ейнджъл потръпна, когато осъзна това. Истината я пречупи така, както някога я беше пречупила автомобилната катастрофа. След това навиците на самообладанието, придобити с толкова много труд, се задействаха и задържаха емоциите ѝ. По-късно, когато имаше сили, щеше да се оправя с чувствата си. Сега беше достатъчно да не изпадне в истерия.

Катастрофата бе била извън нейния контрол. Днешната случка обаче не беше.

„Аз съм жива, физически съм цяла — каза си Ейнджъл. — Направих грешка, ужасна, непоправима грешка. Не съм достатъчно силна, за да премина през жестокостта на Хоук и да достигна до болката, желанието и чисто човешките нужди, които се крият под нея. Ако той изобщо има такива нужди.“

— Ти доказва, че си наполовина прав, нали? — каза тя с тих, лишен от емоции глас, като наблюдаваше внимателно Хоук.

Промяната в Ейнджъл накара Хоук да изпита силно безпокойство. Той беше очаквал истеричен пристъп, ругатни, крясъци, сладки лъжи и молби — всички обичайни номера на жените.

— Какво означава това? — попита предпазливо и ръцете му поотпуснаха хватката си върху раменете ѝ.

Ейнджъл стана от леглото и започна да събира дрехите си.

— Означава, че се чувствам като мръсница — каза спокойно тя.

Внезапно Хоук даде воля на яростта, която бе почувствал, когато бе осъзнал, че Ейнджъл бе продала девствеността си на мъж, който не я искаше.

— Какво очакваше от мъж, с когото спиш за пари? — каза той.

Ейнджъл не каза нищо и понечи да излезе навън.

Хоук я сграбчи за китката.

— Стига преструвки, Ейнджъл, бебче — каза той. — Ти искаш да получиш своята четвърт от продажбата на земята и си решила да си я осигуриш по възможно най-стария начин. Изборът си беше твой. Ако ме беше попитала, щях да ти кажа, че е безполезно. Нищо не може да ме накара да купя Ийгъл Хед, освен качеството на самата земя.

— Аз не искам Ийгъл Хед да бъде продаден — каза Ейнджъл с лишен от емоции глас. — Дери го иска.

Тя погледна Хоук в очите. Нейните бяха твърде тъмни, за да бъдат наречени зелени.

— Дълга на Дери повече, отколкото мъж като теб може да разбере — каза спокойно Ейнджъл. — Когато земята бъде продадена, Дери ще получи цялата сума. Цялата. Ти обаче не можеш да повярваш това, нали? Изборът си е твой, Хоук.

Ейнджъл погледна ръката, която държеше китката ѝ. Когато заговори отново, гласът ѝ беше напълно спокоен, безчувствен, категоричен.

— Пусни ме.

Хоук остана загледан в нея известно време, след което я пусна. Когато тя излезе и затвори вратата след себе си, на него му се прииска да тръгне след нея, да я прегърне и да прогони празнотата от погледа и гласа ѝ. В този миг той осъзна, че искаше да ѝ вярва, че искаше да повярва, че тя не бе имала някаква скрита причина да му се усмихва, да говори с него, да бъде с него, да копнее по него.

Тогава Хоук се наруга мислено, както никога не се беше ругал.

„На осемнайсетия си рожден ден научих всичко, което трябваше да знам за жените. Оттогава урокът неведнъж е бил потвърждаван. Едва ли съм чак толкова глупав, че да имам нужда от нов опреснителен курс сега, когато съм на трийсет и пет. Това, че Ейнджъл не ме излъга, че е девствена, не означава, че всичко друго, което ми е казала, е чистата истина.“

Хоук се претърколи и посегна към дрехите си и тогава забеляза кръвта на Ейнджъл по себе си. Усети как го обземат чувства, които успя да потисне почти мигновено, мразейки се дори за тази моментна проява на слабост.

Девствеността не означаваше нищо. Всички жени започваха по този начин. Просто на Ейнджъл ѝ бе трябвало повече време, за да реши на каква цена да се раздели с нея.

„Но каква е цената ѝ?“

Въпросът го разкъсваше, сякаш в тялото му бяха забити стоманени куки.

„Ако не е било за пари, тогава за какво? Какво каза тя за Дери? Че му дължала нещо...“

Той си спомни точните ѝ думи: „Дълга на Дери повече, отколкото мъж като теб може да разбере“.

„Може би му дължи девствеността си? — помисли си с ожесточение Хоук. — Ниска цена в замяна на голяма продажба на

земя?“

Устата му се изви в жестока гримаса. Ейнджъл го подценяваше, като мислеше, че той не разбира. Той разбираше прекрасно. И тя беше като останалите. Нищо ново.

И ако тази мисъл го караше да се чувства много ядосан, това си беше негов проблем. Достатъчно възрастен беше, за да знае, че не можеше да бъде иначе. Достатъчно възрастен беше, за да не се остави да бъде победен от една актриса с хубаво лице и тъжни зелени очи. Разбитите парчета от увереността на Хоук се върнаха обратно по местата си и той се успокои.

Тогава звукът на включените двигатели го изненада отново. Той се облече бързо, отвори вратата, влезе в кабината и застана срещу Ейнджъл.

— Не е ли малко късно за риболов? — попита саркастично Хоук и посочи към звездите, които се виждаха през илюминаторите.

— Да.

Ейнджъл провери дали са включени бордовите светлини и поведе яхтата между множеството лодки, закотвени в залива. Когато излезе от залива, тя увеличи скоростта, но не чак толкова, колкото би си позволила през деня.

„Бягай! Отлети! Изчезни!“

Само че това бяха чувства. Реалността беше доста по-неприятна. Ейнджъл трябваше да се върне до река Кембъл, след това до къщата, а най-накрая и до стаята си.

Ейнджъл безмълвно се опита да се пребори с емоциите, които заплашваха да я разкъсат.

„Справяй се с всяка минута поотделно. Само тази минута. Само тази.“

— Съкращавах пътуването ни, така ли? — попита я Хоук.

— Да.

— А какво ще стане с продажбата на земята на Дери?

Хоук забеляза чувствата, които се изписаха за миг върху бледото й лице. Това, че се беше оказал прав за цената й, го ядоса още повече.

— Какво става с всичко онова, което дължиш на Дери? — попита той.

— Ти или ще купиш Ийгъл Хед, или няма да го купиш.

— Нали не си забравила, че без обиколка сделка няма да има?

— Има и други водачи — отвърна Ейнджъл. Внезапно устните ѝ оформиха саркастична гримаса, която наподобяваше тази на лицето на Хоук.

— Например Карлсън — добави тя.

Хоук присви очи. Знаеше, че ако Ейнджъл кажеше на Карлсън какво се бе случило, едрият индианец щеше да направи всичко по силите си, за да заведе Хоук на разходка в ада.

В момента мисълта за едно сбиване изкушаваше Хоук, защото обещаваеше да му даде начин да излее неразумната ярост, която все още не го беше напуснала. Цялата му увереност почти бе разбита от една жена. Отново.

— Какво ще кажеш на Дери?

— Че с теб не се разбираме добре.

— Аз пък си мислех, че се разбирахме много добре, докато разтривах гърба ти — каза язвително Хоук.

Ейнджъл остана загледана дълго в него. Унижението и яростта я караха да желае да отрече, че се бе наслаждавала на допира му, но тя не отстъпи пред това изкушение. Трябваше да изживее остатъка от живота си. Не искаше да го изживее като лъжкиня и мръсница.

— Всеки човек прави поне една голяма грешка, преди да порасне — каза тихо Ейнджъл. — Моята грешка беше ти.

Очите на Хоук станаха почти черни. Той престана да задава въпроси. Беше започнал да открива, че истините, които изричаше Ейнджъл, можеха да бъдат по-болезнени от лъжите на останалите жени. И тогава той осъзна, че тя отново бе направила това — бе казала не лъжи, а истината, смазващата истина.

Останалата част от пътуването до река Кембъл премина в мълчание, както и пътуването до дома на Рамзи. Когато пристигнаха, Дери вече спеше. Ейнджъл беше благодарна за това. Тя побърза да отиде в северното крило на къщата, където се намираше нейният апартамент. Дори не погледна и не заговори Хоук. За нея той бе престанал да съществува. Всъщност за нея не съществуваше нищо, освен едно рисувано стъкло с цвят на кръв. Тя го държеше в съзнанието си, както планински връх задържа светлината дълго след като останалата част от света е потънала в мрак.

Докато вървеше към банята, Ейнджъл се съблече и хвърли дрехите си на пода. Остана под горещата струя на душа в продължение

на няколко минути, като отново и отново миеше тялото си, докато кожата ѝ не се зачерви.

Ейнджъл не чувстваше нищо, не позволяваше нищо да се докосне до нея. Тя знаеше, че тази благословена вцепененост беше само временна. Знаеше, че щеше да дойде времето, когато щеше да ѝ се наложи да подреди чувствата си, да раздели надеждата от истината, грешката от болката.

Този момент обаче все още не беше дошъл. Точно сега ѝ беше достатъчно само да преживее тази минута и следващата, и следващата.

Ейнджъл не излезе от банята, докато топлата вода не свърши. Тя остана дори когато водата стана неприятно студена. Едва след като се подсуши, осъзна, че плачеше безмълвно, че бе започнала да плаче веднага след като бе затворила вратата на спалнята си. Избърса трескаво лицето си. Това не спря сълзите, които продължиха да се стичат като безмълвен, прозрачен израз на емоции, които тя не беше в състояние да контролира.

Захвърли рязко кърпата встрани. След това облече работните си дрехи — дънки и синя памучна риза. И двете бяха избелели почти до бяло. Обу чифт мокасина, среса влажната си все още коса и мина през вратата, която свързваше спалнята с ателието ѝ.

Северната стена от стъкло беше черна като центъра на очите на Хоук. За миг Ейнджъл остана да стои неподвижно и да се пита дали имаше достатъчно сили, за да продължи.

„Не можеш да изживееш всичките си минути наведнъж, Ейнджъл — напомни си мислено тя. — Преживяваш само тази, която тече в момента. Една по една. За това не е необходимо да бъдеш силна. Само една минута. Една по една.“

Познатата мисъл ѝ помогна да разхлаби ноктите, които се бяха впили в душата ѝ. Протегна бавно ръка. Ключът на осветлението изщрака и лампите осветиха помещението с ярка светлина.

Тя влезе в ателието, привлечена от безмълвните цветове на стъклата, разпръснати в стаята. Каквото и да се случеше, никой не можеше да ѝ отнеме това богатство от цветове, което я заобикаляше и което ѝ предлагаше начин да изрази чувствата, които в противен случай сигурно щяха да я унищожат.

Ейнджъл си пое дълбоко дъх и отиде до една от работните маси, подредени под флуоресцентните лампи. Две бяха обикновени, ако се

изключеше дебелията, мека тапицерия на плотовете им. Третата маса имаше прозрачен плот. Под повърхността се разливаше светлина, която осветяваше модела и пръснатите парчета стъкло.

Ейнджъл отиде до масата с прозрачния плот. Моделът, по който работеше, беше измамно елементарен — три буркана сладко, които изглеждаха като поставени на перваза на прозорец в селска къща. Над горния край на прозореца се виждаха къпинови и малинови храсти, натежали от плодове. Самият „прозорец“ представляваше стъкло с цвета на късно следобедно слънце.

Ейнджъл бе имала възможността да използва обикновено стъкло за прозорци, но не го беше направила. Никога не използваше безцветно стъкло. Когато виждаше разбити остри парченца безцветно стъкло да блестят под силна бяла светлина, гледката връщаше твърде много спомени за катастрофата, за ужасната болка, за смъртта.

Повечето стъклени парчета вече бяха нарязани. На Ейнджъл ѝ оставаше само да оформи клоните на храстите, които висяха над горния ръб на прозореца. Клоните щяха да бъдат оформени от самия основен панел. Листата бяха изрязани от парче зелено стъкло. Естествените вариации в стъклото осигуряваха плавност на оттънка почти идентична с тази в платното на художник.

Жилките на листата бяха нарисувани. Ейнджъл изпичаше боята в печта, при което боята и стъклото се сливаха завинаги. Въпреки че можеше да постигне подобен ефект, като гравира жилките върху стъклото, тя бе избрала да използва природните качества и структура на зеленото стъкло.

Ейнджъл включи печта, сложи си дебели ръкавици и се върна до работната маса. След това взе един нож за стъкло.

Ейнджъл постави едно парче стъкло с цвят на малина върху дебелия картонен шаблон, който беше закрепен за масата. Светлината, която проникваше през картона и стъклото, ясно показваше черните линии, по които трябваше да реже. Ейнджъл прокара ножа по стъклото.

Когато премина по първата основна линия, Ейнджъл остави ножа и внимателно и бавно огъна стъклото, докато то не се разчупи по протежение на фината следа.

Ножът за стъкло всъщност не реже стъклото. Той само придава слабост на особената му молекулярна структура. В много отношения

стъклото реагира повече като течност, а не като твърдо тяло.

Ако Ейнджъл не отделише парчетата стъкло до няколко минути след разрязването им, стъклените молекули щяха отново да се съберат. Тогава счупването щеше да бъде назъбено и щеше да следва почти случаен път, вместо да бъде гладко и точно по желаните очертания. Когато отчупеше някое парче, тя прокарваше ръбовете един по друг, за да ги притъпи.

Работата със стъклото ѝ носеше спокойствие, поне за известно време. Тя ѝ бе помогнала да се справи с малките разочарования от детството си, с ужасната смърт на родителите ѝ и на Грант и майка му в онази катастрофа. Сега щеше да ѝ помогне да се справи и с Хоук. Работата щеше да ѝ позволи да преживее времето минута по минута.

Ейнджъл довърши нарязването на парчетата, които щеше да използва за подаръка на госпожа Кери. Когато пещта загря, тя сложи в нея първо листата. Докато ги изпичаше, продължи да работи върху останалата част от творбата си.

Ейнджъл работи цяла нощ, като спираше само колкото да избърше сълзите, които бяха започнали да се стичат ненадейно по бузите ѝ, породени от рана, която бе твърде прясна и дълбока, за да може да бъде излекувана бързо. Тя забелязваше сълзите едва когато те замъгляваха погледа ѝ и вече не можеше да вижда ясно цветните парчета стъкло, които бавно се оформяха под сръчните ѝ ръце.

Мракът на нощта започна да отстъпва пред зората. Първите слънчеви лъчи обляха ателието. Ейнджъл не забеляза светлината, както не забелязваше и това, че мускулите на гърба ѝ боляха, а блузата ѝ бе мокра от сълзите. Беше се концентрирала изцяло върху творбата, която току-що беше завършила.

Постави стъклото в рамката и го залепи с цимент, след което посипа стърготини върху готовите повърхности, за да попият излишните количества цимент. Преди циментът да беше изсъхнал, тя взе един дървен инструмент със заострен край и започна да почиства внимателно творението си.

Вече бе ден, но Ейнджъл не забелязваше това. В ателието беше напълно тихо, ако се изключеше звукът от скърцането на дървения инструмент по стъклото.

Тогава в стаята влезе Дери, като разтриваше очи.

— Енджи? Какво става? Защо не си за риба?

ГЛАВА 15

Ейнджъл вдигна поглед и с изненада осъзна колко време бе минало. Вече бе сутрин.

Част от напрежението ѝ се изпари. Първата нощ винаги беше най-трудна. Тя премигна бавно и за първи път от часове погледна към нещо, което се намираще по-далеч от плота на масата.

Дери се приближи към нея, като се подпираше на патериците.

— Енджи? Откога работиш?

— От известно време — отвърна уклончиво тя и насочи отново вниманието си към творбата си. — Почти свърших.

В действителност тя беше готова от един час и сега само минаваше повторно с дървения инструмент по очертанията. Наслаждаваше се на цветовете и формите, на целостта, която се бе появила само от мечти и остри парчета стъкло.

Дери се намръщи.

— Сигурно си работила цяла нощ.

Тя издаде някакъв неопределен звук.

— Енджи?

Тя въздъхна и остави дървения инструмент на масата, защото знаеше, че повече не можеше да се измъкна от отговора на въпроса, защо си беше у дома, вместо да развежда Хоук.

— Да, работих цяла нощ.

— Не си го правила от доста време.

— Да.

— Енджи — каза тихо Дери, — какво има? Да не би да е, защото снощи беше годишнината от катастрофата? Четири години...

Ейнджъл се поколеба. Много по-лесно щеше да бъде да остави Дери да вярва, че оплаква миналото. По-лесно, но не напълно вярно.

— Това е само отчасти причината — каза тя, вдигна глава и погледна Дери в очите за първи път, откакто бе влязъл в ателието. — Направих го най-вече защото с твоя господин Хоукинс изобщо не се разбираме.

Сините очи на Дери се разшириха от изненада.

— Какво се е случило? — след това той присви очи. — Да не се е опитал да те сваля?

Внезапно гласът му бе станал твърд, като на много по-възрастен човек.

Ейнджъл изви устни в саркастична гримаса.

— Да ме сваля? — повтори тя. — Нищо толкова лично. Хоук не е способен на интимност.

Тя говореше убедително, защото беше съвсем сигурна в думите си. Дери бе имал предвид нежелано внимание от страна на Хоук. Тя обаче бе желала близостта на Хоук, поне първоначално. Освен това между тях наистина не бе имало нищо лично, поне не в дълбокия смисъл на думата. Те не се познаваха достатъчно добре, за да може помежду им да има интимност. Бяха го доказали, като бяха сбъркали в преценката си един за друг.

Дери се успокои малко.

— Какъв е проблемът тогава?

— Не говорим на един и същ език — отвърна Ейнджъл.

Дери бе озадачен и зачака по-нататъшно обяснение. Ейнджъл не каза нищо повече.

— Какво искаш да кажеш с това? — попита той след малко.

— Думата мизогиник говори ли ти нещо? — попита Ейнджъл, като си играеше отнесено с дървения инструмент.

— Прекалено рано е за игри на думи — каза той.

— Господин Майлс Хоукинс е мизогиник. Той няма доверие на жените и ги мрази. Аз съм жена. Следователно той ми няма доверие и ме мрази. Това — каза Ейнджъл и погледна Дери с потъмнели очи — прави присъствието ми на едно място с него изключително неудобно за мен. Той се чувства също толкова неудобно, когато аз съм до него.

Настъпи тишина, през която Дери се опитваше да разбере как беше възможно някой да мрази бледата, уморена жена, която стоеше пред него с поглед, замъглен от твърде много спомени.

— Не мога да повярвам — каза Дери.

— Аз мога.

Ейнджъл остави инструмента с изморено движение.

— Обади се на Карлсън по радиотелефона — каза тя. — Когато го видяхме в залива Браун, той предложи на Хоук да го изведе за риба.

— Така ли? Сигурно са си допаднали.

— Че защо да не си допаднат? Карлсън е мъж.

Ейнджъл долови горчивината в гласа си и се опита да овладее емоциите си. Усети как сълзите напират в очите ѝ и изгарят гърлото ѝ.

— Ако Карлсън не може, намери някой друг мъж — каза тя и обърна гръб на Дери.

Внезапно спря по средата на движението си. Хоук беше застанал на вратата между ателието и спалнята ѝ. Не го беше чула да влиза. Той се бе появил безшумно като хищна птица, спускаща се стремително от висините на небето. Гъстите черни вежди прикриваха очите му. Изглеждаше суров, напрегнат и изморен. Напрежението в погледа му не се промени дори когато Дери изруга, защото осъзна, че разговорът му с Ейнджъл беше чут.

— Не ми е неприятно, когато съм край теб, Ейнджъл — каза Хоук с плътен, делови глас.

— В такъв случай сигурно обичаш да мразиш повече отколкото аз обичам да бъда мразена.

Дери си пое шумно дъх.

— Извинете ме — измърмори Ейнджъл и мина край Хоук, без повече да го поглежда. — Отивам да поспя.

Тя затвори свързващата врата между спалнята и ателието, принуждавайки Хоук да остане в другата стая с Дери. Звукът от затварянето прозвуча неестествено силно.

Ейнджъл се облегна на стената и си пое дълбоко дъх. Сълзите отново потекоха по лицето ѝ, но нея не я беше грижа. Не ѝ бяха останали сили, за да се интересува от това. Изрита мокасините си и се хвърли по очи върху леглото. Няколко секунди по-късно вече беше заспала дълбоко.

Когато се събуди, беше следобед. Силна златиста светлина изпълваше спалнята. Тя се протегна и се намръщи, когато помръдна лявата си лопатка.

Болката ѝ напомни какво се бе случило. Тя стисна устни при спомена, който я проряза като нож. За миг остана да лежи напълно неподвижно, без да се опитва да се пребори с мислите, които я разкъсваха. От опит знаеше, че беше най-уязвима, когато току-що се беше събудила, независимо дали посред нощ или следобед.

Когато Ейнджъл не беше нито будна, нито спеше, чувствата ѝ вземаха контрол. Да се бори с тях, само влошаваше положението. За нейно щастие мигът мина бързо, оставяйки я наранена, но напълно будна и способна отново да владее мислите си. Тя отметна завивката встрани и ръката ѝ увисна във въздуха, защото осъзна, че не се беше завила, когато бе легнала. На всичкото отгоре това беше завивката от една от стаите за гости, а не нейната.

Мисълта, че Дери е вървял с патерици по коридора, за да я завие, накара Ейнджъл да смекчи изражението си. След катастрофата Дери се държеше толкова внимателно, толкова нежно с нея. Независимо какво казваше или вършеше тя, той неизменно я подкрепяше. Грижовността на Дери ѝ даде малко спокойствие, което скоро бе подсилено от продължително стоене под душа.

Облече мек розов кафтан, който се спускаше на гънки до глезените ѝ. В горната част на дрехата бяха пришити миниатюрни сребърни звънчета. Също такива звънчета бяха прикрепени и към блестящите двойни верижки на десния глезен и на лявата китка. При всяко движение на тялото ѝ звънчетата зазвъняваха тихо. Комплектът се попълваше от чифт обици.

Ейнджъл бе купила дрехата и бижутата преди две години, когато тишината в дома ѝ в Сиатъл бе заплашвала да я подлуди. Тя среса косата си под тихия звън на звънчетата.

Докато се гледаше в огледалото, Ейнджъл се поколеба за миг. Изкушаваше се да си сложи грим, за да прикрие бледността на кожата си. След това сви рамене и обърна гръб на огледалото. Това нямаше значение. Дери я познаваше твърде добре и нямаше да се остави да бъде заблуден от грима. Що се отнасяше до Хоук... Хоук беше такъв, какъвто беше — мъж, който мразеше жените.

Ейнджъл също беше такава, каквато беше — жена, която се бе влюбила в неподходящия мъж. „Минута по минута. Една по една.“

Ейнджъл тръгна по коридора. Босите ѝ крака не издаваха никакъв шум, а сребърните звънчета звъняха толкова тихо, че само тя можеше да го чуе. Откъм крилото за гости се чуваше плътният глас на Хоук, който, както обикновено, се беше хванал за телефона. Ейнджъл хвърли машинално един поглед към часовника.

„Три часът. Ако не побързаме, ще изпуснем прилива. Е, това няма да ни е за, първи път. Изпуснали сме много приливи. Всички

приливи. Всичко.“

Дери беше във външния двор и се беше задълбочил в някаква книга, в която имаше повече формули, отколкото думи и която беше дебела колкото гипса на крака му. Ветрецът беше разрошил русата му коса и младежът изглеждаше, сякаш беше на седемнайсет години. Той се намръщи и подчерта един раздел в книгата с яркочълт маркер.

Ейнджъл не искаше да го безпокои и влезе безшумно в кухнята. Тя си направи закуска и си наля от силното кафе, което Дери правеше, когато учеше. Нахрани се права, като пое повече храна от обикновено, защото знаеше, че щеше да има нужда от силите, които ѝ даваше храната.

Този път безшумната поява на Хоук не я изненада. Въпреки че беше обърната с гръб към вратата, усети присъствието му също толкова ясно, колкото ако той я бе заговорил. Ейнджъл изяде остатъка от храната си, обърна се и изми чинията си.

Понеже много искаше да избегне Хоук, тя се обърна и застана с лице към него. Миналото я беше научило, че колкото повече отбягваше нещо, толкова повече се страхуваше от него. Единствено когато застанеше лице в лице с някой проблем, можеше да започне да го приема и да не се страхува от него.

— Кога ще те вземе Карлсън? — попита Ейнджъл.

Гласът ѝ беше спокоен, а погледът ѝ директен и празен.

— Няма да ме вземе.

Суровите, ясни очи на Хоук огледаха внимателно лицето ѝ. Той не бе очаквал да види тази спокойна непозната, която го гледаше със синьо-зелените очи на Ейнджъл.

— Когато Дери успя да се свърже с него, той вече бе на половината път до Аляска — каза Хоук. — Очевидно са забелязали пасаж.

Дългите клепачи на Ейнджъл се спуснаха надолу и подчертаха сенките под очите ѝ.

— Неприятно — каза тя. — С Карлсън щяхте да си прекарате добре. Кого ти намери Дери за водач?

— Никого.

Ейнджъл вдигна глава толкова внезапно, че сребърните обици задрънчаха под гъстата ѝ коса. Неочакваният звук разводни погледа на Хоук. Той се наведе към нея. Ейнджъл отстъпи мигновено назад и от

рязкото движение зазвъняха и останалите звънчета: тъмните очи на Хоук огледаха тялото ѝ, откриха и преброиха всички звънчета, които потрепваха и въздишаха при всяко нейно вдишване.

Звукът от тропота на патериците на Дери по дървения под беше почти шокиращ. Ейнджъл се зарадва на този шум и се обърна към посоката, от която идваше той.

— Изглеждаш много по-добре — каза Дери. — Как си?

— Добре.

Отговорът ѝ прозвуча твърде рязко и твърде хладно, за да успокои тревогата на Дери.

— Благодаря, че си ме завил — добави бързо Ейнджъл.

— Какво? — попита изненадан Дери.

Ейнджъл погледна Хоук, но той не каза нищо, а само продължи да я гледа с напрегнатия поглед на гладна хищна птица.

— Нищо — каза Ейнджъл.

Малкото езерце на спокойствието в нея се разби и прерасна в объркване.

„Очевидно Хоук все пак изпитва човешки чувства. Като например вина. Е, пада му се.“

— Как върви ученето? — попита Ейнджъл, прогонвайки спомените.

Дери направи гримаса.

— Бавно.

Той се поколеба. Погледът му потърси нейния, а на лицето му бяха изписани загриженост и обич.

— Енджи? — попита колебливо.

Ейнджъл знаеше какво щеше да чуе.

— Да? — прошепна.

— Карлсън не може да изведе Хоук.

— Знам.

— Останалите водачи са заети поне за една седмица напред, а дори и след това...

Ейнджъл зачака. Дери не продължи.

Тогава тя разбра, че той нямаше да я помоли да направи нещо против волята си, въпреки надеждата, която се четеше в погледа му.

Не беше необходимо да се наказва с четири седмици в компанията на презрението на Хоук. Трябваше само да прекара целия

си живот със съзнанието, че не бе проявила достатъчно кураж, за да помогне на Дери да осъществи мечтата си. Дери, който ѝ бе върнал живота и не бе поискал нищо в замяна. Абсолютно нищо.

Четири седмици с презрението на Хоук срещу цял живот, през който щеше сама да се презира, ако откажеше.

— Няма проблем, Дери — каза спокойно Ейнджъл. — Аз ще се погрижа за това.

Дери не успя да прикрие облекчението, което го накара да се отпусне върху патериците. Той обаче не можа да прикрие и загрижеността си, когато забеляза колко бледна бе Ейнджъл. Придвижи едрото си тяло, докато не се озова толкова близо до нея, че можеше да я докосне. Сложи ръка на челото ѝ.

— Сигурна ли си, Енджи? — попита. — Изглеждаш бледа, а чух, че имало някакъв грип...

Дери отново не довърши изречението си. Не можеше да поиска от Ейнджъл нещо, което щеше да донесе изгода само за него.

Ейнджъл затвори за миг очи и остави челото си да почива върху голямата длан на Дери, черпейки сила от него. Когато се изправи, очите ѝ бяха синьо-зелени и спокойни.

— Сигурна съм — каза просто тя.

Хоук долови загрижеността и обичта между Дери и Ейнджъл и се почувства заинтригуван и раздразнен. Той се запита с какво очарователният Дери държеше Ейнджъл във властта си, че можеше да я накара да се затвори за четири седмици на яхта с мъж, когото мразеше.

Внезапно Хоук реши, че щеше да получи някои отговори от Ейнджъл. Не беше грешил така в преценката си за някоя жена, откакто беше навършил осемнайсет. Той искаше — не, нуждаеше се — да знае какво се бе объркало, какво го беше подвело. Вече не беше ядосан, а само уверен, че трябваше да чуе истината от Ейнджъл.

Ако Дери беше средството, с което можеше да накара Ейнджъл да излезе от скривалището си, то Хоук щеше да го използва.

— Не сте ме питали дали съм съгласен — отбеляза с хладен глас.

Дери го погледна с изненада.

— Но ти каза, че нямаш нищо против.

— Двамата с Ейнджъл ще си поговорим. След това един от двама ни може да си промени решението.

Хоук повдигна вежди и погледна Ейнджъл с очи, твърди и ясни като на хищна птица.

— Прав ли съм, Ейнджъл, бебче?

Очите на Дери се разшириха. За първи път чуваше как гласът на Хоук може да звучи като камшик. Погледна разтревожено Ейнджъл.

Тя докосна леко ръката му, казвайки му безмълвно, че не ѝ се случваше за първи път да чува този тон. За разлика от Хоук обаче не можеше да отстъпи. Твърде много обичаше Дери, за да разбие мечтите му.

— Грещиш, Хоук — каза Ейнджъл. — Както сгрещи и за всичко останало.

Тя се обърна и излезе бързо през вратата под съпровода на звънчетата.

— Ще говорим на плажа.

Гласът ѝ прозвуча също като гласа на Хоук преди малко.

ГЛАВА 16

Ейнджъл обу маратонките, които винаги държеше до задната врата, и се затича надолу по пътеката със скорост, която се дължеше на познаването на пътя. Тя не забелязваше тесните участъци, нито пролуките на местата, на които перилата бяха паднали и не бяха сложени отново след това.

Пътеката вървеше по лицевата страна на скалите. Не можеше да се каже, че е опасна, освен когато валеше или духаше силен вятър, но и не беше място за деца или несръчни хора, независимо от възрастта им.

Дори ако пътят беше опасен, Ейнджъл пак щеше да тръгне по него. Отчаяно ѝ се искаше да отведе Хоук на място, където Дери не можеше да ги вижда и да слуша разговора им.

Подобно на Карлсън, Дери държеше много на Ейнджъл. Все едно, че като ѝ бе спасил живота, Дери се чувстваше пряко отговорен за всяка болка, която Ейнджъл трябваше да изтърпи след това. Той знаеше, че бе невъзможно да я защити от неприятните изненади в живота, но въпреки това му се искаше да го направи, противно на всякаква рационалност.

Ейнджъл обвиняваше себе си за чувството на вина, което изпитваше Дери. Преди години тя го бе обвинила, че е постъпил егоистично, като я е принудил да живее само за да не остане съвсем сам. Това беше жестоко обвинение, но и моментът се беше оказал жесток. Сега тя съжаляваше за думите си и също като Дери имаше нужда да защитава някого.

Ейнджъл тичаше надолу по виещата се пътека, която минаваше през скалите и гората и стигаше до плажа в подножието на скалите. Днес беше необичайно горещо за остров Ванкувър. Когато стигна до плажа, беше започнала да се поти леко.

Тя пусна ръба на роклята си, който бе вдигнала, за да може да тича по-бързо, ветрецьт го пое и притисна плата към краката ѝ, очертавайки стройната им дължина.

Ейнджъл едва бе успяла да си поеме дъх и Хоук се озова до нея. Наблюдаваше я внимателно. Ейнджъл не се изненада, че той бе успял да измине пътя почти толкова бързо колкото нея. Хоук имаше рефлексии на хищник. Тя се обърна към него. Движението и вятърът развяха дрехата ѝ и до слуха му достигна слабият звън на сребърните звънчета.

Хоук усети как го изпълва желание и още нещо, което заплашваше да унищожи и последните остатъци от увереността му. Затова той направи онова, което правеше винаги, когато се озовеше притиснат до стената.

Нападна.

— С какво те държи Дери? Ти по-скоро би ме убила, отколкото да ме погледнеш, но въпреки това ще се затвориш на яхтата с мен в продължение на цял месец, защото Дери е пожелал това. По дяволите, та той дори не те помоли, нали?

— Не. Надявам се Дери никога да не ме моли за нещо, което мога да му дам. Освен това не е необходимо да ме държи с нещо — каза спокойно Ейнджъл.

— Тогава защо го правиш? За пари ли?

Устните на Ейнджъл се извиха в хладна гримаса, която не можеше да бъде наречена усмивка.

— Не — каза тихо тя.

— Тогава какво?

— Нещо, което не си способен да разбереш.

Хоук сграбчи предмишницата на Ейнджъл. Мекотата на плата и кожата ѝ само го вбесиха още повече.

— Кажете ми какво е, по дяволите! — изръмжа той.

— Любов.

Настъпиха няколко секунди тишина.

— Любов — повтори Хоук.

Думата прозвуча като проклетие. Гласът му беше изпълнен с отвращение.

— Това е думата, която жените използват за секс — каза той, — а ти определено не си спала с Дери. Коя е лъжата, Ейнджъл, бебче — любовта или това, че не желаете секс с Дери?

Ейнджъл го гледаше безмълвно.

— С какво те държи Дери? — попита Хоук. — Говори, дявол да те вземе! Искам да чуя лъжите ти!

За миг Ейнджъл го погледна, сякаш никога преди не го беше виждала.

— Някога обичал ли си някого? — попита го тихо тя. — Майка си? Баща си? Брат или сестра? Дете? Изобщо обичал ли си някого?

— Да не искаш да кажеш, че Дери ти е брат?

— Почти — отвърна Ейнджъл, като го гледаше в очите.

— И какво означава почти?

— Двайсет и четири часа.

Хоук се поколеба. Ейнджъл гореше толкова убедително, че му се прииска да разбере какъв беше смисълът на този отговор.

— Не разбирам — каза той след малко и пусна ръката ѝ.

— Знам. Има много неща, които не разбираш за хората... и за мен.

— Не ме предизвиквай, Ейнджъл — каза Хоук и гневът изостри още повече чертите на лицето му, — или ще отида да задам въпросите си на Дери и след това ще му кажа някои неща, които не би желал да знае.

Ейнджъл затвори очи. Знаеше, че Хоук щеше да разбие мечтите на Дери също толкова хладнокръвно, колкото бе разбил и нейните. Това не трябваше да се случва.

— На Дери му оставаха само двайсет и четири часа да ми стане девер — каза тя с безизразен глас.

Хоук присви очи.

— Грант — каза той. — Така се казваше, нали? Грант?

— Да.

— Какво се случи?

— Той умря.

— Кога?

Тонът му изискваше отговор. Ейнджъл бе знаела, че ще се стигне до това. Беше се подготвила за този момент, докато бе слизала към Плажа.

„Може би ако кажа на Хоук, той ще намери в себе си достатъчно човешко състрадание и няма да превърне живота ми в ад през следващите четири седмици. Може би ще установим примирие.“

Тази мисъл даде на Ейнджъл силите, които ѝ бяха необходими да си поеме бавно дъх, да потърси цветовете на розата и да види как тя разтваря листа.

— Грант... — Гласът ѝ затихна и настъпи тишина. Тя рядко изричаше името на Грант на глас. Болката, която изпита, когато го чу, я изненада. Когато заговори отново, гласът ѝ беше лишен от всякакви чувства.

— Снощи се навършиха четири години от смъртта на Грант в нощта преди сватбата ни. Майка му също почина тогава. Моите родители също.

Хоук замръзна на мястото си. Нямаше никакво съмнение, че чуваше истината. Предпочиташе да бе чул лъжи. Тях можеше да пренебрегне, да ги отхвърли, да не им обърне внимание. Не можеше да направи това с истината! Беше твърде болезнено.

Ейнджъл също изпитваше болка. Той усещаше силата на чувствата ѝ, които се разбиваха в него във вълни на ярост, безпомощност и болка. Гласът ѝ обаче не издаваше нищо подобно, а изражението ѝ беше напълно спокойно. Издаваха я единствено очите ѝ, които бяха придобили цвета на море, разкъсвано от скрити скали.

Ейнджъл продължи да говори спокойно и монотонно. Очите ѝ бяха сухи. Малките звънчета потръпваха и плачеха с нечовешки звук, сякаш изразяваха нечовешка болка.

— Аз също щях да умра — каза Ейнджъл, — ако Дери не ме беше измъкнал от горящата кола. Бях ранена зле. Той дойде при мен в болницата и се бори за живота ми по-упорито от самата мен. А след това се грижеше за мен, докато отново не започнах да ходя.

— Тогава защо не си спала с него, по дяволите? — изръмжа Хоук, ядосан от чувствата, които долавяше зад думите на Ейнджъл.

— Любовта, която изпитваме един към друг, не е такава.

Хоук зачака.

Ейнджъл се втренчи в него. В погледа ѝ нямаше успокоение.

— Не знам дали ще ме разбереш — каза тя. — Дери е единственият човек на света, който споделя моите спомени за детството, за родителите ми и за Грант, за летните пикници на плажа... за смях, радост и за красотата да се влюбиш за първи път. Дери е единственият човек, който помни вечерта, когато с Грант обявихме годеща си, думите и...

— Тогава защо не сте построили светилище, по дяволите? — попита хладно Хоук. Той не можеше да разбере на какво се дължеше

гневът, който се беше надигнал в него при мисълта, че Ейнджъл обичаше някого. Било то мъртвец.

Ейнджъл усети как в нея се надигна ярост. С усилие, от което се разтрепери, тя успя да запази гласа си спокоен.

— Името ти отива — каза внимателно тя. — Хищна птица. Аз бях лесна плячка, нали?

— Затова ли побърза да се върнеш у дома снощи? Страхувала си се, че отново можеш да се озовеш с леглото с мен?

Суровото изражение на Хоук успокои Ейнджъл повече от всичко друго.

— Не — отвърна тихо тя. — Не се страхувам, че може отново да се озова в леглото с теб. Научих смисъла на старата поговорка, че хубавите ябълки ги ядат свинете.

— Така ли си определяла девствеността си — като хубава ябълка? — попита язвително Хоук.

— Не. Но ти се държа като истинска свиня.

Настъпи тежка тишина.

След това Хоук каза бавно и заплашително:

— Защо ми се отдаде, Ейнджъл? Ти го направи доброволно. Не съм те принуждавал. Или може би с тази лъжа си се утешавала? Горката малка Ейнджъл — каза подигравателно той, — прецакана от опитния Хоук.

Внезапно Ейнджъл се зарадва, че беше плакала толкова много миналата нощ. Така сега успя да се сдържи. Дълбоко в себе си усети как безмълвният, разкъсващ я въпрос се промени от „защо?“ на „как?“.

„Как можах да сгреша така в преценката си за този мъж?“

Когато получи отговора, който търсеше, Ейнджъл го изрече на глас, без да мисли.

— Мислех, че те обичам — каза тя. — Беше глупаво от моя страна да объркам желанието с любовта и да не получа нито едното, нито другото.

Очите на Хоук се замъглиха, след което отново се проясниха. Не каза нищо, защото беше твърде изненадан. Тя бе произнесла думата „любов“ със същия подигравателен тон, който той винаги използваше за тази дума. По този начин Ейнджъл му бе показала, че я бе наранил също толкова силно, колкото някога бяха наранили и него.

Тази мисъл се заби като кука в стомаха и му причиняваше болка с всяко вдишване. Не бе вярвал, че е възможно да нарани Ейнджъл толкова силно. За да бъде наранен така, човек трябваше първо да обича. Хоук обаче бе престанал да вярва в любовта, откакто бе навършил осемнайсет.

— Имаш ли други въпроси? — попита спокойно Ейнджъл.

Той не каза нищо. Нямахше какво да каже.

— Добре — каза рязко Ейнджъл. — Да вървим за риба.

Овладеяната студенина на тона ѝ разтърси Хоук и го ядоса. Той стисна устни.

— Студена си като океана, така ли?

Ейнджъл погледна към блестящата водна повърхност край тях.

— Океанът не е студен — каза тя. — Той гъмжи от живот. Студена съм като хищна птица, която носи смърт, а не живот. Искаш ли да отидеш за риба днес следобед?

— Искам да ти счупя врата.

— Ще бъде жалко — каза с безразличие Ейнджъл, докато се обръщаше отново към него. — Това е единствената част от мен, която още не е счупена.

Гласът на Хоук бе променен, когато той се наведе към нея.

— Включително и сърцето ти ли? — попита тихо.

— Сърцето ми беше разбито много преди да се запозная с теб.

— Ейнджъл...

Гласът му беше като топло докосване до слепоочията ѝ. Ейнджъл усети как в нея се надигат чувства, които можеха да излязат извън контрол.

— Не ме наричай така — каза рязко тя.

— Защо? Защото той те е наричал Ейнджъл ли?

— Той?

Хоук се наведе още по-близо, толкова близо, че успя да долови аромата на парфюма ѝ.

— Момчето, което си обичала — каза той. — Братът на Дери.

Ейнджъл му обърна гръб, за да се спаси от опасната топлина, която Хоук излъчваше и която достигаше до нея дори през плата на дрехите ѝ.

— Ако не побързаме, ще изпуснем прилива — каза тя.

— Отговори ми.

Ейнджъл се обърна толкова бързо, че звънчетата затрептяха и заплакаха. Гласът ѝ беше тих, толкова тих, че Хоук едва го чуваше, въпреки че се намираше само на няколко сантиметра от нея.

— Грант ме наричаше Енджи, скъпа, любима. Казваше ми, че съм неговото слънце, неговото сърце, негова...

— Но ти не си спала с него — прекъсна я грубо Хоук, който не искаше да слуша повече.

— Не. Това е единственото, за което съжалявам.

Ейнджъл не искаше да говори, но не можеше да спре думите, въпреки че те разбиваха спокойствието, което толкова старателно бе изграждала върху останките от миналото.

— Господи, колко съжалявам! — каза тя с дрезгав глас. — Особено сега!

Хоук си пое рязко дъх. Знаеше, че Ейнджъл имаше предвид неприятното преживяване в леглото с него. Тя все още говореше толкова тихо, че Хоук трябваше да се концентрира, за да долови думите ѝ, които го пронизваха и разкъсваха.

— Ако знаех, че връзката ни ще е толкова кратка, щях да се любя с него. — Гласът ѝ трепереше. — Аз обаче бях млада и мислех, че имаме време. Цял живот. А Грант...

Произнасянето на името му я накара да млъкне, но тя успя да се овладее и да продължи.

— Грант искаше първият път да бъде идеален за мен — каза Ейнджъл. — В нашия собствен дом, в нашето легло, с пълното право да се любим бавно и красиво.

Хоук затвори очи за миг при спомена за мига, в който бе обладал Ейнджъл с похот и гняв. Но този миг беше в миналото и също като детството не можеше да бъде върнат никога.

Безсмислено беше да се измъчва за това, което не можеше да бъде променено: срещата между един ангел с прекършени криле и зелени очи, които бяха видели ада, и един ястреб, който не бе познавал рая, когато бе пронизал топлата му плът с гневните си черни нокти.

Хоук отхвърли спомена за миналото, тъй като знаеше, че не можеше да го промени по никакъв начин. Можеше обаче да си извади поука. Така оцеляваха живите същества — като се учеха от грешките си.

— Не ми отговори на въпроса — каза Хоук. — Защо се ядосваш, когато те наричам Ейнджъл?

— Всички ме наричат Енджи. Между нас няма никакви особени отношения. Защо трябва да ме наричаш по различен начин?

— Това, че ми даде девствеността си, не означава ли нищо?

— Трябваше да означава — съгласи се саркастично Ейнджъл. — Но се получи същият резултат като при ожулено коляно.

— Продължавай да ме предизвикваш. Ще разбереш каква е границата на търпението ми — обеща ѝ Хоук.

Ейнджъл присви очи. След това се усмихна с едва забележима, студена усмивка; да разбере каква е границата на търпението му, ѝ се струваше добра идея.

Да го нарани.

— Е, значи ще разбере каква е границата на търпението ти. И какво от това? — попита безгрижно тя. — Никога недей да спориш с човек като мен, Хоук. Аз нямам какво да губя и това ми дава предимство.

— Ами Дери? — попита той, като я наблюдаваше внимателно.

Ейнджъл потисна жестокостта, която се беше промъкнала в болката ѝ. Беше забравила колко лесно — и колко ужасяващо удовлетворяващо — можеше да бъде превръщането на агонията в жестокост.

Жестокостта обаче предизвикваше нова жестокост, разрушаваше душата и се превръщаше в спирала на самоунищожението, което можеше да завърши само със смърт.

Ейнджъл осъзна, че не беше научила урока си достатъчно добре в миналото, и това ѝ подейства като удар през устата. Тя пребледня видимо.

„Ще положа всички усилия да не се самоунищожа заради Хоук. Предпочитам да умра, отколкото да унищожа Дери.“

— Ейнджъл е името, с което се наричах след катастрофата, когато най-накрая реших да живея — каза тя.

Докато слушаше тихите, безизразни думи, Хоук усети как по тялото му се разлива студенина.

— Ангелът е нещо живо, което някога е било мъртво. Като мен — каза тя. — Жива, след това мъртва, след това отново жива. Ангел.

Хоук се пребори с желанието си да я прегърне. Единственото нещо, което го възпря, бе знанието, че тя щеше да се бори с него като животно в капан. Той не я обвиняваше. Беше я наранил силно, а нямаше никакъв опит в лекуването на рани. Нямаше какво да ѝ даде, освен празнота и любопитство за крехкия, нестабилен, мощен комплекс от чувства, наречен любов. Въпроси, трупани цял живот, очакваха отговор.

— Би ли легнала отново с мен заради Дери? — попита я Хоук.

Ейнджъл долови в тона му повече любопитство, отколкото желание.

— Ти не ме искаш, така че въпросът не стои на дневен ред.

— Какво те кара да мислиш, че не те искам?

Резкият звук, който издаде Ейнджъл, едва ли можеше да се нарече смях. Тя погледна Хоук с очи, твърди като кехлибар.

— Онова катастрофално преживяване на яхтата не ти достави повече удоволствие, отколкото на мен — каза тя. — Затова не трябва да се притесняваш. Няма да те спъна и да те поваля на пода. Повече никакви аматьорски изпълнения. Смятай го за обещание.

Ейнджъл наведе глава, за да погледне златния часовник на Хоук.

— Приливът започва след двацет минути — каза тя с делови глас. — Какво избираш, Хоук? Ще ходим ли за риба, или ще режем стръв?

— О, аз предпочитам риболова. Винаги.

Хоук се наведе, докато долови топлината на Ейнджъл през мекия плат на дрехата ѝ. Близо, много близо, но без да я докосва.

— Наистина ли си мислила, че ме обичаш, Ейнджъл?

Розата от рисувано стъкло в съзнанието на Ейнджъл избухна и се разби на хиляди късчета. Внезапно тя усети, че повече не може да издържи на присъствието на Хоук.

Ейнджъл се обърна и се затича към пътеката през скалите. Всяко движение караше сребърните звънчета да плачат на висок глас. Звуците се врязваха в Хоук, отваряха малки рани и му показваха какво означава да му пуснат кръв.

Хоук се втурна след Ейнджъл, уплашен, че тя може да се подхлъзне по тясната пътека и да падне, защото крилете ѝ бяха откъснати и вече не можеше да лети. Но дори когато я настигна и я

задържа с ръка, тя не му обърна внимание и безмълвно отказа да отговори на въпроса му за любовта.

Хоук не повтори въпроса си. Вече беше научил, че истината беше също толкова болезнена за Ейнджъл колкото и за самия него.

ГЛАВА 17

— Дай на мен — каза Хоук.

Той вдигна тежкото рисувано стъкло от ръцете на Ейнджъл. Тя не възрази. И да бе възразила, нямаше да постигне нищо. Силата и бързината на Хоук превъзхождаха нейните.

Ейнджъл го наблюдаваше как хвърля един безразличен поглед по подаръка за госпожа Кери. В коридора беше полутъмно, въпреки че беше ден. Парчетата стъкло изглеждаха мрачни, почти като рисунка с обикновен молив върху хартия.

Тогава Хоук излезе на светлината, която обливаше стъпалата пред входа. Стъклото в ръцете му мигновено оживя в безмълвна експлозия на красота. Той замръзна на мястото си и се втренчи в цветовете. Тишината се проточи една минута, след това още една и още една, но той сякаш не забелязваше това. Наклони стъклото първо на една страна, след това на друга, замаян от фантастичното богатство на цветовете, което държеше в ръцете си.

Най-накрая Хоук се обърна и забеляза, че Ейнджъл го наблюдава.

— Затова обичам рисуваното стъкло — каза тя и погледна блестящите цветове в ръцете му. — То е като живота. Всичко зависи в каква светлина го гледаш.

Думите едва бяха излезли от устата ѝ, когато тя осъзна, че можеха с пълна сила да бъдат приложени по отношение на Хоук. Затвори безшумно вратата зад себе си, като се надяваше, че той не бе забелязал.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че гледам твърде мрачно на живота? — попита Хоук.

Въпросът му показва на Ейнджъл, че той не само бе забелязал, но и бе разбрал подтекста.

„Трябваше да очаквам това. Хоук е най-интелигентният мъж, когото познавам.“

— Не — отвърна Ейнджъл. — Просто отбелязах едно наблюдение върху естеството на рисуваното стъкло и светлината.

Тя тръгна към колата си, без да поглежда повече към Хоук. През трите дни, които бяха изминали от разговора им на плажа, тя внимателно бе отбягвала всичко, което представляваше дори и най-малък намек за лична тема.

— Нищо лично, така ли? — подхвърли Хоук и повдигна вежди.

— Както кажеш — нищо лично.

Ейнджъл отвори багажника на колата си, измъкна едно старо одеяло и даде знак на Хоук да сложи стъклото върху одеялото.

— Колко струва това нещо? — попита Хоук.

Тя го наблюдаваше как носи тежкото парче стъкло с лекота, за която Ейнджъл му завиждаше. Мощно и мускулесто, тялото му се движеше с мъжка грация, която я изненадваше всеки път. Подобно на рисуваното стъкло, Хоук се променяше с всеки ъгъл и с всяка промяна на осветлението. И също като стъклото можеше да ѝ нанесе дълбока рана при първия миг на невнимание.

— Едно малко стъкло като това може да се продаде между десет и дванайсет хиляди долара — каза Ейнджъл, докато увиваше сръчно творбата си в одеялото. — Разбира се, трябва да приспаднеш комисионната, която взема галерията, и разходите за материали. Доброто стъкло е много скъпо.

Тя затвори багажника.

— Колко творби беше показала на изложбата във Ванкувър? — поинтересува се Хоук.

— Трийсет и две.

Ейнджъл отвори чантата си и започна да търси ключовете за колата.

— Продаде ли ги?

Тя вдигна глава и видя, че две кафяви очи, ясни като кристал, я гледат втренчено.

— Всички, с изключение на три — отвърна Ейнджъл.

— Онези, които си продала, малки ли бяха?

— Не. Бяха доста големи. Защо питаш?

Хоук не обърна внимание на въпроса ѝ.

— Колко изложби правиш на година? — попита той.

Ейнджъл извади ключовете и се обърна към него, като се питаше защо той проявяваше такъв интерес към тази тема. За нея обаче беше по-лесно да му отговори, отколкото да спори. И в двата случая нямаше

никакво значение. Парите бяха безопасна тема. В тях нямаше нищо лично.

— Тази година имах три изложби — отвърна Ейнджъл. — Една в Сиатъл, една в Портланд и една във Ванкувър.

— Всичките ли минаха добре?

— Да.

— Ти наистина нямаш нужда от парите от продажбата на Ийгъл Хед, нали? — попита Хоук.

— Не.

— Но Дери се нуждае от тях.

— Да.

— Защо?

Ейнджъл се поколеба, но след това сви рамене. Хоук спокойно можеше да попита Дери. И без това не беше тайна.

— Дери иска да стане хирург. Това означава, че трябва да учи още десет години. Приет е в Харвард, но не му предложиха стипендия, защото от техническа гледна точка се води богат.

— Ийгъл Хед.

— Да.

— Разбирам.

— Така ли? — попита Ейнджъл и погледна бързо Хоук. — Поне веднъж ми позволи да се уверя, че съм хвърлила достатъчно светлина върху темата.

Тя си пое дълбоко дъх, за да се подготви за онова, което щеше да каже.

— Това не е никаква момчешка прищявка на Дери. Родителите ми бяха убити на място в катастрофата. Майката на Дери и брат му обаче не умряха веднага. Дери ги измъкна навън и след това видя как те умират пред очите му, защото не знаеше как може да ги спаси.

Лицето на Хоук беше безизразно и напълно неподвижно, а очите му бяха станали почти черни. Искаше му се да зададе един въпрос, но не знаеше как да се изрази, без да му се наложи да гледа как призраците на миналото замъгляват погледа на Ейнджъл.

— А ти? — попита тихо, най-накрая. — Беше ли в съзнание, когато Дери те е измъкнал?

— Да. Аз не можех да му помогна.

Ейнджъл чу въпроса, въпреки че Хоук не го беше задал. Тя обаче знаеше как да му отговори.

„Дери. Дери има нужда от Хоук — каза си тя. — Трябва да накарам Хоук да разбере.“

— Ребрата ми бяха счупени, имах множество фрактури по двата крака — каза безизразно тя. — Майката на Дери беше в безсъзнание. Брат му нямаше такъв късмет. Аз само лежах там, не можех да помръдна и слушах как Грант...

Тя не довърши. Когато след малко отново заговори, думите ѝ бяха като остри ръбове, които разрязваха всичко, до което се докоснеха.

— Когато всичко свърши — каза внимателно Ейнджъл. — Дери се разплака и започна да удря асфалта с юмруци, докато не му остана кожа и ръцете му станаха целите в кръв. Не можех да направя нищо.

— Ейнджъл — каза Хоук и докосна нежно бузата ѝ с върховете на пръстите си, изпълнен със съжаление заради въпроса си и болката, която бе предизвикал с него.

Докосването я накара да отстъпи назад.

— Дери се закле, че ще стане лекар и ще спасява живот, за да може да замени живота, който не бе знаел как да спаси — каза Ейнджъл. — Това е неговият начин да склочи примирие с живота, който бе толкова жесток, че го остави здрав, за да може да гледа как изтича кръвта на майка му, а брат му умира в страшни мъки.

Ейнджъл вдигна глава и затаи дъх. Беше виждала толкова много тъга и болка и нямаше как да сбърка онова, което беше изписано по лицето на Хоук.

— Ти наистина харесваш Дери, нали? — каза тя, изненадана, че Хоук беше способен да изпитва такива чувства. — Той също те харесва. Един бог знае защо — добави отнесено тя и се намръщи.

Никога не бе успяла да разбере защо Дери приемаше с усмивка острия език на Хоук.

Лицето на Хоук прие предишния си безизразен вид.

— Може да му напомням за Грант — каза той.

— Ти нямаш нищо общо с брата на Дери.

— Така ли?

Повдигнатите вежди на Хоук подразниха Ейнджъл.

— Грант беше способен да обича — каза хладно тя.

— Тогава трябва да е бил обичан — каза Хоук.

— Какво искаш да кажеш?

— Майката на Грант го е обичала. Дери го е обичал. Ти си го обичала.

— Да.

— Трябва да е било хубаво.

Гласът му беше безизразен. Думите му бяха обикновено изявление, а не иронична подигравка: трябва да е било хубаво да бъдеш обичан.

— Ти също си била обичана, нали, Ейнджъл? Родителите ти, Грант, Дери, Карлсън — всички са те обичали по свой начин.

— Да — прошепна тя. — И аз също ги обичах.

— Обич, свързана с обич. Един ярък, магически, затворен кръг.

Изражението на Хоук се промени, когато спомените се впиха като остри нокти в душата му.

— Но твоите родители... — започна Ейнджъл и веднага млъкна.

Хоук се разсмя толкова рязко, че смехът му я разкъса и й причини болка, каквато сигурно изпитваше и самият той. Тя протегна ръка, сякаш искаше да го докосне.

— Хоук — каза Ейнджъл. — Недей.

Тогава той заговори и думите му бяха още по-лоши от смеха му.

— Майка ми е била бременна в шестия месец, когато се омъжила за баща ми — каза Хоук. — Само че той не ми беше баща. Тогава още не го знаел. Тя му каза, когато бях навършил шест години. Каза му, като забодее бележка на ризата ми малко преди да избяга с някакъв скитник.

Усмивката му беше саркастична.

— Страхотен номер беше това — добави той. — Оставяш дете на мъжа си и му казваш, че не е от него.

Ейнджъл се опита да каже нещо. Хоук не забеляза. Ясните му очи бяха вперени в миналото.

— Татко ме задържа — продължи той. — Така и не проумях защо. Определено не беше, защото ме обичаше. Майка му се настани да живее с нас. И тя не ме обичаше. О, те се държаха добре с мен. Не съм гладувал. Никога не са използвали върху мен нещо повече от колан, независимо колко пияни бяха.

Ейнджъл потръпна, когато си спомни как Хоук ѝ бе казал, че е бил напердашен здраво за това, че взел без разрешение въдицата на баща си. Тогава беше помислила, че това е някаква шега.

Сега знаеше, че не беше така, но това не я успокояваше.

— Когато майка ми избяга, аз вече се бяха научил да работя. Садях зеленчуци, отглеждах пилета, разнасях вестници. Нямаше значение какво работех. Те вземаха всички пари, за да покриели издръжката ми.

— Но ти си бил дете — каза Ейнджъл, която не можеше да проумее как беше възможно това.

— Аз ядях тяхната храна. Носех дрехи, които те ми намираха. Спях завит с одеялото, което ми бяха дали те.

Хоук сви рамене, сякаш темата за материалното благополучие не го интересуваше. Бедността не го беше притеснявала. Беше го притеснявала липсата на обич.

— Те не успяха да забогатеят за моя сметка — продължи той. — Фермата ни не беше нищо особено. Петстотин акра и вода за напояване едва на десет. Земята ставаше само за вдигане на пушек и за правене на бели. Да правиш бели, е по-хубаво, отколкото да вдигаш пушек. Аз съм направил повече от достатъчно.

С едно внезапно движение Хоук отиде до колата на Ейнджъл, отвори вратата и се настани на предната седалка.

Ейнджъл остана да стои неподвижно, все още замислена над думите, които ѝ бяха разкрили една част от Хоук, за чието съществуване досега не бе подозирала — миналото на Хоук беше също толкова сурово, колкото и земята, която ѝ беше описал. Искаше ѝ се да му зададе много въпроси, защото знаеше, че той има да разказва за още много неща.

„И други момчета са били изоставяни от майките си, но въпреки това са се научили да обичат жените и да им имат доверие. Карлсън е един от тях. Детството му не е било по-весело от това на Хоук. На всичко отгоре Карлсън е наполовина индианец и е трябвало да се бори за място в обществото на белите. Само че той знае как да обича. Защо Хоук не знае?“

Хоук се пресегна да отвори вратата на шофьора, подканвайки мълчаливо Ейнджъл да се качи в собствената си кола. Тя седна зад

волана, завъртя с леко трепереща ръка ключа и включи двигателя. След това хвърли един поглед на Хоук.

Той не забеляза. Въпреки че ѝ беше отворил вратата, Ейнджъл сякаш не съществувахе за него. Тя се зачуди за какво ли си мислеше той, какви части от миналото гледаше, какви бяха техните цветове... и колко ръба имаха и колко дълбоко го нараняваха.

Ейнджъл не каза нищо. Все още се учеше от онези първи моменти, в които думите на Хоук бяха хвърлили светлина върху характера му. Цветовете, които ѝ беше показал, бяха тъмни, почти брутални, но гъстотата им беше невероятна, а възможностите им я привличаха. Ейнджъл ги закара мълчаливо до дома на госпожа Кери. Докато паркираше пред къщата, тя погледна въпросително Хоук. И без това не беше очаквала той да дойде с нея и сега не знаеше дали да го покани да влезе или да я изчака в колата.

Хоук я погледна.

— Предполагам, че стигнахме там, закъдето бяхме тръгнали — каза той.

— Това е къщата на госпожа Кери.

Хоук я окуражи с поглед.

— Преди известно време тя си счупи бедрото — обясни Ейнджъл. — Аз ѝ нося продукти и я водя на лекар, докато се възстанови достатъчно, за да шофира сама.

Хоук присви вежди, опитвайки се да си спомни откъде му беше познато името.

— Госпожа Кери — измърмори той. — Чувал съм някъде това име.

— Конфитюри и мармалади — каза Ейнджъл, докато отваряше вратата.

Хоук излезе и отиде при нея до багажника.

— Като на това стъкло ли? — попита той, докато вдигаше увитото в одеяло стъкло.

— Като върху кроасани на закуска.

Хоук издаде одобрителен звук и облиза устни.

— Сега вече си спомних къде съм чувал името — каза той. — Днес ще купим ли още мармалад?

— Госпожа Кери ще насъска котката си срещу мен, ако дори се осмеля да спомена за това. Цял живот ям прекрасните ѝ мармалади.

Безплатно.

— Което ги прави още по-вкусни — каза Хоук.

Отново бе успял да я изненада. Ейнджъл не беше очаквала да я разбере.

— Да — съгласи се.

— Недей да ме гледаш толкова шокирано, Ейнджъл. Знам какво означават подаръците. Някога чаках с надежда всеки рожден ден, всяка Коледа. С времето се научих да не се надявам.

Ейнджъл затвори очи и се опита да не чувства болката на Хоук.

— След това учителката ми в трети клас ми даде малка близалка със зелена лентичка — продължи Хоук. — Запазих си я до сутринта на Коледа, когато знаех, че останалите деца отварят подаръците си.

Ейнджъл стисна юмруци в безпомощно съчувствие.

— След това тръгнах из полето, докато не останах съвсем сам — каза Хоук. — Все още усещам опаковката под пръстите си, долавям аромата на мента, виждам яркозелената лентичка и червено-белите ивици на близалката. Това беше най-сладкото, най-прекрасното нещо, което някога бях вкусвал. Носих лентичката в джоба си, докато от нея не останаха само няколко зелени конеца.

Хоук поклати глава, почти озадачен от спомена.

— Не съм се сецал за тази случка от доста дълго време — каза той.

Ейнджъл усети в очите ѝ да напират сълзи, когато си спомни за коледите и рождените дни, през които я бяха отрупвали с подаръци, смях и обич. Преди четири години беше изгубила толкова много, но поне бе имала какво да губи.

Години на спомени, години на обич.

Хоук нямаше нищо, освен няколко редки мига, почти недоловимият дъх на мента и една износена до конец лентичка в джоба на едно малко момче.

ГЛАВА 18

Ейнджъл затвори багажника и последва Хоук до входната врата на къщата. Тя натисна бутона на звънеца и зачака, като знаеше, че щеше да мине известно време, докато госпожа Кери успее да стигне до вратата.

Хоук забеляза мълчанието ѝ, напрегнатото изражение на Ейнджъл и малките ранички на местата, където беше прехапала долната си устна. Не знаеше какво я беше притеснило; знаеше само, че искаше да премахне всички белези с върха на езика си.

Това желание го изненада, както го бе изненадал и споменът от детството му преди малко. Той осъзна, че повече му се искаше да утеши, отколкото да съблазни Ейнджъл. Искеше да я види да се усмихва, защото я бе накарал да изпита удоволствие. Искеше да...

Госпожа Кери отвори вратата. Главата ѝ едва стигаше до средата на гърдите на Хоук. Тя нагласи очилата си и погледна нагоре към мургавия, висок мъж, когото не бе очаквала да види пред входната си врата.

— Добро утро, госпожо Кери — каза Ейнджъл. Гласът ѝ бе тих и леко разтреперан. — Запознайте се с Майлс Хоукинс. Хоук, това е госпожа Кери.

— Господин Хоукинс — каза възрастната жена и кимна.

— Наричайте ме Хоук. Всички в Канада ме наричат така.

Той хвърли поглед към Ейнджъл. След това премести одеялото с подаръка в другата си ръка, за да стисне хладната ръка на старицата.

— Удоволствие е да се запозная с вас, госпожо Кери.

Възрастната жена огледа мъжа пред себе си с пронизателен поглед. След това кимна рязко веднъж.

— Не са много мъжете, на които такова име им подхожда. Вие сте един от малкото. Влизайте, Хоук. — След това добави сухо: — И ти влез, Енджи. Направила съм чай.

Един голям котарак започна да се мотае из краката на старицата, докато тя ги водеше към кухнята. Най-накрая Ейнджъл не издържа,

наведе се и вдигна котарака.

— Тигър — скастри го нежно тя, — нямаш капка мозък в главата си.

Тя потърка с брадичка котката и последва госпожа Кери в кухнята. Котаракът гледаше Ейнджъл с мъдрите си оранжеви очи, докосна носа си в нейния и се измъкна от ръцете ѝ. Ейнджъл не се опита да го спре. Госпожа Кери вече бе седнала и нямаше опасност да се спъне в котарака си.

— Налей ми, ако обичаш — каза госпожа Кери. — Снощи сигурно съм спала върху ръцете си и тази сутрин нещо не ми чувствам.

Ейнджъл ѝ хвърли бърз поглед.

— Обади ли се на доктор Маккей?

Старицата се изсмя сухо.

— Аз съм на седемдесет и девет години, Енджи. Нормално е да не съм в най-добра форма, не мислиш ли?

— По-късно тази сутрин ще закарам Дери на преглед при доктор Маккей — каза Ейнджъл. — Ще те взема и...

— Глупости — прекъсна я госпожа Кери. — Налей чая, Енджи. Лекарят не може да му помогне повече, отколкото може чаша хубав чай. Седни, Хоук. Можеш да оставиш това, което носиш, на масата.

Ейнджъл наля чая и сложи на масата чиния с бисквити.

— За лекаря — започна твърдо тя. — Мисля, че...

— Спомням си как преди няколко години — прекъсна я също така твърдо госпожа Кери — Дери влетя тук като обезумял, защото те беше намерил да спиш на пода в ателието си. Изглежда, че си работила твърде много. Доктор Маккей отишъл у вас, прегледал те, а ти дори не си се събудила. Казал на Дери, че ти няма нищо и че имаш нужда само от един дълъг сън.

— Да, но...

Госпожа Кери остави чашата си с решително движение, което накара Ейнджъл да млъкне.

— Е, на мен ми няма нищо, което да не се излекува, ако можех отново да бъда млада — каза госпожа Кери.

Ейнджъл въздъхна и се отказа да настоява повече.

Телефонът иззвъня.

— Аз ще вдигна — каза Ейнджъл и тръгна бързо към дневната.

Госпожа Кери я последва бавно.

Ейнджъл вдигна слушалката, размени няколко думи с човека от другата страна на линията и даде слушалката на госпожа Кери. Когато се върна в кухнята, тя усети, че Хоук я гледа напрегнато.

— Често ли го правиш? — попита той, без да спира да я наблюдава.

— Да вдигам телефона ли? — попита Ейнджъл, докато седнаше.

— Да работиш до изтощение.

Ейнджъл сви рамене, сякаш това нямаше значение.

— Не — отвърна спокойно тя.

— Само когато си разстроена ли? — попита Хоук с тих глас, за да не бъде чуто от госпожа Кери.

Ейнджъл отпи от чая си.

— Колко време мина? — попита я Хоук.

— От кое?

— Откакто за последен път си работила, докато престанеш да мислиш, да чувстваш, а тялото ти откаже да те слуша и пада на пода.

За миг Ейнджъл обмисли дали да не му отговори. След това осъзна, че нямаше значение. Хоук просто щеше да попита Дери.

Освен това тя искаше да каже на Хоук. Щеше да изпита някакво почти жестоко удоволствие от това да му покаже колко грешна беше в действителност преценката му за нея.

— За последен път ми се случи преди повече от три години — каза тя, като отпиваше от чая си. — През нощта, в която Карлсън най-накрая успя да ме убеди, че мъжът, когото обичах, беше мъртъв, а аз бях останала жива и не можех да направя абсолютно нищо, за да променя това, освен да пропълзя в гроба и да умра с него.

— Но ти не си го направила.

— Карлсън не ми позволи.

Погледът ѝ стана по-мрачен, когато си спомни жестокостта на Карлсън. Жестокостта му обаче бе имала за цел да я накара да приеме, че е все още жива, а Грант не е.

Карлсън също си беше платил за това, дори повече отколкото Ейнджъл бе предполагала по онова време. Тя не му бе простила цяла година, не бе говорила с него, бе отказвала дори да погледне писмата, които той ѝ бе пращал. Тогава Ейнджъл не бе знаела, че Карлсън я обича, както един мъж обича жена. Когато бе разбрала, бе твърде късно. Карлсън щеше да остане завинаги свързан с живота и смъртта

на Грант. Ейнджъл не можеше да има интимна връзка с Карлсън повече отколкото с Дери.

— Карлсън те е обичал — каза Хоук.

— Да. Още преди да се бях запознала с Грант. Само че аз никога не съм го обичала по същия начин.

— Защото е индианец ли?

Ейнджъл се усмихна тъжно.

— Защото не беше Грант.

— А след смъртта на Грант? — настоя Хоук.

Ейнджъл отметна косата от очите си с уморен жест.

— Карлсън все още не беше Грант — каза тя. — Това не можех да му простя. Не можех да простя на Дери. Не можех да простя на който и да било мъж.

Ейнджъл усети, че Хоук щеше да ѝ зададе нов въпрос. Внезапно тя осъзна, че въпреки че се беше надявала да нарани Хоук с думите, те нараняваха нея повече от него. Спомени, които не си бе позволявала в продължение на години, сега ѝ идваха като наказание.

— Достатъчно, Хоук — каза тя с тих глас. — Или може би ти доставя удоволствие да ме измъчваш с миналото?

Той затвори очи, за да не гледа объркването и гнева, изписани на лицето ѝ.

— Не — отвърна той много тихо.

— Тогава защо го правиш?

— Защото трябва да знам за теб. — Той отвори очи. Погледът му беше ясен, спокоен и дълбок като нощта. — Трябва.

— Защо? — попита Ейнджъл, като се опитваше да овладее отчаянието си.

— Никога не съм срещал жена, която да обича друго, освен себе си.

Тихите му думи ѝ попречиха да възрази. Ако Хоук можеше да научи нещо от нейната болка, тя нямаше да се противи на всеки негов въпрос и на всеки отговор. Беше научила толкова много от болката на Дери и Карлсън и сега не можеше да откаже на друг човек възможността също да научи нещо.

Във внезапно настъпилата тишина звукът от бастуна на госпожа Кери по дъските на коридора им се стори невероятно силен.

— Беше Керън — каза госпожа Кери. — Каза ми, че малините в стария имот са много хубави тази година.

— Супер — каза Ейнджъл и облиза устни.

Старицата се усмихна.

— Не мога да ги обера — каза госпожа Кери, — но все още мога да правя сладко.

— С удоволствие ще ви наберем колкото искате — каза Хоук, преди Ейнджъл да успее да отвори уста.

— Ястреб в малинак. — Госпожа Кери се разсмя. — Благодаря. За това си струваше да стана тази сутрин.

Хоук повдигна леко ъгълчето на устата си. Той погледна първо Ейнджъл, а след това и мястото, на което се намираше рисуваното стъкло. След това отново погледна Ейнджъл. Тя кимна. Хоук стана и отиде до вързопчето.

— За това — каза той и вдигна одеялото — си струва човек да живее сто години.

Той отиде до прозореца. Слънчевите лъчи преминаваха през него и обливаха масата в светлина. Хоук застана така, че госпожа Кери не можеше да види рисуваното стъкло, и разви одеялото. След това отстъпи бързо встрани и вдигна подаръка ѝ към светлината.

Стъклото засия и изпълни кухнята с цветове.

Госпожа Кери се облегна на бастуна си и се загледа в стъклото, което бе превърнало кухнята ѝ във фантазия от танцуващи цветове.

— Това е най-красивото нещо, което някога съм виждала — каза бавно тя. — Вижте само тези цветове. За бога, кълна се, че направо ми се иска да изям това сладко.

Ейнджъл се усмихваше широко и се радваше на реакцията на старицата.

— Радвам се, че ти харесва — каза Ейнджъл. — Твое е.

Възрастната жена се обърна и погледна Ейнджъл.

— Това е прекалено, Енджи. Не мога да приема. Сигурно си прекарала много време...

— Цял живот ям твоя мармалад — прекъсна я нежно Ейнджъл. — Ти си прекарала години в кухнята, готвейки за други хора. Моля те. Искам да приемеш подаръка. Направих го специално за теб.

Очите на госпожа Кери се насълзиха. Тя извади една носна кърпичка от джоба на роклята си и избърса очите си. След това

протегна ръка към Ейнджъл.

Младата жена се изправи и прегърна старицата. Когато се отдръпна, забеляза, че Хоук я наблюдаваше внимателно, сякаш искаше да запомни всеки миг на обич, всеки нюанс на отношенията между двете жени.

— Къде искате да го закачим? — попита Хоук, обръщайки се към госпожа Кери.

— Ето там, където ще мога да го гледам всяка сутрин. Когато човек стане на моята възраст, има нужда от нещо, което да иска да види, когато стане сутрин от леглото.

— Човек се нуждае от това независимо на колко е години — каза Хоук и хвърли бърз поглед на Ейнджъл.

Докато Хоук закачаше стъклото така, че да бъде изложено на най-силна светлина, Ейнджъл и госпожа Кери започнаха да съставят списък на продуктите, от които щеше да има нужда възрастната жена за приготвянето на сладкото. Хоук свърши почти едновременно с тях. Той взе листа от Ейнджъл и го прегледа набързо.

— Веднага ли искате тези неща? — попита той госпожа Кери.

— О, не. След около седмица.

— Добре. Ейнджъл ще ме изведе за риба за няколко дни. Последното ни пътуване беше... отложено.

Ейнджъл искаше да възрази, но знаеше, че не можеше да го направи. Когато се беше съгласила отново да бъде водач на Хоук, знаеше, че в задълженията ѝ се включваше и разходката за риба.

Преди два дни тази мисъл не я бе плашила.

Сега обаче я плашеше, защото, когато погледнеше Хоук, виждаше нещо повече от острите му, хищнически черти. Сега виждаше сянката на едно момче, което бе носило една зелена лентичка в джоба си, докато от нея бяха останали само ярки конци.

Ейнджъл последва Хоук до колата с необичайно мълчание. Не бе смятала, че отново ще бъде уязвима пред него, поне не по този начин, че ще чувства болката му като своя.

— Ще заредя яхтата, докато вие с Дери сте при лекаря — каза Хоук, като я наблюдаваше в профил.

Тя кимна, без да поглежда към него.

— Трябва ли да се обадиш някъде, преди да тръгнем? — попита Ейнджъл.

— Не. Сделката навлезе във втората си фаза. Ще има още един напън, преди всичко да се подреди добре или да се провали безвъзвратно.

Безразличието в тона на Хоук привлече вниманието на Ейнджъл.

— Говориш, сякаш не те е грижа — каза тя.

— В единия случай ще забогатея, а в другия няма. — Хоук сви рамене. — Откакто престанах да участвам в автомобилни състезания, на няколко пъти съм печелил и губил цели състояния. И в двата случая адреналинът се покачва. Парите са само начин за следене на резултата.

По обратния път Ейнджъл не престанала мисли за думите на Хоук.

Докато чакаше пред кабинета на лекаря да мине прегледът на Дери, също не престана да мисли за тях. Дори когато двамата с Хоук вървяха по кея към яхтата, тя отново и отново прехвърляше думите му в ума си, сякаш бяха парчета стъкло, на които не можеше да намери място в картината.

От север духаше вятър, който повдигаше и рошеше косата на Хоук. Движението на косата му и светлината, която минаваше през нея, изглеждаха на Ейнджъл нечовешки. Тя хвърли един бегъл поглед към профила на Хоук и побърза да отмести очи. Трябваше да види часовника му, а не блясъка на очите му.

Намръщи се, когато видя колко е часът. Северният вятър обикновено предвещаваше неприятности. Ейнджъл се бе надявала да се възползва от промяната в прилива при Индиън Хед, който се намираще на три четвърт от пътя до крайната им цел Нийдъл Бей. Ако обаче вятърът се засилеше, щяха да имат късмет, ако изобщо успеяха да стигнат до Нийдъл Бей, преди да се стъмни. Щеше да им се наложи да намерят подслон някъде по пътя. Въпреки защитата, която осигуряваха планините и островите, проливът беше опасен за малки плавателни съдове по време на буря.

Ейнджъл изведе яхтата от пристанището с възможно най-голямата, разрешена от закона, скорост. Без да поглежда назад, тя се отдалечи от устието на река Кембъл.

Вятърът не се промени. Беше достатъчно силен, за да се появят разпенени вълни и да направи клатушкането на лодката осезателно.

Ейнджъл увеличи звука на радиостанцията и се заслуша в разговорите на рибарите, които идваха от север. От това, което чу, разбра, че там вятърът не беше по-силен отколкото тук. Това я успокои и тя се приготви за дългия път.

След няколко часа Хоук се отказа от мястото си на един от столовете на кърмата. Отначало той нарочно не влезе в кабината, защото не искаше да изнерви Ейнджъл с присъствието си. Най-накрая обаче ревът на двигателите, бялата разпенена килна дيريا и планините, които се издигаха над водата в далечината, успяха да го успокоят.

Вятърът и водните пръски обаче бяха толкова силни, че Хоук сигурно първо щеше да изстине, а след това да бъде измокрен до кости, ако веднага не се прибереше в кабината.

Ейнджъл долови присъствието му и вдигна глава.

— Навън май стана малко неприятно, а? — попита тя.

— Малко.

Хоук погледна към носа на яхтата. В пролуката между два острова се виждаха белите гребени на вълни.

— Не чак толкова неприятно, колкото ще стане, ако се съди по вида на вълните — каза той.

— Да, това ще бъде най-трудната част — съгласи се Ейнджъл, докато преценяваше откъде трябваше да минат. — Ще се пъхнем в тесния канал между онези два острова и ще завием по северния път. Ще ни отнеме повече време, но е по-безопасно.

Хоук се настани на пейката, която минаваше край трите страни на масата зад кабината. След това се загледа безмълвно в Ейнджъл, която управляваше умело мощната яхта. Развълнуваният океан ги обгърна, разтърси ги закачливо, заблъска красивия бял корпус и най-накрая остави лодката да се плъзне към подветрената страна на острова, където чайките летяха ниско над водата и пицяха пронизително.

— Погледни — каза Хоук.

Той докосна ръката на Ейнджъл и посочи надясно, на около петдесет метра от тях, към една висока отвесна скала. Чайки се хвърляха от скалите в морето, което кипеше от херинги. На това място скалите спираха вятъра и водата беше зелена и гладка и позволяваше да се види всяко мехурче и всяко сребристо тяло под нея.

Ейнджъл погледна слънцето, пресметна колко път им оставаше и поклати глава.

— С удоволствие бих хвърлила няколко въдици там — каза замечтано тя.

— Но? — попита Хоук, който правилно бе разгадал решението ѝ да не спират, за да ловят риба.

— При пълен прилив това място може да се окаже доста неприятно. Имаме четири дни да ловим риба. Не ми се иска да оставам между тези течения, след като се стъмни.

Едва тогава Хоук забеляза леките отенъци на зелено във водата и дрейфувашите отломки, които показваха границите на борещи се течения.

— Сега не е ли отлив? — попита той.

— Почти.

Хоук погледна водата с нескрито уважение. Ако беше такава при отлив, можеше да си представи каква щеше да бъде при прилив, когато невероятни водни маси щяха да се стрелнат между островите и щяха да образуват силни водовъртежи.

Там, където се намираха сега Ейнджъл и Хоук, проливът представляваше множество разклонения, които водеха между островите. В този лабиринт се изливаше силата на Тихия океан — сила, която се увеличаваше от скали, течения и стеснени участъци.

Някои от островите бяха големи, а някои бяха просто канари, заобиколени от скалисти рифове. Хоук знаеше, че дори с навигационна карта и при отлив през деня щеше да му бъде трудно да премине между препятствията, поставени от скалите и водата.

С приближаването на тъмнината и прилива управляването на яхтата щеше да изисква същите умения както управляването на състезателен автомобил със счупена китка. Бе правил това веднъж, на младини, когато не го бе интересувало дали ще живее, или ще умре. Не беше преживяване, което му се искаше да повтори.

Ейнджъл обаче изглеждаше напълно уверена. Тя напомняше на Хоук за самия него по време на състезание, спокойна и нащрек, стиснала здраво руля, избираща с поглед най-безопасния маршрут. Той се облегна назад и започна да се наслаждава на сръчността ѝ, доволен от разходката през неочакваните красоти и опасности на пролива.

Най-накрая удоволствието на Хоук стана твърде голямо, за да не бъде забелязано. Ейнджъл хвърли един бърз поглед встрани и се зачуди какво ли се криеше под загадъчните, изключително мъжествени черти на лицето му.

— Нещо не е наред ли? — попита тя.

— Не. Ти си много добра — отвърна Хоук. — Приятно ми е да наблюдавам проява на такава голяма сръчност.

Очите на Ейнджъл се разшириха от изненада.

— Благодаря.

— Грант ли те научи?

Тъмните ѝ мигли се затвориха за миг и прикриха синьо-зелените ѝ очи. След това тя каза:

— Да.

Ейнджъл зачака, но не последваха повече въпроси.

ГЛАВА 19

Хоук стана от триъгълното легло, което се намираше под носа на яхтата. Беше абсолютно тъмно, ако се изключеше една малко по-светла ивица на мястото, където се намираше вентилационният отвор. Той отвори внимателно вратата към кабината, като се стараеше да не вдига шум.

Каютата зад кабината беше празна. Както бе подозирал Хоук, Ейнджъл бе избрала да спи навън, на кърмата на яхтата. Това беше най-отдалеченото от него място, до което можеше да стигне, без да спи на скалите, с които беше осеян брегът на Нийдъл Бей. Вградените седалки и издигнатата платформа, която покриваше двигателите, оформяха пространство с размерите на двойно легло. Изработени по поръчка подложки осигуряваха удобство за всеки, който избере да спи там. Това легло обаче беше студено. Преди разсъмване беше доста хладно. Ейнджъл се беше сгушила в спалния си чувал и навън се показваше само част от косата ѝ.

Хоук отиде на кърмата и докосна косата ѝ внимателно, като гледаше да не я събуди. Косата ѝ беше хладна, почти студена, но някак странно жива. Тя концентрираше светлината като перла, блестеше и потрепваше при всяко докосване от ръката му.

Той си спомни как бе изглеждала косата ѝ преди няколко дни, когато я бе положил върху леглото. Русият огън на косата и кожата ѝ бяха предизвикали в него непреодолимо желание да потъне в Ейнджъл като в топъл басейн. Тя беше толкова красива, а той се беше държал толкова жестоко с нея.

Хоук нави една къдрица около пръста си и изражението му стана още по-мрачно. Знаеше толкова малко за Ейнджъл и същевременно толкова много. Тя му бе дала нещо, което не бе дала на никой друг мъж. Без да знае, той го бе взел и не ѝ бе дал нищо в замяна, нито дори удоволствие. След това ѝ се беше ядосал, че беше унищожила света му, че му беше отнела цялата увереност по отношение на живота и

жените. Бе смятал, че Ейнджъл съзнава какво беше направила с него и че го беше направила нарочно.

Сега Хоук знаеше, че това не беше така. Ейнджъл не бе познала дълбочината на неговия цинизъм, както той не бе познал дълбочината на нейната искреност. Сега обаче той знаеше. Ейнджъл го беше научила, че съществува искрена жена. Той пък я беше научил, че съществува мъж, който не може да обича. Погледът ѝ потъмняваше, когато гледаше към него. Тя заобикаляше маси, за да не бъде близо до него. До нея достигаха само въпросите му, които се забиваха в нея като остри нокти и я караха да се гърчи от болка.

И все пак Хоук трябваше да ѝ зададе тези въпроси, трябваше да разбере всичко. Никога през живота си не бе срещал нещо, което да го привлича толкова силно колкото истините, изричани от меките ѝ устни.

Хоук пусна нежно русата къдрица, която държеше увита около пръста си. Кожата му внезапно стана хладна, лишена от топлината на копринената коса на Ейнджъл. Той докосна русата коприна отново и плъзна върха на пръста си надолу, докато не усети хладната материя на спалния чувал. След това се обърна и влезе съвсем безшумно в каютата.

Ейнджъл се събуди от миризмата на кафе и пържен бекон. Тя седна бързо с разтуптяно сърце и замъглено съзнание, тъй като още не беше съвсем будна. Студеният въздух и многоцветното небе ѝ подсказаха, че се намираше навън на зазоряване. След това долови лекото поклащане на яхтата и си спомни къде беше.

Хоук. Първият ден от излета им.

— Колко яйца? — попита Хоук, който отвори вратата на кабината и се загледа в Ейнджъл.

— Пържени или бъркани?

— Ще разбере, когато счупя яйцата.

Ейнджъл се усмихна леко.

— Дръж ме в течение.

Хоук кимна отсечено и се върна при готварската печка. Видът на току-що събудилата се Ейнджъл бе накарал тялото му да се стегне от

желание. Някога това го беше ядосвало. Сега го караше да изпитва съжаление също толкова силно, колкото беше и желанието му.

Ейнджъл отвори спалния чувал, потръпна и тръгна бързо към вратата на кабината, която затвори след себе си, за да задържи топлината от печката.

— Искаш ли да направя омлет? — попита колебливо тя.

Кабината ѝ се струваше твърде малка. Едрото тяло и широките рамене на Хоук запълваха цялото помещение.

Хоук долови внезапното безпокойство, което беше обзело Ейнджъл, и погледна през рамо.

— Няма проблем — каза той. — Обичам от време на време да си готвя сам.

Ейнджъл стоеше малко пред вратата. Косата ѝ беше разрошена, краищата на ризата ѝ се виждаха под пуловера, а краката ѝ изглеждаха някак странно уязвими. Очевидно се беше преоблякла миналата вечер, преди да си легне.

— Довечера ще трябва да изпробвам твоя метод — каза Хоук.

С огромно усилие той си наложи да отмести поглед от Ейнджъл. След това счупи яйцата със сръчността на човек, който го правеше не за първи път.

— Моят метод ли? — попита Ейнджъл.

— Обличането на чисти дрехи преди лягане — обясни Хоук. — Бях забравил колко студени стават дрехите, ако бъдат оставени цяла нощ.

— Особено когато ставаш затоплен от леглото.

— Пържени — каза Хоук.

— Какво? — попита озадачено Ейнджъл. — А, не си спукал жълтъците. Поздравления. За мен две.

Ейнджъл забеляза как ъгълчето на устата на Хоук се изви нагоре. Намираше се достатъчно близо, за да забележи, че и ъгълчетата на очите му също се набръчкаха. Тя затаи дъх с надеждата да го види да се усмихва истински. Когато това не се случи, тя въздъхна тихо. Може би когато уловеше някоя съомга...

Тази мисъл я стресна и тя се почувства виновна.

— Трябваше вече да сме в открито море — каза Ейнджъл. — Успах се.

— Не мисля, че това има значение.

— Защо?

— Вятър — каза кратко Хоук. — Има големи вълни.

Той посочи към прозорците.

Ейнджъл мина край него, за да погледне. Коридорът беше толкова тесен, че нямаше как тялото ѝ да не докосне неговото, нямаше как да не забележи широчината на раменете му и тесните му бедра, мускулестите очертания на тялото му под дънките и вълнената му риза. Тя си пое дълбоко дъх, за да се успокои. Това само влоши нещата. Миризмата на сапун и одеколон, на вълна и мъжка топлина, нахлу в ноздрите ѝ.

Ейнджъл подмина рязко Хоук и отиде на носа. Бе знаела, че сутрин ще ѝ бъде най-трудно. Винаги беше така. Мозъкът ѝ се събуждаше няколко секунди след сетивата ѝ. Когато наоколо имаше мъж като Хоук, това можеше да бъде опасно.

„Дали? — помисли си Ейнджъл. — Хоук не ме е притеснявал с друго, освен с въпросите си от катастрофалния ни опит в леглото.“

Видът на разпенената от вятъра вода накара Ейнджъл да забрави за мъжкото присъствие на Хоук.

Океанът зад скалите на Нийдъл Бей представляваше кипяща маса от вълни с бели гребени и пръски, откъснати от вятъра. Не можеше да става и дума за ловене на риба.

— Прав си — каза Ейнджъл. — Дяволско време. Не бих рискувала да мина през тези вълни, освен ако не става дума за човешки живот.

Хоук погледна към развилнялото се море. Нищо не се беше променило.

— Дълго ли траят тези ветрове? — попита той.

— Между един час и една седмица. Този обаче се появи внезапно и би трябвало да утихне до довечера.

— А ако това не стане?

Ейнджъл въздъхна.

— Знаеш ли как се играе крибидж?

— Нямам нищо против да се науча.

Ейнджъл се заслуша в плътния глас на Хоук и се запита дали крибидж беше единственото нещо, което той имаше желание да научи от нея. Колкото и да се опитваше да го отблъсне, все още не можеше да се отърве от чувството, че под грубите маниери на Хоук се криеше

също толкова голяма способност да обича, колкото и способността му да бъде циничен и да мрази.

Тя беше преживяла същото. Яростта и омразата ѝ към живота се бяха оказали също толкова силни колкото и любовта ѝ към Грант. В крайна сметка, беше оцеляла след любовта и след яростта.

„Какво ли щеше да бъде, ако бях познала само яростта и жестокостта? Какво ли щеше да бъде, ако никога не бях познала любовта?“

Тогава си спомни какво бе казал Хоук. „Обич, свързана с обич. Един красив затворен кръг.“

И Хоук, който винаги оставаше извън този кръг.

„Колко дълго може да живее един мъж от външната страна на кръга, без да загуби способността си да обича? — запита се мислено Ейнджъл. — Колко време трябва да мине, за да изгуби всяка надежда?“

— Яйцата ти ще изстинат.

Деловият глас на Хоук прекъсна мислите ѝ. Тя седна. Когато той се настани срещу нея, коленете им се допряха за миг под масата.

Малкото пространство на яхтата налагаше интимност, която действаше също толкова разстройващо на спокойствието на Ейнджъл, колкото вятърът на океана. Когато довърши закуската си, Ейнджъл знаеше, че нямаше да прекара целия ден на яхтата, разделена от Хоук само от дъската за крибидж.

Ейнджъл стана бързо и изми чинията и приборите си.

— Обичаш ли рибена супа? — попита тя малко мрачно.

— Да.

Хоук наблюдаваше Ейнджъл с присвити очи. Беше доловил потръпването ѝ при най-малкия случаен допир до него. Това, че тя беше започнала да се страхува от него, не го караше да се чувства по-добре.

— Искане ми се да бях взела капан за омари — каза тя.

Хоук посочи към долната редица от шкафове, наредени покрай стената.

— Провери там — каза той. — Първата врата вляво.

Ейнджъл се наведе и отвори посочения шкаф. Вътре имаше навито жълто пластмасово въже и сгъваема метална кошница. Тя ги взе, изправи се и се усмихна на Хоук, като държеше победоносно придобивката си.

— Откъде си разбрал? — попита тя.

— Дери каза, че обичаш омари. Според мъжа в рибарския магазин този капан щял да свърши добра работа за любителски улов.

За миг Ейнджъл остана втрещена в Хоук, тъй като едва сега бе осъзнала, че той се бе постарал да направи нещо, което щеше да ѝ достави удоволствие.

— Благодаря — каза бавно, почти неуверено, тя. — Не беше необходимо да го правиш.

— Знам. — Гласът на Хоук беше тих и дълбок като очите му. — Точно затова ми беше толкова приятно да го направя.

Докато Ейнджъл го гледаше в очите, ръцете ѝ стиснаха капана по-силно. Никога досега не бе смятала кафявото за топъл цвят. Само че той беше точно такъв. Кафявото в очите на Хоук беше дълбоко и стоплено от златисти петънца.

Внезапно Ейнджъл се почувства, сякаш повече не можеше да диша. Това не се дължеше на страха, че се намира толкова близо до Хоук. Не съвсем. И точно това беше най-изнервящо. Тя му обърна бързо гръб.

— Първо — каза Ейнджъл — отиваме за миди.

— Какво?

— Миди — повтори твърдо тя. — Ще ми трябва кофа.

— Третият шкаф от края. — След това Хоук добави весело: — кофата, не мидите.

Хоук забеляза очите на Ейнджъл да се разширяват, когато проумя смисъла на думите му. Той протегна крак и отвори шкафа.

— Кофи, лопата и обувки за плажа — каза Хоук.

— Помислил си за всичко.

— Не — каза тихо той, — но се опитвам да се науча.

Ръцете на Ейнджъл стиснаха силно капана за омари. Прекрасно знаеше какво имаше предвид Хоук.

— Не гледай толкова уплашено, Ейнджъл! — Гласът му беше тих, почти груб. — От теб не искам нищо друго, освен да бъдеш самата себе си.

Ейнджъл си пое бързо дъх.

— Толкова много ли искам? — попита Хоук, но този път в гласа му се долавяха любопитство и съжаление.

— Не — прошепна тя. — Не искаш много. Но... — Гласът ѝ затихна, преди да довърши. Тя затвори очи и си представи розата, листенце по листенце, докато пулсът ѝ не се успокои и буцата в гърлото ѝ не изчезна.

Хоук я наблюдаваше и се чудеше дали тя си спомняше за една кукичка и за един ястреб, които се бяха забили в нея и ѝ бяха пуснали кръв. Почувства почти непреодолима нужда да я прегърне, да я защити от тъгата и болката, да замени болката с удоволствие.

Силата на това желание потресе Хоук. Никога през живота си не бе чувствал подобно нещо. Единственото нещо, което му попречи да прегърне Ейнджъл, бе увереността, че тя щеше да се възпротиви и тогава и двамата щяха да загубят.

Ейнджъл бързо събра всичко, което щеше да им бъде необходимо за плажа. Беше настъпил отлив, при което в устието на потока, който се вливаше в залива, се беше открила тясна пясъчна ивица.

Самият залив беше дълъг и тесен и приличаше повече на вдлъбнатина в планините, отколкото на истински залив. Беше дълбок петдесет-шейсет метра и широк по-малко от двайсет и пет метра. От трите му страни се издигаха канари и стръмни хълмове, осеяни със скали и кедрови дървета. При устието на потока канарите отстъпваха пред тясна клисура.

Плажът беше малък и се състоеше от едър пясък и малки камъчета. Колкото повече приближаваше към скалите, толкова по-каменист ставаше. Там, при сивите камъни, бяха заровени миди, а по самите камъни се бяха закачили стриди.

Ейнджъл предпазливо закара яхтата до брега, докато носят ѝ не опря в пясъка. Хоук скочи на земята и тя му подаде инструментите, след което върна яхтата няколко метра назад. Пусна котвата, събу дънките си и се приготви да прегази водата до брега. Хоук я бе изпреварил и я чакаше под носа. И той като Ейнджъл бе събул дънките си и бе останал по бански. Червената му вълнена риза контрастираше с черния му бански. Загоряло, мощно бедро се показваше над студената вода. Ефектът бе изненадващ.

С безизразно лице Хоук гледаше как Ейнджъл се спира колебливо до парапета. Той протегна ръце нагоре, за да я отнесе на сушата, сякаш беше просто поредният инструмент. Ако той беше Карлсън или Дери, Ейнджъл щеше да прекрачи перилата без

колебание. Само че това беше Хоук. Тя се спря, докато не си спомни какво бе казал той за себе си.

— Откъде знаеш, че мразя студената вода? — попита тя.

Чертите на Хоук се отпуснаха и оформиха нещо подобно на усмивка. Погледът му стана по-топъл.

— Просто предположих — каза той и я вдигна от носа.

Ейнджъл държеше дънките си в една ръка, а с другата се държеше за Хоук. Когато усети топлината на ръката му върху голия си крак, нещо силно наподобяващо страх мина по тялото ѝ. Тя не можа да се въздържи да не се стегне. Хоук нямаше как да не почувства това. Той измина безмълвно късото разстояние до плажа и веднага остави Ейнджъл.

— Благодаря — каза тя.

Хоук се зачуди дали тя му благодареше за това, че я беше пренесъл над водата, или за това, че я беше пуснал толкова бързо.

— Няма за какво — каза той и сви рамене. — Ангелите не са много тежки.

Хоук се обърна с гръб към нея и започна да обува дънките си. Той се концентрира върху плата, който залепваше за мокрите му крака, върху студените ручейчета, които се стичаха по глезените му, върху едрия пясък под краката си. Концентрира се върху всичко, освен върху спомена за гладката кожа на Ейнджъл, която бе изгаряла ръката му... и за нейното рефлексивно отдръпване. Необходима беше адски силна болка, за да бъде придобит такъв рефлекс след само един урок.

С всеки миг, който Хоук прекарваше близо до Ейнджъл, той научаваше колко силно я бе наранил. Не беше смятал, че е възможно една жена да изпитва такива емоции и такава силна болка. Не бе смятал, че е възможно да споделя чуждата болка така, както сега споделяше нейната. Сложността на чувствата между него и Ейнджъл го озадачаваше и го караше да търси истините, които тя му даваше с цената на толкова болка, без да знае, че всяка истина беше остър нож, който разкъсваше увереността на Хоук, придобита в миналото.

Хоук си пое бавно дъх и се запита колко още можеше да понесе да научи.

ГЛАВА 20

Ейнджъл също обу дънките си, нави крачолите до коленете и помогна на Хоук да отнесе всичко зад маркера за нивото на прилива. Близо до потока имаше малък тревист участък. Там те оставиха всичко, с изключение на кофата за миди и инструментите за копане. След това Ейнджъл поведе Хоук към плажа.

Небето беше кристалночисто, дълбоко и студено като времето. Океанът отразяваше всеки оттенък на синьо. Единствено при скалите водата ставаше зелена и отразяваше кедровите клони, които се надвесваха ниско над повърхността на океана. Вятърът почти не стигаше до залива и водната повърхност бе почти огледално гладка. Цареше пълна тишина, ако се изключеше шумът на водата, която се разбиваше в сушата.

Ейнджъл огледа ивицата пясък. Беше тясна, но щеше да свърши работа.

— Някога търсил ли си миди? — попита тя.

— В Западен Тексас няма миди.

Ейнджъл се усмихна леко.

— Предполагам, че си прав.

Тя седна на пети близо до една ивица, в която скалите се смесваха с пясъка и която се намираше малко над водата.

— Мидите се намират лесно при отлив — обясни Ейнджъл. — Трябва да копаеш само на няколко сантиметра. Ако намериш една, значи наоколо има още.

Хоук седна на пети до нея и започна да я наблюдава как проверява пясъка с инструмента за копане. Това не беше точно вилица за търсене на миди. Наоколо имаше твърде много скали, за да се използва обичайният инструмент. Ейнджъл използваше тривръх градинарски инструмент, който беше достатъчно здрав, за да устои на камъните и солената вода.

Ейнджъл нададе победоносен вик и протегна изцапаната си с пясък ръка към Хоук. В дланта ѝ лежаха няколко миди. Поне Хоук

предположи, че предметите, които видя, бяха миди. Бяха изцяло покрити с пясък и той не беше съвсем сигурен какво представляваха.

— Мида? — попита със съмнение.

— Разбира се. Гледай.

Ейнджъл изми пясъка и откри гладките черупки.

— Миди — съгласи се Хоук.

Ейнджъл се усмихна, напълни кофата до половината с морска вода и пусна мидите в нея. След това отново започна да търси из пясъка.

— Повечето хора изчакват ден-два, преди да изядат мидите — каза Ейнджъл. — Това се прави, за да се прочистят организмите им от пясъка. Аз обаче не съм яла супа от морски деликатеси от миналото лято и не мога да чакам толкова дълго. Имаш ли нещо против?

Изражението на Хоук се смекчи и на лицето му се оформи нещо, подобно на усмивка.

— Не — отвърна той. — Нямам нищо против.

Неочакваната нежност в гласа му накара Ейнджъл да вдигне глава. Хоук седеше много близо до нея и кракът му почти докосваше нейния.

Тя бързо сведе поглед към водата, разстроена от близостта му. Не че това беше по негова вина. Плажът беше много тесен и той само я следваше. На нея обаче ѝ се искаше неговата мъжественост да не ѝ влияе толкова силно.

— Забравих да те питам — каза след малко Ейнджъл, когато внезапно я осени една мисъл. — Обичаш ли миди?

— Довечера ще разбера.

За известно време настъпи мълчание. Хоук остави инструмента си встрани и започна да рови из пясъка, който беше изкопал. Чувствителните върхове на пръстите му скоро се научиха да правят разлика между грубата повърхност на скалите и извитите, леко оребрени черупки на мидите.

— Проклет да съм — каза Хоук, докато измъкваше една шепа миди. — Ти си добра учителка, Ейнджъл.

Тя погледна мургавото му лице и се усмихна почти срамежливо.

— Лесно се учи как се ловят миди.

Те продължиха да събират миди в мълчание, което напомняше на Ейнджъл за времето, което беше прекарала с Хоук, преди кукичката да

се забие в гърба ѝ. Тя определено усещаше присъствието му, но не се страхуваше от него.

Ейнджъл усещаше и раната на гърба си. Днес тя беше почувствителна от вчера. Беше имала намерението да накара Дери да ѝ прегледа гърба, но всеки път, когато се бе сещала за това, го бе намирала погълнат от някакви невероятни дълги формули. Тя бе опитала да почисти сама раните и се беше отказала. Едва ли имаше човек, който можеше ефикасно сам да се погрижи за рана на това място.

Хоук и Ейнджъл стигнаха до една ивица, където нямаше миди. Ейнджъл се изправи, протегна се и се намръщи, когато усети болка в раненото си рамо. Автоматично пропъди болката от мислите си, както се беше научила да го прави, докато бе прохождала отново.

Както бе успял да я научи Карлсън, онова, което не можеше да бъде излекувано, трябваше да бъде изстрадано.

— Тези ще стигнат — каза Ейнджъл и вдигна кофата с мидите.
— Двайсет за теб и двайсет за мен.

— Ами ако мидите не ми харесат? — попита Хоук с тон, който издаваше, че по-скоро му е забавно, отколкото се е разтревожил.

Ейнджъл облиза алчно устни.

— Ще измисля нещо — обеща тя.

Едната вежда на Хоук се повдигна скептично.

— Не са много големи — каза Ейнджъл.

Силната ръка на Хоук хвана дръжката на кофата и я измъкна от ръката на Ейнджъл. Под наблюдателния ѝ поглед Хоук изплакна мидите, изтърка ги с четка и отново ги изплакна. След това напълни кофата с миди и морска вода и се обърна към Ейнджъл.

— Сега какво?

— Сложи кофата на сянка и остави природата да си свърши работата. Ние — добави тя победоносно — отиваме за омари.

Ейнджъл отиде до тревистия участък, взе капана за омари и парче бекон и се върна при Хоук.

— Това е малко по-сложно от събирането на миди — каза тя.

— Омарите са по-бързи? — подхвърли сухо Хоук.

Тя се усмихна.

— Много.

С тези думи Ейнджъл отведе Хоук до една плоска скала, която се врязваше под наклон в залива. Ейнджъл сръчно привърза парчето бекон към дъното на капана и спусна металната мрежа във водата.

— Сега — каза тя — омарите ще подушат бекона и ще се появят на бегом.

— Това нещо няма капак — отбеляза Хоук. — Какво ще попречи на гадинките да се измъкнат по същия път, по който са влезли?

— Точно в това е сложността — призна Ейнджъл. — Просто трябва да си по-бърз от тях.

Капанът се удари в дъното, което не се виждаше под зелената повърхност на водата.

Ейнджъл започна да брои тихо. Когато преброи до сто, започна да измъква капана възможно най-бързо.

Тъкмо когато мрежата се показва над водата, един омар прескочи ръба ѝ и падна обратно в океана.

— По дяволите! — изруга Ейнджъл. — Този си струваше да го задържим.

Хоук наблюдаваше изчезващия омар.

— Обичам омари.

— Аз също. Добре, че са глупави. Рано или късно този ще се върне.

Хоук гледаше как Ейнджъл спуска мрежата, брои тихо, вдига бързо капана и оглежда с разочарование съдържанието на капана. Омарите бяха или твърде малки, или от неподходящ вид. След двайсет минути стръвта беше почти изядена, а Ейнджъл изглеждаше напълно разочарована.

— Може ли аз? — попита Хоук и протегна ръка към капана.

Ейнджъл му подаде безмълвно жълтото въже. Тя свали пуловера си и го върза около врата си. Слънцето се отразяваше от скалите и водата и нагриваше въздуха. Въпреки вятъра отвъд залива, между скалите беше топло.

Хоук спусна капана, преброи и го вдигна. Кошницата се върна празна. Той погледна Ейнджъл.

— Забравих да ти кажа — каза тя и издуха няколко къдрици от челото си. — Трябва да дърпаш право нагоре. Ако наклониш капана...

— Омарите се измъкват — довърши вместо нея Хоук.

След още няколко опита Хоук успя да схване какъв беше номерът. Ейнджъл седеше на скалата и го наблюдаваше. Мощните му ръце вдигаха капана толкова бързо, че всичко, което се намираше в него, буквално залепваше за дъното му.

За Хоук, изглежда, нямаше умора. След двайсет опита той беше свеж, сякаш бе направил едва два. Ейнджъл подпря глава на коленете си и запомни мъжката грация и силата на тялото му, създавайки в ума си рисувано стъкло, изобразяващо един мъж, една скала и океана.

Тогава Ейнджъл осъзна, че Хоук беше хванал един огромен омар и безгрижно посягаше да го извади от капана.

— Не! — каза тя.

Тя се хвърли към китката на Хоук и издърпа пръстите му от мрежата, преди той да бе стигнал до омара. И преди омарът да го беше докопал.

Хоук погледна изненадано първо малката ръка, която държеше китката му, а след това и синьо-зелените очи, които бяха само на няколко сантиметра от неговите.

— Тези щипци правят големи поразии — обясни Ейнджъл.

Тя приближи внимателно големия рак изотзад, плъзна палец под него и го хвана с останалите си пръсти за черупката, след което го извади от мрежата. Беше мъжкар, широк повече от двайсет сантиметра. Щипците му се мятаха и щракаха заплашително.

Хоук погледна дебелиите щипци и осъзна, че Ейнджъл отново се беше намесила, за да предотврати евентуално нараняване.

— Първо кукичката, сега и омарът — каза тихо той. — Благодаря ти. И за двете.

Пръстите му докоснаха леко бузата ѝ. Ръцете му бяха хладни, а бузите ѝ бяха затоплени от слънцето. Контрастът само увеличи чувствения ефект от докосването.

Ейнджъл беше твърде изненадана и остана втренчена в Хоук няколко секунди, след което отвърна глава.

— Трябваше да те предупредя за омарите — каза тя със спокоен глас.

Хоук улови отново студеното жълто въже.

— Колко омара ни трябва? — попита той.

— Този ще стигне.

Хоук я изгледа странично.

— Предполагам, че мога да разменя моята половина от мидите срещу твоята половина от омара — каза той.

— Няма начин — побърза да възрази Ейнджъл.

Ъгълчето на устата му се повдигна леко и той спусна отново капана в морето. Докато броеше, Хоук не преставаше да наблюдава Ейнджъл, която вървеше по тесния плаж, за да остави омара в кофата с мидите.

Избелелите дънки, които беше обула, очертаваха всяка извивка на бедрата и краката ѝ. Косата ѝ беше прибрана на тила ѝ, но времето и работата бяха разхлабили възела. Ярки къдрици блестяха около лицето ѝ и върху сивия ѝ пуловер. Тя вървеше уверено, въпреки неравната повърхност и гумените сандали.

Докато наблюдаваше грациозните ѝ движения, на Хоук му бе трудно да повярва, че Ейнджъл някога е била пречупена, агонизираща, обречена, ако не е бил Дери да я измъкне от руините на живота и мечтите ѝ.

Хоук осъзна, че ръцете го боляха от силата, с която бе стиснал възето. Мисълта за Ейнджъл, лежаща в безпомощна агония, беше непоносима за него. Бе познавал твърде много жени, които не знаеха какво е истина.

Бе смятал, че никога няма да срещне жена, която не знае какво е лъжа.

— Да не даваш безплатен обяд за омарите? — попита весело Ейнджъл, която се бе върнала и сега стоеше до него.

Едва тогава тя забеляза мрачното му изражение и напрежението в тялото му.

— Хоук?

Ейнджъл видя тръпката, която премина по тялото му. Когато той се обърна да я погледне, излъчваше желание, надежда и самота. Тя замръзна на мястото си, докато цветовете на чувствата му се изливаха в нея и осветяваха и двама им.

Ейнджъл не беше в състояние да се пребори със силата на мига. Нищо в живота ѝ не я беше подготвило за среща с мъж като Хоук. Хоук забеляза, че тя потръпна и отстъпи рефлексивно назад, въпреки че протегна ръка към него.

— Хоук? — прошепна.

Той ѝ обърна гръб и измъкна капана с бързи, мощни движения.

— Всичко е наред, Ейнджъл — каза тихо. — Просто се бях замислил.

— За какво? — попита тя и побърза да добави: — Съжалявам, това не е моя работа.

— Мислех за жени и лъжи — каза Хоук. — За истина и ангели.

Ейнджъл се опита да не зададе въпроса, но това се оказа невъзможно. Трябваше да разбере какво беше накарало Хоук да обърне гръб на емоциите и на любовта.

— Дължи се на нещо повече от това, че майка ти те е изоставила, нали? — попита тя.

— Кое?

— Омразата ти към жените.

Хоук измъкна капана. Мрежата беше празна. Той отново спусна капана.

— Не мразя всички жени — каза най-накрая. — Вече не.

— Не е толкова лесно, нали?

— Кое?

— Да не ме мразиш.

Хоук осъзна истината, която бе изрекла Ейнджъл, и се вцепени. „Тя е права.“

Това, че не мразеше Ейнджъл, беше противно на всички рефлексии, които Хоук беше изградил през целия си живот, който бе посветил на оцеляването в един суров свят. На него обаче му беше невъзможно да мрази Ейнджъл. Тя притежаваше болезнената чистота на своите творения от рисувано стъкло — всички цветове на живота, слети в една жена с измъчен поглед и устни, които все още се усмихваха.

— Ужасяващо лесно е да не те мразя — каза той, като наблюдаваше Ейнджъл с поглед, който я поглъщаше нежно и изцяло.

Ейнджъл затаи дъх, когато започна да разбира. „Ужасяващо. Да, точно така се чувства човек, когато всичко, в което е вярвал се срути в един жесток миг.“

Това се бе случило с Ейнджъл два пъти. Веднъж с Хоук, когато беше научила, че не трябва да има вяра на собствените си преценки. И веднъж при катастрофата, когато се беше научила да няма вяра на самия живот.

За Ейнджъл се беше оказало много трудно да изпълзи изпод руините на собствения си свят, да се научи да ходи отново в един нов свят, който никога нямаше да ѝ предложи същата сигурност като стария.

Любовта ѝ бе давала сили. Любовта на Дери. Любовта на Карлсън. И най-накрая тя бе позволила на своите спомени за Грант да се върнат и да излекуват голяма част от съжалението и цялата горчивина.

„Колко по-зле ли е за Хоук да стои самотен сред руините на всичко, в което е вярвал — помисли си болезнено Ейнджъл. — Хоук, който никога не е познал любовта.“

Звукът от изтеглянето на капана стресна Ейнджъл. Тя видя тъмната, ъгловата сянка, която се бе вкопчила в мрежата, и бързо скочи на крака, привлечена в света, който сама беше избрала и който обичаше. Надигна се на пръсти и надникна над ръката на Хоук.

— Този си струва да се задържи — зарадва се Ейнджъл. — Погледни го само какъв е красавец!

Хоук повдигна вежди при ентусиазма на Ейнджъл. Омарът беше застанал на дъното на капана и размахваше дебелиите си щипци.

— На мен ми изглежда адски ядосан — каза Хоук.

— Колкото по-дебела е черупката, толкова по-вкусно е месото.

— Аз не си спомням точно така тази народна поговорка.

— Нов свят, нова поговорка — отвърна кратко Ейнджъл.

Тя разтърси силно капана. След това с бързо движение сграбчи объркания омар и го понесе към кофата.

Хоук навн жълтото въже, взе капана и последва Ейнджъл, като на всяка крачка се питаше как нещо толкова меко и копринено като Ейнджъл бе оцеляло в един свят, в който владееха зъби и нокти. След това той си спомни колко сръчно тя бе уловила омара и ъгълчетата на устата му се извиха нагоре. Може би по-подходящият въпрос беше как зъбите и ноктите можеха да оцелеят в присъствието на един ангел.

ГЛАВА 21

Хоук се върна от яхтата на сушата. Ейнджъл го чакаше легнала по корем на едно старо одеяло. Беше подпряла брадичка на дланите си и наблюдаваше огромните пчели, които прелитаха от цвят на цвят между дивите цветя.

— Съжаляваш ли цветята? — попита я Хоук.

— Какво? — измърмори Ейнджъл. — Защо трябва да ги съжалявам?

— Пчелата се мести от цвят на цвят, пие сока на цветята и отлита без дори да погледне назад.

— Това е гледната точка на пчелата. — Ейнджъл изви устни в лека, тайна усмивка.

Хоук забеляза усмивката ѝ, докато Ейнджъл се обръщаше грациозно и седнаше, за да вземе кутията безалкохолно. Хоук отвори сърчно кутията и ѝ я подаде.

— Че има ли друга гледна точка? — попита я, докато отваряше бирата си.

— На цветето.

— И каква е тя? — попита Хоук, като се наслаждаваше на женствената усмивка на Ейнджъл.

— Цветето сменя пчела след пчела.

Тъглчетата на устата на Хоук се раздвижиха под мустаците. Блеснаха бели зъби и се чу тихият, плътен звук на мъжки смях.

Ейнджъл наблюдаваше смаяно промяната, която беше настъпила у Хоук. Твърдите линии на лицето му се смекчиха и сега той изглеждаше по-млад, по-открит. Преди беше смятала красотата му за сурова; сега, когато се беше разсмял, ѝ се струваше по-красив от езически бог.

Тогава Хоук се обърна и се усмихна на Ейнджъл. Тя се почувства, сякаш ѝ бяха дали слънцето след години, прекарани в мрак. Синьо-зелените ѝ очи поглъщаха жадно всеки миг.

— Пчела след пчела — каза той и поклати глава, без да престава да се усмихва. — Ейнджъл, ти си... специална.

— Ти също. А когато се усмихваш — добави тя дрезгаво, — си направо невероятен.

Изненадата промени отново лицето на Хоук. Очите, които бяха заблестели от смеха, заблестяха, когато осъзна, че както винаги Ейнджъл бе казала истината. Независимо колко внимателно се взираше в очите ѝ, виждаше в тях само радост. Сенките на страха и безпокойството липсваха.

— Трябва да се усмихвам по-често — каза тихо Хоук.

— Да — съгласи се Ейнджъл и го погледна в очите. — Това ще бъде... специално.

Ръката на Хоук се плъзна бавно към ръката на Ейнджъл. Върховете на пръстите му проследиха извивката на едната ѝ вежда, правата линия над носа ѝ и вдлъбнатината под едната висока скула. Искаше му се да наведе глава и да я вкуси много нежно, да почувства топлината на кожата ѝ под устните си.

Вместо това Хоук продължаваше да се усмихва на Ейнджъл и усещаше как нейната усмивка прониква в него и превръща всичко, до което се докоснеше в ярки цветове. Той отдръпна бавно ръката си, преди удоволствието в погледа ѝ да бе засенчено отново от страха.

— Какво друго трябва да направим, за да си осигурим вечерята? — попита Хоук.

Въпреки че се беше обърнал с гръб и събираше остатъците от импровизирания пикник, Ейнджъл долови дрезгавата нотка в гласа му. Внезапно тя осъзна, че бе стояла напълно неподвижно, докато пръстите му бяха запаметявали лицето ѝ.

По тялото ѝ премина тръпка, когато си спомни какво означаваше да стигне до интимност с Хоук. Отначало нежно, а след това болезнено преживяване.

— Р-риба — каза Ейнджъл. След това се изкашля и опита отново. — Риба.

Хоук погледна към входа на залива. Вятърът все още не беше утихнал и вълните бяха твърди силни.

— Може би трябва да се задоволим с мидите и омарите — каза той с изпълнен със съмнение глас.

— В залива — побърза да обясни Ейнджъл — има треска.

— Съомга?

Ейнджъл въздъхна.

— Съмнявам се, но е възможно.

„Дори да получиш усмивка от ястреб.“

Двамата събраха всичко. Този път Ейнджъл мина през водата. Денят беше топъл и водата в плиткото не беше толкова студена. Когато стигна до яхтата, водата стигаше едва до извивката на бедрата ѝ.

— Сега идва трудното — каза Ейнджъл, докато местеше кофата в другата си ръка.

Хоук мълчаливо хвърли всичко, което носеше, на палубата. След това се хвана за перилата и се изтегли с ръце на борда с едно мощно движение.

Ейнджъл зяпаше, сякаш не вярваше на очите си. Хоук се наведе и взе кофата от ръцете ѝ.

— Кое е трудното? Почистването на омарите ли?

След няколко секунди Ейнджъл осъзна, че Хоук не се шегуваше. Той наистина не знаеше какво бе имала предвид тя. Ейнджъл хвърли един поглед към небето и се запита защо животът разпределяше толкова нечестно физическите дарби.

— Качването в проклетата лодка — каза с отвращение Ейнджъл. — Това е трудното, поне за нас, обикновените смъртни.

Хоук изглеждаше изненадан, но след малко я разбра. Мустаците му затрепераха, докато се опитваше да не се разсмее. Като държеше главата си наведена и без да бърза, той постави кофата така, че да не бъде преобърната от някое невнимателно движение.

Ейнджъл се усмихна въпреки неудобството от ограниченията на собственото си тяло.

— Давай — каза тя. — Смей се. Ще ти го върна.

Тихият мъжки смях накара тръпки да полазят по тялото ѝ. Хоук вдигна глава и се наведе към нея през перилата. Тя забеляза, че два от зъбите му бяха леко изкривени, а по горната извивка на устната му се виждаше някакъв белег. Несъвършенствата на усмивката му само я правеха по-красива за Ейнджъл, както несъвършенствата, които правеха стъклото, с което работеше, уникално.

След това усмивката изчезна и останаха само вперените в нея кафяви очи.

— Нека да ти помогна — предложи Хоук.

— Ще ми дадеш на заем крилата си, така ли? — отвърна сухо Ейнджъл.

— В известен смисъл.

Хоук я улови под мишниците и я вдигна, извърна се и я спусна на палубата, без да удари глезените ѝ в перилата. Намръщването, което тя се опита да прикрие, не му убягна и той я пусна много нежно.

Ейнджъл въздъхна и накара тялото си да се отпусне въпреки болката, която ѝ причиняваше раната на гърба. Знаеше, че ако се опита да се пребори с болката, само щеше да влоши положението. Тя вдъхна внимателно и размърда рамото си.

— Съжалявам — каза Хоук. — Не исках да те нараня.

— Ти не ме нарани.

— Но ти се намръщи от болка.

— Гърбът ми все още ме наболява — каза Ейнджъл.

— Дай да видя.

Тя се поколеба за миг, защото си спомни последния път, когато Хоук бе промил раните, оставени от кукичката. Този път обаче Ейнджъл имаше бански под блузата си и беше посред бял ден, а не късно следобед, когато здрачът над океана ставаше някак загадъчен.

„Освен това този път вече знам, че ангел и ястреб са лоша комбинация в леглото.“

— Добре — съгласи се тя.

Обърна гръб на Хоук и разкопча бързо дрехите си. Когато размърда рамене, за да измъкне ръцете си от дългите ръкави на блузата, отново усети болка и се намръщи.

— Исках да накарам Дери да погледне раната, но...

Хоук пое рязко дъх и Ейнджъл млъкна. Тъмните му очи оглеждаха раната. Двете места, на които се беше забила кукичката, бяха отекли и бяха горещи на пипане.

Хоук стисна устни. Спомни си как Ейнджъл се бе хвърлила пред него, за да защити лицето му. А той ѝ се бе отплатил, като я бе наранил още по-дълбоко.

— Кога за последен път си я промила?

Ейнджъл се стегна при грубостта в тона му.

— Не мога да стигна раната.

Хоук изруга тихо.

— Ще стопля вода — каза той.

Ейнджъл понечи да възрази, но осъзна, че нямаше смисъл. Погледна към слънцето.

„Има достатъчно време за риболов — помисли си тя. — Цял следобед. Може дори да остане време да подремна малко.“

Миналата нощ не бе спала добре, защото сетивата ѝ бяха останали напрегнати в присъствието на Хоук. Дори ако лодката беше по-голяма, едва ли щеше да спи по-добре. Понякога самата мисъл, че двамата с Хоук дележа един и същ свят, беше достатъчна, за да разстрои Ейнджъл.

Когато Хоук стопли водата, Ейнджъл разгъна едно одеяло на кърмата, където бе спала миналата нощ. След това легна предпазливо по корем. Не ѝ беше студено, въпреки че беше само по бански костюм. Слънцето се намираше точно над яхтата и обливаше с топлина и светлина закътания залив. Яхтата се поклащаше леко.

Лек ветрец се промъкваше между клоните на дърветата, караше ги да потрепват и да въздишат.

— Будна ли си? — попита тихо Хоук.

— Аха — отвърна Ейнджъл.

Тя се обърна да го погледне, твърде отпусната, за да мисли как да съставя цели изречения.

Хоук я гледаше с желание, което едва успяваше да прикрие. Клепачите ѝ хвърляха сенки, които трептяха върху бялата ѝ кожа. Слънцето беше зачервило леко бузите ѝ, а спокойствието бе смекчило устните ѝ в пълни, чувствени извивки. Банският костюм беше с цвета на очите ѝ и блестеше леко.

Тя бе разпуснала косата си и я беше отметнала встрани. Сега къдриците ѝ блестяха като злато на светлината на слънцето. Под тях се виждаха раменете ѝ, изкусителната извивка на гърба ѝ, контрастът между тесния ѝ кръст и изненадващо зрелия вид на бедрата ѝ, грациозната дължина на краката ѝ...

Всяка извивка в тялото на Ейнджъл бе толкова женствена, че на Хоук му се наложи да отмести за миг поглед от нея, за да овладее възбудата си, която бе станала болезнена.

Той се намръщи и сложи плата върху малката рана.

— Кажи ми, ако е твърде горещо.

Ейнджъл затвори очи.

— Боли ли? — попита тихо Хоук. След това добави: — Не искам да те нараня отново, Ейнджъл.

— Няма нищо, Хоук — каза бавно тя.

Той въздъхна.

— Добре. Ще се върна след малко.

Когато Хоук се върна, беше обул дънките си. Изплакна парчето плат, след което го сложи върху раната с нежност, която започваше да се превръща в негова втора природа, когато докосваше Ейнджъл.

— Добре ли е?

Ейнджъл кимна, при което косата ѝ се раздвижи.

Хоук седеше и я наблюдаваше с мрачен поглед. Всеки път, когато изплакнеше плата, двете ранички сякаш му се подиграваха. Досега никой не беше правил нищо, за да го предпази от нараняване. Саможертвата на Ейнджъл му действаше опустошително. Сега той я желаше както никога не бе желал друга жена, но по-силна от желанието бе решителността му никога вече да не я наранява. Тя вече беше загубила твърде много. В красивите ѝ очи се криеха твърде много призрачни сцени.

„Трябваше да оставиш кукичката да се забие в мен.“

Хоук не осъзна, че бе изрекъл тази мисъл на глас, докато очите на Ейнджъл не се отвориха и тя не го погледна.

— Не можех да го направя — каза тя.

— Защо? Познавам хора, които биха го направили.

Ейнджъл се опита да отговори нещо, но в крайна сметка само сви рамене.

— Просто не можех. Ти нямаше как да се предпазиш от нещо, което не можеше да предвидиш.

— Такъв е животът — каза саркастично Хоук. След това добави много по-тихо: — Искан ми се да те бях срещнал преди много време. Преди...

Той млъкна внезапно. Изплакна отново плата и го сложи нежно върху гърба на Ейнджъл.

— Преди какво?

Наблюдаваше Хоук изпод дългите си мигли и се питаше какви ли спомени бяха накарали лицето му да изостри чертите си.

— Коя беше тя, Хоук?

— Не беше само една.

Саркастичният тон и хладното изражение се бяха върнали, но ръцете на Хоук бяха все така нежни. След това на лицето му се изписа презрение.

— Това не е съвсем вярно — каза той. — Всъщност имаше само една жена. Първата. Тя ме научи на всичко, на което жената може да научи мъжа.

— Освен на обич.

— Тя не беше способна да обича.

Ейнджъл затвори очи, за да пропъди сълзите. Вече не можеше да понесе да гледа как спомените карат Хоук да присвива очи от болка. Копнежът, който се криеше дълбоко в него, достигаше до Ейнджъл със сила, която я безпокоеше.

„Коя е била тя? Какво е направила, за да го научи на омраза, а не на обич?“

Когато Ейнджъл отвори очи, Хоук вече го нямаше. Преди да го извика, той се появи от кабината с леген гореща вода в ръце. След това седна отново, наведе се над Ейнджъл и докосна много внимателно кожата около раната. Тя си пое рязко дъх.

— Заболя ли те? — попита Хоук и вдигна пръсти.

Ейнджъл поклати глава. Не знаеше как да каже на Хоук, че реакцията ѝ се дължеше повече на удоволствие, отколкото на болка.

Нежността на докосването му се разля по тялото ѝ и пропъди болката. Платът се докосна отново до кожата ѝ и успокои горещата ѝ плът. Ейнджъл си пое дъх, треперейки, отпусна се и се остави на усещанията, предизвикани от неочакваната нежност на Хоук.

Хоук видя и усети как Ейнджъл се отдава на ръцете му. Съзнанието, че я бе накарал да изпита нещо различно от болка, успокои нуждата и съжалението, които го разкъсваха. Трябваше да знае дали беше способен да носи нещо различно от разруха и болка. Трябваше да повярва, че да бъде с Ейнджъл, нямаше да означава тя да бъде наранена отново, този път по-дълбоко — рана, която щеше да я съсипе, както бе съсипан и той преди толкова много години.

Хоук не можеше да върне миналото и да заличи горчивината и последствията от нея. Можеше обаче да се опита да обясни какво се беше случило и тогава Ейнджъл може би щеше да осъзнае, че той всъщност не бе искал да я нарани. Хоук просто бе правил онова, което

бе правил винаги, откакто бе навършил осемнайсет — бе използвал жените безгрижно и жестоко, както те бяха използвали него.

„Но как мога да обясня това?“

Когато Хоук най-накрая заговори, гласът му беше спокоен.

— Бях на дванайсет години, когато баща ми почина — започна той. — Беше прегазен от трактора. Опитах... но не можех да му помогна с нищо.

Ейнджъл сви леко ръце и заби нокти в одеялото. Хоук говореше за смъртта толкова спокойно, сякаш това беше просто един обикновен факт.

— С баба ми не можехме да се справяме сами с работата във фермата, но не можехме да си позволим да наемем работник — продължи Хоук. — Тя имаше и една внучка. Истинска внучка, както тя често обичаше да повтаря. Дъщеря на дъщеря й.

Тишина. След малко той продължи:

— Джена беше на осемнайсет, когато се премести да живее при нас. Беше силна, дива и студена като зимен вятър.

Ейнджъл осъзна инстинктивно, че Джена беше жената, която беше научила Хоук да мрази. Личеше си по изпълнения му със студенина и презрение глас.

— Тримата успяхме да запазим фермата в добро състояние. Работата беше тежка. Баба почина, когато бях на четиринайсет. Джена беше определена за мой настойник.

Хоук се поколеба, докато сравняваше онова, което възнамеряваше да каже на Ейнджъл, живота, който тя бе водила на същите години. Пикници на брега и смях. Невинност.

— Джена ме прелъсти вечерта след погребението на баба.

Ейнджъл не можа да прикрие шока си.

— Но ти си бил само на четиринайсет! — възкликна тя.

— Имах телосложение на мъж и от две години копнеех за жена, въпреки че не го осъзнавах. Джена обаче го знаеше. Тя знаеше всичко за мъжете. Беше родена курва. Безсърдечното чукане беше в природата й.

Ейнджъл издаде някакъв тих звук.

— Тогава не знаех каква беше Джена — продължи Хоук с презрение, насочено към самия него. — Тялото ми беше на мъж, но

чувствата и преценките ми бяха момчешки. Мислех, че Джена е най-идеалната жена, която господ някога е създавал.

Горчивият смях на Хоук опъна нервите на Ейнджъл. Той все още държеше болката в себе си.

— Истината беше доста по-различна — каза Хоук. — Истината беше, че аз бях най-големият глупак, който се бе раждал някога.

Ейнджъл се подпря на лакти и изви тяло, за да може да вижда лицето му.

— Ти си бил просто, момче. Не си можел да разпознаеш една... една...

— Кучка? — помогна ѝ саркастично Хоук. — Курва? Мръсница? Наричал съм Джена с всички тези имена и с по-лоши. Всичките бяха верни, особено най-обидните.

Той присви очи, докато те се превърнаха в блестящи кафяви цепки, но когато продължи разказа си, гласът му беше напълно спокоен.

— Джена ми каза, че имаме нужда от пари, и затова аз започнах да участвам в състезания с коли и лодки, изобщо с всичко, което ми попаднеше. Имах добри рефлексии и по хлапашки вярвах, че ще живея вечно. Печелех повече, отколкото, губех.

Ейнджъл зачака със затаен дъх.

— Давах парите на Джена и тя се грижеше банката да не ни вземе фермата по време на сушавите години. След това настъпиха две добри години, когато имаше достатъчно дъжд и слънце в най-подходящото време.

Хоук погледна Ейнджъл и осъзна, че компресът бе паднал от гърба ѝ.

— Легни — каза тихо той.

Ейнджъл се поколеба, защото искаше да вижда Хоук докато той говореше.

Две силни ръце натиснаха леко раменете ѝ. Тя отстъпи и легна отново по корем. Очите ѝ следяха изражението му, докато Хоук изплакваше плата в легена с вода. Тя дори не усети кога платът бе поставен отново върху гърба ѝ.

— Продължих да се състезавам — каза Хоук. — Парите бяха повече, отколкото можех да изкарам с работата си във фермата. Тогава

Джена ми предложи план — да продадем фермата и да купим истинска състезателна кола, с която да участвам в състезанията.

Гласът му беше провлачен, но презрението му към Джена и самия него караше всяка дума да плющи като камшик.

— Не можех да повярвам на късмета си. Не само че чуках най-страстното гадже в Тексас, но и тя предлагаше да ми даде своята половина от фермата, за да мога да участвам в големи състезания. Какво повече може да иска едно момче?

„Обич“ — помисли си Ейнджъл.

Тя не можеше да изрече това на глас. Беше започнала да разбира защо Хоук смяташе, че любовта си е чиста измама.

— Отидохме при адвокат и подписахме необходимите документи — продължи Хоук. — Щях да получа парите на осемнайсетия си рожден ден, когато Джена вече нямаше да бъде мой настойник. Щяхме да се оженим, да си купим състезателен автомобил и да живеем щастливо заедно.

Хоук не каза нищо повече.

Ейнджъл се напрегна. Не й се искаше да го пита, знаеше, че не трябваше да го пита... но не можеше да се спре.

— Какво се случи? — попита колебливо Ейнджъл.

ГЛАВА 22

Отначало Ейнджъл си помисли, че Хоук няма да ѝ отговори. Но той сви рамене и заговори отново. Гласът му беше студен и далечен.

Хоук също.

— В деня на осемнайсетия си рожден ден се върнах у дома ухилен като идиот, стиснал някаква пластмасова купа в ръце. В къщата нямаше никого, освен една млада жена. Не я познавах. Беше бременна и се изненада също толкова, когато ме видя, колкото и аз, когато видях нея.

Когато тишината стана твърде тежка, Ейнджъл каза:

— Не разбирам.

— Нито пък аз. Тогава жената ми каза, че съпругът ѝ купил фермата от Джена, платил в брой и притежавал абсолютно всичко, освен дрехите на гърба ми.

Тишината се проточи толкова дълго, че Ейнджъл се уплаши, че Хоук може да не каже нищо повече. Когато заговори отново, гласът му беше спокоен и безизразен, сякаш миналото вече нямаше никаква власт над него.

Ейнджъл усети болка. Не преставаше да си мисли за момчето, което бе пазило близалката си до Коледа и все още пазеше сладкия спомен за това като материален символ за някой, когото дори малко, дори само веднъж, го е било грижа за него.

— Изглежда, че при адвоката съм подписал, че прехвърлям моята половина от фермата на Джена — каза Хоук. — Излезе, че Джена е спяла с адвоката от известно време. Бях оставен сам на произвола на съдбата. А Джена? Е, Джена беше изчезнала. Беше отишла при светлините на големия град, далеч от мъже, които имаха под ноктите си тексаска кал.

— Ти какво направи? — попита след малко Ейнджъл.

Гласът ѝ беше тих, почти уплашен. Онзи Хоук, когото познаваше днес, щеше да преследва Джена докрай. Ейнджъл осъзна, че онзи Хоук, когото познаваше днес, нямаше да се остави да бъде измамен от

Джена. Хоук просто нямаше да го е грижа толкова много, че да преследва, когото и да било.

— Участвах в автомобилни състезания — каза Хоук.

Отсеченият му тон каза на Ейнджъл повече, отколкото тя искаше да знае. Тя видя един по-млад Хоук да кара като обезумял, без да се интересува дали ще живее, или ще загине.

— Имах много жени — каза той. — Поне докато печелех. Последвах твърде много загуби, една катастрофа и жените избягаха. Отново започнах да печеля и те се върнаха като ято черни мухи.

Ейнджъл затвори очи, когато долови презрението в тона му.

— Късметлия си, че не си се пребил — каза тя, когато реши, че отново може да се довери на гласа си.

— Трябваше ми известно време да осъзная това — призна Хоук. — Отначало бях малко разочарован всеки път, когато ми се разминеше на косъм.

Ейнджъл потръпна.

— Тогава се случи нещо странно — каза бавно той. — Всеки път, когато почти умирах, животът ставаше все по-ценен за мен. Когато навърших двайсет и три, вече знаех, че състезанията не бяха най-умният начин, по който един голям мъж можеше да си изкарва прехраната. Трябваша ми шест месеца да се възстановя от последната катастрофа и още три години, докато се откажа завинаги от състезателната си кариера.

— Какво си работил след това?

— Играех на борсата. Купувах и продавах земя. Имах дарба. Също като при състезанията. И също като при състезанията не ме интересуваше дали ще спечеля, или ще загубя. Тръпката ми стигаше.

— А сега? — прошепна Ейнджъл.

Ръката на Хоук се поколеба. Без да докосва Ейнджъл, той проследи гладката линия на гърба ѝ и си спомни за всички жени, които бе имал и които бе изоставил.

— Сега тръпката вече не е достатъчна — каза той. — Но е по-добре с нея, отколкото без нея.

Мрачното примирение в думите му прониза Ейнджъл като нож и тя усети болката да се разлива по тялото ѝ. Затвори очи за миг, неспособна да го гледа, без да го докосва, без да му даде един прост миг на човешка загриженост.

Тя все още се страхуваше от него и от самата себе си. Най-вече се страхуваше от чувствения глад, който я обземаше, когато си спомнеше колко прекрасно бе започнало първото им преживяване в леглото. Ейнджъл не беше забравила и края му, изпълнен с болка, презрение и ярост.

Хоук вдигна компреса, докосна нежно кожата ѝ и взе антибиотичния разтвор. Беше го донесъл, когато бе отишъл да си обуе дънките. Хоук втри разтвора в кожата на Ейнджъл толкова внимателно, че тя дори не усети.

— Как е гърбът ти сега? — попита той след малко.

— По-добре. Боли ме много по-малко.

Думите ѝ успокоиха Хоук, но гласът ѝ трепереше и тя отказваше да го погледне в очите.

— Ейнджъл?

Тя поклати безмълвно глава. Косата ѝ падна върху лицето ѝ и скри сълзите ѝ, преди Хоук да ги забележи. Той обаче ги бе доловил в гласа ѝ.

Хоук отметна нежно косата ѝ назад. По миглите ѝ блестяха сълзи.

— Съжалявам — каза той, като се страхуваше да я докосне, за да не я нарани отново. — Никога не съм искал да те нараня, Ейнджъл. Не и теб. Не осъзнавах колко различна си от останалите.

Тя отвори очи и видя болката, изписана по лицето на Хоук, и съжалението, което помрачаваше погледа му и правеше гласа му дрезгав.

— Вече знам това — прошепна тя.

Хоук бавно прегърна Ейнджъл, притисна я към себе си и започна да ѝ шепне успокояващи думи. Очите ѝ се изпълниха със сълзи, които не беше в състояние да спре.

Животът на Хоук беше толкова различен от този на Ейнджъл. Сега тя знаеше защо бе станал груб и безчувствен като хищник. Той обаче искаше обич, имаше нужда от обич, копнееше за обич със сила, която сигурно би уплашила Ейнджъл, ако не беше равна на нейния собствен глад. Тя докосна бузата му с ръка, която трепереше едва забележимо.

— Всичко е наред, Хоук. Сега вече разбирам какво се случи. Ти не знаеше какво е обич, а аз не знаех какво е омраза.

— Ейнджъл... — прошепна той.

Устните ѝ се извиха в тъжна усмивка.

— Нищо чудно, че така сбъркахме в преценката си един за друг — каза тя. — Ти смяташе, че аз се преструвам, че обичам. Нали така ме нарече? Актриса?

Хоук затвори очи, защото не можеше да понесе тъгата и треперещата усмивка на Ейнджъл.

— Да.

— Аз съм ужасна актриса.

— Да — съгласи се шепнешком той и плъзна длани по ръцете и раменете ѝ. — Знам. Вече знам.

Разчувстваният му глас накара Ейнджъл да се втренчи в лицето му.

— Ти не си виновен. Чуй ме, Хоук! Аз не те обвинявам за онова, което се случи.

— Аз обаче се обвинявам.

— Но...

— Ти ми даде онова, което не бе дала на друг мъж — прекъсна я Хоук. — А аз... аз ти дадох онова, което бях давал на всяка жена. Твоята невинност ме шокира. Твоята истина ме унищожи. Затова те нараних. Силно. Теб все още те боли.

Устните на Хоук докоснаха леко ръката на Ейнджъл, китката ѝ, разтворените устни, които трепереха толкова близо до неговите.

— Позволи ми да ти дам нещо различно от болка — каза тихо той. — Позволи ми да използвам онова, което знам за неща, различни от унищожение. Ще те докосвам само с ръце, с устни, с дъх.

Ейнджъл погледна ясните очи на Хоук и видя в тях само себе си със своята нужда да създаде красота от останките на миналото. Изражението на Хоук вече не беше жестоко. То изразяваше очакване и надежда — като дете, което очаква своите родители, но те не идват; чака да получи обич, която се измерва рамо с липсата ѝ.

Тогави Хоук усети топлината на тялото на Ейнджъл под ръцете си, сладката въздишка на дъха ѝ срещу гърдите му, почувства как напрежението напуска тялото ѝ и тя се оставя в ръцете му.

— Да — прошепна Ейнджъл.

Думата сякаш се разля по цялото тяло на Хоук — подарък, какъвто никога не бе получавал. Той се опита да каже нещо, да

благодари на Ейнджъл за доверието, което не заслужаваше, но гласът му изневери.

Ръцете му трепереха, докато галеха косата ѝ. Той я притискаше плътно до гърдите си и я люлееше леко със затворени очи, попивайки присъствието ѝ с ръцете си.

Топли, нежни устни целунаха слепоочието на Ейнджъл, клепачите ѝ, вдлъбнатината на бузата ѝ. Дълги, силни пръсти се плъзнаха в косата ѝ и я повдигнаха. Той зарови лице в копринените къдрици и започна да вдъхва аромата им, докато сладостта им не го замая. След това усети как Ейнджъл допира буза до блестящите черни косми на гърдите му и си помисли, че ще избухне от удоволствие.

Показалецът му бавно надигна лицето ѝ към неговото. В продължение на няколко секунди Хоук гледаше загадъчните синьо-зелени очи на Ейнджъл. После бавно сведе устни към нейните.

Първият допир бе толкова сладък, толкова нежен, че очите на Ейнджъл се насълзиха. Миглите ѝ се спуснаха, за да прикрият сълзите. Когато въздъхна през полуотворените си устни, дъхът ѝ имаше лекия вкус на Хоук.

Той целуна нежно ъгълчетата на устата ѝ, очерта усмивката ѝ с влажния връх на езика си и залепи устни върху нейните. При всяка целувка устните му едва докосваха нейните и целувката свършваше почти веднага, след като беше започнала.

След това той започна отначало, като докосваше слепоочията и клепачите ѝ с малки, почти недоловими, целувки. Дълбоко в себе си, Ейнджъл усети как се надига бавно, течено усещане, което я накара да изстене тихо. Сълзите се стичаха по бузите ѝ и мокреха устните на Хоук, както езикът му мокреше нейните.

Той почувства сълзите ѝ, вкуси ги и вдигна глава.

— Ейнджъл? — попита тихо. — Какво има? Какво не е наред?

— Караш ме да се чувствам толкова прекрасно — прошепна тя и отвори очи. — Никога досега не съм се чувствала така. Не точно така.

Думите ѝ накараха Хоук да потръпне от удоволствие, каквото не бе познавал до този момент.

— Благодаря — каза той с дрезгав глас. — Когато те докосвам, научавам ново значение на думата „красота“.

Ейнджъл потръпна, когато устните му намериха чувствителния край на ухото ѝ. Върхът на езика му се движеше леко надолу, докато не

опозна всичките извивки на ухото ѝ. За миг езикът му се втвърди и влезе в ухото ѝ, след което се отдръпна и взе със себе си топлината.

Ейнджъл се разтрепери и издаде тих звук. Хоук вдигна глава и я погледна през полузатворени очи и видя удоволствието и растящата страст в стегнатото ѝ тяло. Ръката му проследи очертанията на врата ѝ, като се наслаждаваше на мекотата на кожата ѝ.

Ейнджъл посегна към Хоук. Пръстите ѝ стоплиха кръста и тила му, докато се притискаше по-плътено към него. Той затвори очи, защото не искаше тя да види глада, който го беше обзел при този неин допир.

— Толкова си топъл — каза тя и обърна глава, за да сложи устни върху гърдите му. — И космат.

Ейнджъл вдигна глава. Смахът и чувственото удоволствие караха очите ѝ да искрят.

— Ще си облека ризата — предложи Хоук. Очите му бяха все още затворени, а гласът му — напрегнат от усилието, което му беше необходимо, за да се въздържи. Ругаеше се за това, че не се беше досетил, че Ейнджъл едва ли е свикнала да гледа космати мъжки гърди. Ако Грант е имал гладкото тяло на Дери, тя едва ли бе имала допир с окосмени мъже.

— Недей — каза бързо Ейнджъл.

— Сигурна ли си?

Пръстите ѝ се заровиха в космите на гърдите му и поставиха на изпитание издръжливостта му.

— Харесваш ми, и така. Ако, разбира се, нямаш нищо против — побърза да добави тя.

Хоук отвори очи. Погледът му беше ясен и топъл. Ръката му улови нейната и я прокара бавно през гърдите му.

— Харесва ми, когато ме докосваш.

„Прекалено много“ — добави мислено той. Твърдото изражение на възбудата му изпъваше дънките му. Той обаче не беше готов да замени нито един миг от мъчението, което му причиняваше неопитната Ейнджъл, за облекчението, което биха му дали други жени.

— Сигурен ли си? — попита го Ейнджъл. В погледа, в гласа, в ръката ѝ, която бе спряла да го гали, се четеше колебание.

— Никога през живота си не съм бил толкова сигурен за нещо — увери я Хоук.

Той наведе глава и залепи устни върху устата на Ейнджъл. С малки, нежни движения на езика си разтвори устните ѝ, и започна да вкухва ъгълчетата на устата ѝ, преди да си позволи да вкуси влагата ѝ само с едно леко докосване на езика си до нейния.

Тръпката, която премина по тялото на Ейнджъл, отекина дълбоко в тялото на Хоук и кръвта закипя във вените му. Езикът му започна да опознава кадифената вътрешност на устата ѝ. Ръцете ѝ стиснаха по силно гърба му. Езикът ѝ отвърна на неговия и Ейнджъл изстена тихо.

Целувката бе толкова продължителна, че Ейнджъл започна да си мисли, че сърцето ѝ ще се пръсне. Дори и тогава целувката продължи, изпълвайки мекотата и влажната ѝ топлина с вкуса на Хоук, карайки я да трепери от удоволствие.

Дланите на Хоук бяха почти горещи, докато се плъзгаха от бузите на Ейнджъл към раменете ѝ, а след това и към върховете на пръстите ѝ. Той сплете ръце с нейните и нежно ги свали от кръста си. Бавно започна да гали чувствителната кожа на вътрешната страна на ръцете ѝ, като не преставаше да я целува. Ейнджъл потръпна от удоволствието.

Хоук плъзна длани по тялото ѝ, непокрито от банския костюм на Ейнджъл. Искаше му се да остави пръстите си да се плъзнат под плата и да открият мекотата на кожата, която не знаеше какво е слънце.

Ръцете му обаче продължиха да се движат нагоре и докоснаха едрите ѝ гърди. Там се застояха и започнаха да изучават извивките, карайки зърната ѝ да набъбнат. Ейнджъл изстена. Едва тогава устните на Хоук се отлепиха от нейните и се плъзнаха бавно по врата ѝ.

Ейнджъл отметна глава назад, затвори очи и се остави на прекрасните усещания, които предизвикваха у нея ръцете и устните на Хоук. Устните му се плъзнаха към вдлъбнатината на гърлото ѝ и се задържаха там няколко секунди.

Когато устата му стигна до извивката на гърдите ѝ и се затвори с разтапяща нежност върху едното зърно, Ейнджъл потръпна и изви гръб от удоволствие. Зъбите му захапаха леко очертанята на зърното ѝ под плата и тя изстена. Звукът прониза Хоук и той изпита мъжки глад, от който му се искаше да извика от тревога и радост. Развърза връзките на банския костюм на Ейнджъл и той се свлече надолу.

Ейнджъл затаи дъх. Не искаше нищо повече, освен да усети горещия допир на езика на Хоук върху гърдите си. След това осъзна

какво мислеше и застина от изненада.

Беше обичала Грант, беше желала Грант, но не по този начин. Изживяването в момента беше също толкова непознато за нея, колкото беше и самият Хоук.

Той долови промяната у нея. Отдалечи я нежно от себе си, без повече да я докосва.

— Хоук? — каза Ейнджъл с дрезгав, задъхан глас.

— Мисля, че е време да превържа гърба ти. — Изправи се с плавно движение. — Легни по корем и затвори очи.

Думите отекнаха в съзнанието му, сякаш му се подиграваха.

Не се налагаше Ейнджъл да затваря очи, за да сложи превръзка на гърба ѝ, но ако го направеше, може би нямаше да види очевидното му желание и да се уплаши. Хоук не можеше да скрие възбудата си от нея, нито пък да я убеди, че нямаше да я обладае, независимо колко силно се впиваха в него остриите нокти на нуждата.

Хоук влезе мрачно в кабината и започна да търси аптечката, без да бърза. Още по-дълго избира превръзка измежду различните видове и размери, сякаш животът на Ейнджъл зависеше от това. Той едва се беше докоснал до насладата, която искаше да даде на Ейнджъл. А тя все още се страхуваше от него.

ГЛАВА 23

Ейнджъл лежеше по корем, обърнала лице встрани от каютата. Не искаше Хоук да види объркването ѝ, когато се върнеше. Тя се опита да извика в съзнанието си образа на розата, но този път той се появи на място, което кипеше от горещина и възбуда. Малки тръпки на желание и раздразнение разтърсваха Ейнджъл всеки път, когато си поемеше дъх. Тялото ѝ беше зачервено и трептеше от усещанията в нервните рецептори, които не бе знаела, че притежава. Беше замаяна и възбудена.

Искаше ѝ се Хоук да не се бе отдалечил, да беше все още до нея и да я гали с устни и ръце. Вече не я интересуваше това, че любенето с Хоук ѝ бе донесло толкова болка преди. Не вярваше, че щеше да я нарани отново. Онзи Хоук, който я бе галил, не беше същият мъж, който я бе обладал толкова бързо и безмилостно преди няколко дни. Този Хоук беше любовник, а не хищник.

Ръцете му бяха треперили, докато бяха докосвали нейните. Това, заедно с милувките му, я беше замаяло. Никога досега не се беше чувствала като обект на такова силно желание.

„Хоук ме желае. Колкото и да се опитва да го скрие, той ме желае. И аз също го желая.“

Ейнджъл усети Хоук да сяда до нея. Пръстите му погалиха гърба ѝ. Тя потръпна безпомощно. Ръката му остана над гърба ѝ.

— Студено ли ти е? — попита загрижено той.

Въпреки че слънцето беше още над главите им, той знаеше, че в океана е винаги по-хладно.

— Само когато не ме докосваш — прошепна Ейнджъл.

Хоук си пое рязко дъх. Внезапното ускоряване на пулса му накара ръцете му да затреперят, докато се оказа почти невъзможно да разтвори малката превръзка и да я сложи върху раната.

Най-накрая успя да се справи. След това, когато вече можеше да се довери на ръцете си, целуна топлата кожа на гърба на Ейнджъл:

— Това харесва ли ти?

Ейнджъл кимна и потръпна отново.

— Когато застина в ръцете ми — каза тихо Хоук, — си помислих, че не искаш повече да те докосвам.

— Просто бях... изненадана — призна Ейнджъл.

Последната дума беше изговорена на пресекулки. Езикът на Хоук се плъзгаше по гърба ѝ в милувка, която завърши в основата на кръста ѝ, а едната му ръка опипваше крака ѝ от коляното до глезена.

Хоук усети вълната на удоволствие, която премина по тялото на Ейнджъл, когато зъбите му докоснаха чувствителните нерви в основата на гърба ѝ.

— Защо се изненада? — измърмори той.

За миг Ейнджъл му отвърна само със стон, който приличаше на името му.

— Ейнджъл?

— Мислех, че се познавам — каза дрезгаво тя. — Мислех, че знам какво е да желая някого.

— И?

Ейнджъл усети топлината и силата на пръстите на Хоук, които се движеха по бедрото ѝ и пращаха вълни на възбуда по тялото ѝ, които я разтапяха.

— Грешила съм, Хоук. Всеки път, когато ме докоснеш, научавам нещо ново, нещо прекрасно.

За пореден път Ейнджъл, без да знае, бе унищожила и създала Хоук само с няколко думи.

Той издаде тих гърлен звук и затвори очи. Положи буза на гърба на Ейнджъл и остави дъха си да я погали. Никога през живота си не бе срещал жена като Ейнджъл. Тя го караше да желае да вярва в неща, които бе изоставил отдавна — нежност, щедрост и човешка топлина. Истина.

Ейнджъл беше искрена жена и Хоук искаше да я боготвори. Дланта му отново се плъзна по левия ѝ крак. Мускулите на крака ѝ се раздвижиха и се отпуснаха под допира му. Прасецът ѝ беше гладък и твърд. Под глезена ѝ имаше леки белези.

Пръстите на Хоук се спряха, след което нежно откриха и запомниха всеки остатък от старата ѝ болка. Кожата на Ейнджъл беше стегната, топла и невероятно жива. Невъзможно му беше да повярва, че някога е била пречупена и наранена.

Внезапно Хоук осъзна, че беше стиснал твърде силно глезена ѝ. Той го взе в ръце и остави устните си да се плъзнат по старите белези.

— Съжалявам — прошепна Хоук. — Заболя ли те?

Тя поклати безмълвно глава, при което косата ѝ се раздвижи и концентрира слънчевата светлина.

— Сигурна ли си?

Хоук целуна нежно косата ѝ и отърка буза в нея. Ейнджъл се подпря на лакът и погледна през рамо. Едва сега забеляза напрежението в погледа на Хоук и чувствата, изписани на лицето му.

— Хоук? — попита неуверено тя. Не го беше виждала в такова състояние — сякаш беше почти уплашен. — Нещо не е наред ли?

— Всичко е наред — увери я тихо. — Просто си мислех колко много съм задължен на Дери.

— На Дери ли? За какво?

Ейнджъл огледа лицето му в очакване на отговор.

— За теб, сладка Ейнджъл — каза той. — Задължен съм му за теб. Дължа му най-прекрасните мигове, които съм споделял с някого.

За миг сълзи замъглиха погледа на Ейнджъл. Тя прошепна името му с треперещи устни. Хоук реагира веднага и улови сълзите с върха на езика си, преди да бяха успели да се спуснат по бузите ѝ.

Ейнджъл се опита да се обърне, за да го прегърне, но Хоук нежно ѝ попречи да довърши движението. Той развърза връзките на банския ѝ костюм и платът се плъзна надолу, откривайки стегнатите гърди.

Там, където я беше докоснало слънцето, кожата ѝ имаше мекия блясък на перла. Зърната ѝ бяха набъбнали, розови като върха на езика на Хоук. Започна да гали розовите връхчета с език, като ги докосваше само колкото да остави топлината и влагата си.

Ейнджъл се разкъсваше между страст и срамежливост. Досега никога не се беше чувствала толкова разголена. Дори когато предния път Хоук я беше съблякъл напълно, не се бе чувствала така заради полумрака в каютата под носа.

Сега над нея бяха само слънцето и ясният поглед на Хоук, който не сваляше очи от нея.

— По-красива си, отколкото си спомнях — каза бавно Хоук.

Гласът му стана още по-плътен, когато езикът му докосна отново гърдата ѝ.

— А аз те помня като най-идеалната жена, която някога съм срещал — прошепна той.

— Хоук... — Вълни на възбуда обляха Ейнджъл. Тя се наведе към него, като трепереше. — Караш ме да се чувствам слаба.

Русата ѝ коса обгърна голия стомах на Хоук и тежестта на главата ѝ предизвика сладка горещина в скута му. Той затаи дъх, защото знаеше, че Ейнджъл сигурно бе усетила твърдостта на възбудата му под бузата си.

Тя не се отдръпна. Хоук затвори очи и разбра, че ще помни този момент дълго след като бе забравил всички останали жени.

Той вдигна много нежно Ейнджъл и устните му се плъзнаха по лицето ѝ, като галеха всички извивки и вдлъбнатини, които вече беше направил свои. Когато устата му докосна нейната, Ейнджъл изстена и зарови пръсти в гъстата му черна коса. Устните ѝ се разтвориха от желание и нужда, от жажда за чувственото вълнение, което предизвикваха в нея устните му.

Езикът на Хоук се плъзна между зъбите ѝ, премина бавно по нейния, върна се назад и отново се плъзна напред. Ръцете ѝ се стегнаха около него, тя притисна гърдите си по-плътно в неговите и твърдите ѝ зърна започнаха да го дразнят, докато Ейнджъл се извиваше в ръцете му.

Без да прекратява бавното движение на езика си, Хоук плъзна пръсти по гърба ѝ. Докато сваляше банския ѝ костюм, за миг докосна скритата, чувствителна плът в засенчената извивка на бедрата ѝ.

Ейнджъл усети как по тялото ѝ се разлива огън и изстена срещу езика на Хоук. Ръката му стисна по-силно кръста ѝ и я намести в скута му. Когато свали напълно банския ѝ, пръстите му погалиха гладката вътрешна част на краката ѝ. Той помилва нежно течната топлина, която се криеше между русите къдрици.

Ейнджъл затвори очи и се отдаде на усещането. Бавни вълни напиреха в тялото ѝ. Тя потръпна и въздъхна, докато се разтапяше пред Хоук и мислеше само за допира му и за невероятното удоволствие, което той предизвикваше в нея.

Хоук я повдигна отново и я положи по гръб. Ейнджъл зацелува раменете му и силните мускули на ръцете му и го усети да потръпва в отговор. Устните ѝ се плъзнаха по гърдите му и усилията ѝ бяха възнаградени с гърлен стон, който не само чу, но и почувства.

Едва тогава Хоук я целуна отново, толкова дълбоко, че тя можеше само да се вкопчи в него и да почувства как се разтапя отново.

Когато Хоук прекрати целувката, Ейнджъл стенеше всеки път, когато си поемеше дъх. Устните му се отделиха от нейните и тя възрази с дума, която се превърна във вик на силно, неочаквано удоволствие, когато езикът му започна да обикаля около върха на гърдата ѝ.

Хоук прокара нежно зъби по гърдата ѝ и усети как зърното ѝ се втвърди още повече. Той изстена и го засмука дълбоко, като се наслаждаваше на страстния рефлекс, който премина по нея. Когато ръката му докосна стомаха ѝ, тя затаи дъх, а когато пръстите му откриха интимните ѝ тайни, извика от удоволствие.

Дълго време Хоук продължи да гали Ейнджъл, да попива всеки тих вик, всяко потръпване на разгорещената ѝ плът. Когато се притисна леко към вътрешната страна на бедрото ѝ, тя потрепери и се размърда, откривайки се още повече пред него. Пръстите на Хоук проследиха всички извивки между краката ѝ, докато тя не започна да се извива бавно. Той задълбочи ласките си.

Ейнджъл изстена високо, когато мускулите в тялото ѝ се стегнаха и я обляха вълни на удоволствие. Хоук видя изненадата и удоволствието в погледа ѝ. Тогава разбра, че беше първият мъж, който докосваше Ейнджъл толкова дълбоко, и първият, който бе накарал тялото ѝ да се превърне в течен огън.

Ейнджъл се опита да изрече името му, но се оказа, че беше загубила способността си да говори.

— Боли ли те? — попита той.

Ейнджъл му отвърна безмълвно, като раздвижи бедра, улови ръката му и го почувства отново в себе си. Когато палецът на Хоук намери и подразни твърдото връхче в мекотата ѝ, Ейнджъл извика името му, опитвайки се да му каже какво невероятно удоволствие ѝ доставяше.

Той наведе глава и устните му погалиха гърдите ѝ, вдлъбнатината на пъпа ѝ и най-накрая стигнаха до горещите, сладки тайни, които бяха открили пръстите му. Светът изчезна и Ейнджъл остана сама с Хоук. Когато не ѝ остана дъх, за да вика от удоволствие, той я притисна към себе си и я изчака да се върне отново на земята.

Ейнджъл отвори бавно очи, заслепена от изключителното удоволствие, което ѝ бе доставил Хоук. Тя уви ръце около него и отърка буза в гърдите му. Силни пръсти се заровиха в косата ѝ и я придърпаха още по-близо. Тя наклони глава назад и погледна пламтящите очи на Хоук. Искаше да му каже какво беше изпитала, какво усещаше все още, но не знаеше как. Нямахше думи. Каза му единствената истина, която знаеше.

— Обичам те, Хоук.

Тя забеляза как погледът му потъмня и почувства тръпката, която премина по силното му тяло.

— Ейнджъл — каза той с дрезгав глас, — аз не исках... не очаквах... — Той млъкна и я целуна нежно по клепачите, които се затвориха под устните му, неспособен да гледа чувствата, които бяха изписани в дълбините на очите ѝ.

— По-скоро сам бих се разкъсал, вместо да те нараня отново — каза Хоук. — Мразих твърде дълго, Ейнджъл, и твърде силно. Твърде късно е да обичам.

Копнежът и съжалението в гласа му показваха болка, равна на удоволствието, което беше изпитала Ейнджъл.

Ръцете ѝ се вдигнаха към лицето му, взеха го между дланите си и тя целуна устните на Хоук със същата нежност, с която той пръв бе целунал нейните.

— Аз обичам теб, а не представата за любовта — каза Ейнджъл. — Не е необходимо да ме обичаш в замяна. Позволи ми да споделя с теб следващите няколко седмици. Не искам нищо повече. Освен...

Погледът ѝ се промени и сенки замениха светлината в него.

— Не ми казвай кога ще си тръгнеш — прошепна тя. — Просто си върви. Аз ще разбера, когато всичко свърши.

— Ейнджъл — каза задъхано Хоук.

— Всичко е наред, любов моя — измърмори тя и го целуна със светнал поглед. — Аз съм достатъчно силна, за да те обичам и да те оставя да си отидеш. Само не ми отказвай онова, което можеш да ми дадеш... няколко седмици полет върху крилете на един великолепен ястреб.

Тялото на Хоук се стегна, докато се съпротивяваше на нежния натиск на ръцете, които го теглеха надолу към устните на Ейнджъл. Тогава езикът ѝ пробяга по устните му.

— Моля те — прошепна тя. — Не отхвърляй любовта ми.

ГЛАВА 24

Хоук разтвори устни в почти безмълвен стон и се впусна да пие дивата сладост, която го очакваше в устата на Ейнджъл. Дълго време той не усещаше нищо, освен вкуса ѝ и топлината на тялото ѝ, което се движеше срещу неговото. След това възбудата, която досега бе успял да задържи, стана толкова силна, че заплашваше да избухне и да го разкъса. Той обви силно ръце около Ейнджъл и спря чувствените движения на тялото ѝ.

— Не знаеш какво правиш — каза Хоук. Гласът му бе станал груб от усилието, което му беше необходимо, за да потисне първичния си глад.

Ейнджъл го погледна.

— Може да съм неопитна, но не съм глупава — каза тя. — Знам, че ти ми даде всичко, без да вземаш нищо за себе си. Сега и аз искам да ти дам нещо.

— Ейнджъл... Ейнджъл — каза Хоук.

Гласът му бе дрезгав и тих, докато се опитваше да се пребори със себе си и с чувственото обещание, което му даваше тялото ѝ.

— Да — каза тя.

— Не. Желая те твърде силно. Страхувам се, че мога да те нараня отново. Ти не знаеш...!

— Тогава ми покажи, Хоук — прекъсна го тя.

Ейнджъл отърка устни в гърдите му, откри зърното му и го погали с език.

— Искам да бъда твоя — каза тя.

— Сигурна ли си? — попита Хоук.

Гласът му беше толкова напрегнат, че вибрираше от потиснатите чувства. Стоеше като вцепенен, сякаш се страхуваше да докосне Ейнджъл.

Ейнджъл погледна този силен мъж, който стоеше толкова близо до нея, и долови, че той си спомняше за първия път, когато я бе обладал, без да мисли, и я бе наранил. Забеляза очакването и силата,

скрити в мускулестото тяло на Хоук, и възбудата, която издуваше избелелите му дънки. Ейнджъл вдигна бавно ръка към него.

При първия допир на пръстите ѝ Хоук се стегна като изпъната тетива. Тя се зарадва на страстта, която пламна в погледа му, когато ръката ѝ започна да се движи по тялото му.

— Сигурна съм — каза Ейнджъл. — Ти обаче ще трябва да ми покажеш какво искаш. Имаш ли нещо против?

Хоук ѝ отвърна със смях. Бедрата му се раздвижиха срещу ръката на Ейнджъл, която ги галеше. Тя прокара нокти надолу, както бе направил той с нея преди.

Хоук изстена, сложи ръка върху нейната и я задържа за малко върху втвърденото доказателство за възбудата си. След това вдигна ръката ѝ и започна да хапе дланта ѝ и меките връхчета на пръстите ѝ.

— Кога успя да се научиш как да ме докосваш? — попита той, изгарящ от възбуда.

— Ти ми показва.

— Кога?

Ейнджъл улови едната му ръка и я захапа също толкова диво, колкото и той бе захапал нейната преди малко.

— Когато ти направи това с мен — отвърна тя.

Хоук си спомни другите начини, по които я беше докосвал, интимния ѝ вкус, тихите ѝ викове и течния огън на удоволствието ѝ. Да, тя беше неопитна, но беше реагирала така, че той почти бе загубил контрол.

Неопитна, щедра, толкова невероятно чувствена.

— Ейнджъл — каза той с надебелял глас, — ти заслужаваш по-добър мъж от мен.

— Няма по-добър мъж от теб — каза уверено тя.

— Светът е пълен с такива мъже — възрази Хоук с почти груб глас.

— Не и за мен.

Всяка дума изразяваше абсолютна увереност.

Хоук затвори очи, защото знаеше, че Ейнджъл нито го лъжеше, нито беше глупачка. Той знаеше, че тя го обичаше, независимо дали той заслужаваше това или не, независимо дали я обичаше или не. Знаеше също и че трябва да отстъпи, да избяга и да я остави да открие мъжа, когото заслужаваше.

— Не мога да ти дам нищо, освен болка — каза отчаяно той.

— Хоук — каза тихо Ейнджъл, — ти не можеш да ме научиш на нищо за болката. Всичко, което е можело да бъде пречупено в мен, вече беше пречупено. Разум, тяло, сърце.

— Ейнджъл — прошепна той, но не можа да каже нищо повече.

— Не се страхувай, че можеш да ме нараниш — каза тя. — Не се мрази за това, че си се любил с мен. Аз не съм дете, а жена. Твоята жена, Хоук. Дотогава докато ме искаш.

Ръцете ѝ бавно започнаха да разкопчават дънките му. Тя изпитваше нещо повече от изгарящата страст, която Хоук ѝ беше показал преди малко. Силата на чувствата ѝ накара ръцете ѝ да затреперят толкова силно, че едва успя да се справи.

Хоук я наблюдаваше с тъмните си, премрежени очи и се страхуваше да повярва, че тя наистина го желаше, въпреки болката, която ѝ бе причинил. Той не се опита нито да спре Ейнджъл, нито да ѝ помогне, докато тя се опитваше да се справи с токата на колана му. Когато най-сетне успя да разкопчае колана, Ейнджъл се почувства непохватна, защото си спомни за лекотата, с която я беше съблякъл Хоук. Металните копчета на дънките му я затрудниха дори повече от колана. Беше, като да се опитва да подстриже сама косата си пред огледало. Всяко движение, което правеше, беше противоположно на онова, което трябваше да направи.

Товага Ейнджъл осъзна, че имаше много начини да се каже „не“. Хоук вече беше опитал повечето от тях. Той беше опитен любовник, а тя не беше. Може би той се беше опитвал да ѝ каже любезно точно това. Да, той беше възбуден. Всеки друг мъж на неговото място също щеше да бъде. Само че възбудата не беше любов. Не беше дори обич. Възбудата представляваше обикновен биологичен рефлекс, който се проявяваше неизбежно след определена стимулация.

„В това няма нищо лично — каза си Ейнджъл. — Нито пък нещо изненадващо. Хоук ме нарани и се чувства виновен. Затова пропъди спомена за болката и го замени със спомен за силно удоволствие. Аз обаче не го разбрах правилно. Видях в допира му неща, които всъщност ги нямаше. Отново.“

Ейнджъл отпусна ръце в скута си и се отказа от усилията си. Тя се обърна и легна по корем, като взе края на одеялото и прикри с него голотата си.

— Съжалявам, Хоук — каза тихо тя. — Не те разбрах правилно. Отново.

Въпреки че тя не го гледаше, думите ѝ бяха ясни.

— Какво не си разбрала? — попита я.

Ейнджъл лежеше безмълвно и изграждаше в съзнанието си роза от рисувано стъкло с блестящи на яркото слънце листенца.

— Ейнджъл?

Хоук докосна колебливо голото ѝ рамо. Розата затрепери и се разби на малки кървавочервени парченца. Ейнджъл заби нокти в дланите си. Тя си пое дълбоко дъх и го изпусна бавно. След това заговори, без да гледа Хоук.

— Не осъзнавах, че ти просто изпитваш съжаление към мен — каза тя с почти спокоен глас.

Почти, но не съвсем. Точно тази разлика разкъсваше Хоук.

— Ейнджъл — каза тихо той и погали топлата мекота на рамото ѝ. — Това не е...

— Моля те, недей — прекъсна го тя с болезнено спокойствие. — Няма нищо, Хоук. Не трябва да ме съжаляваш повече. Както ти сам ми каза, съжалението е лош заместител за страстта.

— Аз ли съм казал това? — ръката на Хоук се поколеба. — За какво говориш?

— Да, ти. Направи го точно сега, като ме остави сама да открия колко неопитна съм в леглото. — Смехът ѝ беше принуден. — Не те обвинявам за това, че искаш жена, която може поне да разкопчее чифт дънки!

Хоук издърпа одеялото от ръката на Ейнджъл и тя отново остана гола. Когато се обърна и посегна, без да гледа към одеялото, той улови ръката ѝ под своята и нежно насочи пръстите ѝ към копчетата на дънките си.

— Не искам жена, която е събличала много мъже — каза той с дрезгав глас. — Искам жена, която ме желае толкова силно, че ръцете ѝ треперят твърде много, за да успее да разкопчее дънките ми. Никога не съм имал такава жена, Ейнджъл. Дори не знаех, че такава жена съществува. Досега.

Последното копче се изплъзна от тесния си илик. Хоук плъзна ръката на Ейнджъл под избелелия плат. Изстена тихо, когато притисна пръстите ѝ към твърдата плът под банските си гащета.

— Това, което чувствам, не е съжаление — каза Хоук с потъмнял от страст поглед. — Това е възбуда, каквато никога не съм изпитвал към жена. И ми е хубаво, защото ти си единствената истинска жена, която съм имал.

Хоук бръкна в джоба си, измъкна едно малко пакетче и свали с едно рязко движение дънките и банските си.

Ейнджъл усети как я обзема невероятна възбуда. Хоук беше най-прекрасното нещо, което някога бе виждала; тялото му беше мощно, стегнато и твърдо като скалите по брега на залива. За разлика от скалите обаче той реагираше на докосванията ѝ и не можеше да скрие тръпките, които разтърсваха тялото му.

Хоук остави Ейнджъл да изследва плътта му известно време. След това изстена високо, разкъса пакетчето и си сложи тънкото кальфче. Едва тогава легна до нея и придърпа тялото си по горещата дължина на нейното.

— Достатъчно, Ейнджъл — измърмори с удебелен глас и притисна устни към врата ѝ. — Не сега. Твърде силно те желая.

Хоук се претърколи върху нея и я прикова под себе си, като се настани между краката ѝ. Бедрата му се движеха срещу нейните и ѝ показваха колко много се нуждаеше от нея.

Тя потръпна и извика, започна да се извива диво срещу него, като инстинктивно се опитваше да го улови в себе си. Ръката му се плъзна надолу и намери течната ѝ топлина и едно-единствено докосване беше достатъчно да предизвика малки, страстни конвулсии по тялото ѝ.

— Сега, Хоук — помоли го тя.

Хоук обляда Ейнджъл с едно плавно движение, превърна се в част от нея и тя сякаш се стопи около него. Той се движеше внимателно, защото се страхуваше да не я нарани в страстта си.

Ейнджъл обаче не чувстваше нито болка, нито колебание. Хоук я изпълваше — горещ и толкова близо до нея — галеше я дори когато стоеше съвсем неподвижно в тялото ѝ. Тя се усмихна срещу гърлото му и започна да нашепва думи, които нямаха смисъл, а бяха просто звуци, с които му показваше удоволствието, което изпитваше.

Хоук продължи да се движи бавно въпреки възбудата си. Той се наслаждаваше на всеки миг, в който телата им се сливаха с такова съвършенство. Ейнджъл размърда крака и обхвана с тях кръста му,

като се опитваше да го опознае по-добре и да го вкара още по-дълбоко в себе си.

Страстната ѝ реакция накара Хоук да затаи дъх. Той инстинктивно ѝ даде онова, което и двамата искаха, без да задържа нищо. С всяко все по-бързо движение, с всеки миг на диво удоволствие, той знаеше, че трябваше да намали малко темпото, за да не я нарани.

Тогава Хоук почувства интимните пулсации на Ейнджъл и вече бе твърде късно за нещо друго, освен да задоволи нуждата, която си бе отказвал толкова дълго. Тялото му се изви и я накара да извика от наслада. Той потръпна и ѝ се отдаде също толкова дълбоко, колкото и тя се бе отдала на него.

Известно време Хоук и Ейнджъл останаха да лежат прегърнати и бавно започваха да забелязват слънцето, небето и лекото поклащане на лодката под тях.

Хоук прокара устни по разрешената коса на Ейнджъл. Той целуна слепоочието ѝ, бузата ѝ, вътрешната извивка на ухото ѝ, ъгълчетата на усмивката ѝ. Пръстите на Ейнджъл се плъзнаха надолу по силния му гръб, като проследяваха извивките на тялото му, както бе правил той с нея.

Хоук изстена, втвърди се в нея и накара все още възбудената ѝ и чувствителна плът да го усети отново. Тя започна да го гали много нежно и да изучава очертанията на мъжественото му тяло.

— Ейнджъл — каза Хоук с тих глас, който показваше, че му е забавно, — знаеш ли какво правиш?

Преди тя да успее да отговори, той навлезе дълбоко в нея, приглуши вика ѝ с целувка и отново започна да се движи.

— Това ли искаш? — попита с надебелял глас, усещайки възбудата да се надига отново с всеки горещ допир на плътта му до нейната.

Хоук видя как синьо-зелените очи на Ейнджъл се разшириха от изненада и усети как тялото ѝ се извира към неговото в инстинктивен опит да засили натиска на интимните му ласки. Усети как в него се надига страст, която вече не беше болезнена, защото знаеше, че Ейнджъл му отговаряше със същото.

— Хоук?

Ейнджъл вече беше задъхана, а погледът ѝ беше замъглен от страстта, която той беше в състояние да предизвика у нея само за няколко секунди.

— Мислех, че мъжете не могат... не толкова бързо.

— Преди няколко минути щях да се закълна, че си права — каза Хоук.

След това тялото му се сля с нейното, като се наслаждаваше на реакцията ѝ, а тя изстена и ръката ѝ се обви около него и започна да изучава стегнатата му плът, докато на Хоук му стана трудно да диша.

— Предполагам, че и двамата сме сбъркали — каза той. — Когато се любят ястреб и ангел, правилата се променят.

Хоук се събуди от електронния будилник на часовника си. Когато се раздвижи, за да спре будилника, той осъзна, че в него е вкопчена някаква мека, топла тежест. Спомените се появиха с чувствена сила, която го накара да усети болезнено всеки сантиметър от тялото на Ейнджъл, притиснато в неговото. Обля го топлина, която се събра в слабините му.

Хоук болезнено искаше да се зарие отново в Ейнджъл и да почувства горещината и мекотата ѝ да го обгръщат. Безкрайната нужда, която имаше от Ейнджъл, го шокира. Не беше изпитвал нищо подобно с нито една жена досега, дори на младини, когато Джена го бе възбуждала почти до насилие.

Хоук посегна нагоре и включи малката лампа. Мека жълта светлина обля триъгълното легло под носа. Косата на Ейнджъл беше рус огън, който гореше на рамото на Хоук. Миглите ѝ хвърляха дълги сенки, а устните ѝ бяха зачервени и все още леко подпухнали от страстните целувки, които бе дала и получила.

Хоук се наведе и докосна с устни нейните и Ейнджъл се усмихна и измърмори нещо, като се притисна още по-плътено към него. Той знаеше, че тя не е будна. Движението ѝ беше несъзнателен рефлекс.

— Ейнджъл — прошепна Хоук. След това добави нежно: — Моята сладка, щедра жена. Какво ще правя с теб?

Нямаше отговор на този въпрос за бъдещето. Съществуваше само настоящето, този момент и щедрата топлина, която Хоук знаеше, че го очаква в Ейнджъл.

Без да я буди, той намери едно от малките пакетчета, които бяха пръснали по цялото легло в бързината си. Усмихна се, когато си спомни.

Плъзна ръка под завивките, намери гърдите на Ейнджъл и ги докосна, а устните му се спуснаха към извивката на врата ѝ. Започна да гали бавно тялото ѝ, като я викаше безмълвно, докато тя не се раздвижи под ръцете му — нито будна, нито спяща, погълната от един прекрасен чувствен сън.

Тялото ѝ се разтапяше от възбуда.

— Ейнджъл — каза Хоук с дрезгав глас, докато разтваряше краката ѝ. — Ейнджъл.

В отговор тя отвори очи. Той изчака, докато се убеди, че се беше събудила... и точно тогава влезе в нея. Бавното, чувствено нахлуване накара Ейнджъл да свърши. Виковете ѝ разтърсиха Хоук и той също стигна до върха. Двамата се издигнаха заедно към небе, което не беше нито студено, нито тъмно, а топло и безкрайно.

Когато Ейнджъл си възвърна способността да говори отново, тя прошепна на рамото му, че го обича. Отговорът му беше едно изключително нежно движение, което я накара да извика и да се вкопчи в него.

— Хоук — каза след малко Ейнджъл със задъхан глас, — пак ще изпуснем прилива.

Той измърмори нещо.

— Какво? — попита тя.

Хоук отлепи неохотно устни от ароматната ѝ кожа.

— Нагласих будилника за по-рано — призна той.

Очите на Ейнджъл светнаха весело.

— Ама че умен ястреб — каза тя. — Ще трябва да те наградя.

— Вече го направи — каза с усмивка Хоук.

Красотата на усмивката му накара Ейнджъл да затаи дъх. Тя докосна устните му с треперещи пръсти.

— За какво мислиш? — попита Хоук, като се питаше какви чувства изпитваше Ейнджъл в момента.

— За това колко много те обичам.

Хоук затвори очи.

— Не трябва да ти позволявам — каза той.

Хоук дръпна Ейнджъл към себе си и зарови глава между гърдите й.

— О, господи, какво ще правя? — попита той. — Не мога да те обичам, а не мога да те оставя да си тръгнеш.

Ейнджъл погали нежно косата му, опитвайки се да го успокои, да му каже, че разбира.

Тъжното беше, че наистина го разбираше. Всеки път, когато му кажеше, че го обича, това му доставяше болка, а не удоволствие. Хоук не искаше да я нарани. Това тя знаеше със същата увереност, с която знаеше, че го обича. Той обаче смяташе, че е неспособен да отвърне на чувствата й. А щом вярваше в това, щеше със сигурност да я нарани. Тя разбираше и това и го приемаше, както се бе научила да приема толкова много болезнени неща.

Ейнджъл потърси спокойствието, което й даваше розата. Когато го получи, тя се размърда в прегръдката на Хоук.

— Знам какво ще направиш — каза тя, целуна го нежно и се усмихна срещу устните му. — Отиваш за риба. Ще си хванем една хубава утринна съомга.

Хоук вдигна глава и я погледна. Когато видя болката, тъгата и съжалението в погледа му, Ейнджъл се заплака.

— Няма нищо — каза тя, като галеше лицето му. — Моля те, Хоук, повярвай ми. Знам, че ще направиш всичко възможно, за да не ме нараниш отново. Не искам нищо повече. Недей сам да искаш повече от себе си. Моля те.

Хоук видя в очите й отражението на собствените си тъга, желание и болка. И тогава, по-дълбоко, забеляза увереността и любовта й. Тя наистина го разбираше, разбираше неговите ограничения, разбираше неспособността му да я обича, както тя заслужаваше да бъде обичана. И въпреки това го обичаше. Той целуна много нежно дланта й и я прие така, както го бе приела тя.

ГЛАВА 25

Минутите и часовете, дните и седмиците с Хоук минаваха. Ейнджъл не си позволяваше да брой дните, да ги събира и да разбере, че краят на лятото приближава с всеки залез. Загубата на Грант я беше научила да не живее с миналото.

Любовта ѝ към Хоук и съзнанието, че ще го загуби, я бяха научили да не живее в бъдещето. Вместо това тя живееше за мига и все повече заобичваше Хоук с всяко докосване, с всяка усмивка, с всеки споделен спомен.

— Енджи?

Ейнджъл вдигна изненадано глава и видя Дери. Малките сребърни звънчета на обиците ѝ зазвъняха сладко от внезапното движение.

— В ателието съм — каза в отговор тя.

Дери влезе в стаята. Отдавна вече бе преодолял неудобството на патериците. Бе приел съвсем нормално промяната в отношенията между Ейнджъл и Хоук. Тя знаеше, че Хоук бе говорил с Дери, но не знаеше какво си бяха казали двамата.

Ако бе имала някакви страхове, че на Дери може да не му хареса, че тя обича друг мъж, освен Грант, те бяха заличени в мига, в който я бе прегърнал и ѝ бе казал, че никога не е изглеждала толкова красива.

— Къде е Хоук? — попита Дери. — На...

— Телефона — довърши вместо нея Дери и направи гримаса. — С кого говори този път?

Ейнджъл сви рамене и се усмихна тъжно.

— С Токио, предполагам. Вече говори с Лондон, Ню Йорк, Хюстън, Лос Анджелис и с някой, който бил на почивка в Мауи.

През последната седмица Хоук бе прекарвал все повече и повече време на телефона. Въпреки че беше решила да не брой дните, Ейнджъл знаеше, че Хоук беше останал след края на определения от самия него срок. Сложните, взаимно свързани сделки, за които ѝ бе

споменал, когато се бе появил ни острова, бяха започнали да дават резултати.

— Доколкото разбрах — каза Ейнджъл, — нещата са достигнали кризисната фаза.

— Дватамата с Хоук вероятно ще отлетим с един и същ самолет — каза Дери.

На следващия ден щяха да свалят гипса на Дери и той щеше да замине за Харвард. Мечтата му да стане лекар щеше да се осъществи благодарение на Хоук, който бе купил Ийгъл Хед за повече, отколкото Дери бе смятал, че струва. Но въпреки че беше доволен от развоя на събитията, Дери забеляза как, когато спомена за отпътуване, Ейнджъл изпита болка, която не успя да прикрие напълно.

— Хей — каза той. — Ще идвам да те виждам в Сиатъл.

Той не каза нищо за посещения от страна на Хоук, защото нито за миг не му бе хрумнало, че Хоук няма да бъде в Сиатъл.

Ейнджъл се усмихна и го целуна по бузата.

— През лятото и по празниците — съгласи се тя.

Когато обаче Дери вече не можеше да види лицето ѝ, устните ѝ се извиха в тъжна усмивка.

„Да, Дери ще се върне при мен. Хоук няма да се върне.“

— Мисля, че ще взема скицника си и ще отида до Ийгъл Хед — каза тя. — Ако Хоук успее да се отдалечи от телефона преди пет, кажи му как да стигне до мястото на стария Смит. Малините са узрели, а той никога не е брал малини.

— Обаче успя да улови съомга.

Ейнджъл се усмихна. Да, Хоук беше успял да хване съомга и бе познал възбуждащата, първична сила на рибата, докато тя бе подскочила над повърхността на океана. Страхопочитанието и радостта, които се бяха изписали тогава на лицето му, бяха нещо, което Ейнджъл щеше да помни дълго след като бе отминала болката от неговото заминаване. Ако тази болка изобщо някога отминеше.

Тя никога не бе срещала човек като Хоук. Можеше само да предполага какъв щеше да бъде животът ѝ, когато той си тръгнеше.

— Все още не знам защо е пуснал съомгата — каза Дери.

— Беше твърде красива, за да я убие.

— Такива са били и другите риби, които е уловил, но тях ги изядохме и дори се скарахме за последната.

— Те не бяха първата утринна съомга — каза Ейнджъл.

Дери се поколеба, когато долови чувствата, променили изражението на Ейнджъл.

— Аз те извадих от онази горяща кола — каза тихо той, — но Хоук е този, който ти върна живота. Толкова се радвам, Енджи. Понякога се страхувах, че съм те обрекъл на живот в нещастие.

Ейнджъл прегърна силно Дери, сграбчи скицника си и изтича навън.

Докато се катереше по склона към върха на Ийгъл Хед, тя не спираше да мисли за думите на Дери. Малките звънчета около китката и глезена ѝ звъняха на всяка крачка. Все още мислеше за думите на Дери, когато седна на върха, забравила за скицника в скута си.

Пред нея се откриваше проливът, неспокойният океан и разпръснатите във водата острови, покрити с вечнозелени растения и дървета. На изток се издигаха връх след връх, които се губеха в далечината, обвити в синьо, което бе толкова тъмно, че изглеждаше почти черно.

Гледката беше едновременно сурова и спокойна и влияеше върху сетивата ѝ както нищо друго... преди Хоук. Той беше като самата земя — парадокс от камък и топлина, полунощ и пладне, загадъчната отдалеченост на хоризонта и интимната милувка на въздуха, солта на морето и сладостта на малините.

— Ти обичаш тази земя, нали?

Тихият въпрос на Хоук не изненада Ейнджъл. Въпреки че се беше концентрирала върху гледката пред себе си, тя бе доловила присъствието му.

— Повече от всичко, освен теб — отвърна просто тя.

След това осъзна, че бе направила онова, което с толкова много усилия се беше опитвала да избегне. Беше заговорила за любовта си към Хоук. Не искаше да го нарани със същите думи, които бяха предназначени да му доставят удоволствие.

— Колко е часът? — попита Ейнджъл.

Не ѝ се искаше да настъпи мълчание, което Хоук може да изтълкува като настояване да ѝ говори за любов. Не очакваше това от него. Никога не го беше очаквала, след като бе разбрала какъв е бил животът му.

— Почти пет.

— Имаш ли време да отидем за малини?

— Направих си време.

Ейнджъл погледна тъмните му очи и видя бъдещето да се спуска безмълвно върху нея.

„Той ще си тръгне. Скоро.“

Това личеше от погледа на Хоук, от гласа му, от факта, че се беше освободил, за да бъде с нея.

— Ейнджъл... — каза Хоук с напрегнат глас, когато забеляза сенките да помрачават погледа ѝ и разбра на какво се дължаха.

Над тях се чу крясъкът на орел. Звукът се разля надалеч, след което отново настъпи тишина.

— По-добре да побързаме — каза Ейнджъл. — Нямаме много време.

Тя се изправи грациозно. При движението сребърните звънчета запяха. Звуките се забиха в Хоук като хиляди остри ножове. Ръцете му обгърнаха Ейнджъл и я вдигнаха на крака. Той я прегърна с всичка сила и я целуна, сякаш светът пропадеше под краката им.

Времето спря, докато Хоук най-накрая не я пусна. Той я остави да го поведе надолу по скалистата пътека. И двамата мълчаха, доволни от това, че бяха заедно и се наслаждаваха на обикновено докосване, нежна усмивка и бърз поглед, сякаш всеки се страхуваше, че другият щеше да изчезне в следващия миг.

Мълчанието продължи и когато тръгнаха покрай редицата малинови храсти. Тя се намираше в края на един стар, изоставен коларски път. Преди много време тук бе имало ферма, ниви и подредена градина. Сега нивите бяха почти погълнати от завърналата се гора. Бяха останали само каменни огради, високи до кръста, по които се увиваха малинови храсти.

Една стара, великолепна пълзяща роза се издигаше над срутения каменен комин, който бе единственото останало нещо от къщата. От този храст бе кървавочервената роза, която цъфтеше в съзнанието на Ейнджъл. За първи път бе видяла стария имот на Смит и розата още като дете. Оттогава не можеше да я заличи от ума си.

Ейнджъл чу как багажникът на колата се затваря. Хоук беше застанал до розовия храст и я чакаше. В едната си ръка държеше кошница за пикник, в другата носеше две кофи, а на рамото си беше метнал одеяло.

Ейнджъл си пое дълбоко дъх и остави бъдещето да изчезне заедно с всички сенки. Сега съществуваше само този миг, в който Хоук я чакаше и ѝ се усмихваше с прекрасната си усмивка.

Тя тръгна към него под съпровода на звънчетата. Погледна кошницата и се усмихна радостно на Хоук.

— Пикник — каза тихо Ейнджъл. — Каква прекрасна идея.

— Имам задни мисли — каза Хоук с плътния си глас. — Колкото и да харесвам Дери, искам да прекарам малко време само с теб.

Усмивката щеше да напусне лицето ѝ, но Ейнджъл успя да я задържи. Тя разбираше как се чувстваше Хоук. Двамата бяха сами само когато се намираха на яхтата или късно през нощта, когато цялата къща бе потънала в мрак. Не бяха имали достатъчно време просто да бъдат заедно, да споделят тишината и леките докосвания, които толкова красноречиво говореха за удоволствието, което изпитваха, когато бяха заедно.

Недостатъчно време.

„Колко още ни остава? — запита се мислено Ейнджъл. — Недостатъчно.“

Тя наклони глава към розовия храст. Беше останало само едно цветче, което събираше с трептящите си листенца светлината на следобедното слънце.

Тя затвори очи и се запита дали крехката роза знаеше, че зимата приближаваше с всеки изминал ден.

Хоук се наведе и целуна нежно устните на Ейнджъл. Той долови мъката ѝ, но беше безпомощен да я успокои. Мисълта за това, колко силно щеше да нарани Ейнджъл, разкъсваше Хоук. Той знаеше, че колкото повече време прекараше с нея, толкова по-силна щеше да бъде болката всеки път, когато тя се изправеше срещу неговата неспособност да я обича така, както тя заслужаваше да бъде обичана.

Всеки ден Хоук си обещаваеше, че ще напусне Ейнджъл, ще ѝ върне свободата и ще престане да я наранява. И всеки ден се събуждаше и виждаше един ангел, сгъшен в извивката на ръката му. Тя вдигаше очи към него, усмихваше се и той разбираше, че не може да я напусне. Все още не. Трябваше да вкуси чудото на любовта ѝ поне още няколко часа.

— Откъде да започнем? — попита Хоук.

— От средата — измърмори тя и отърка устни в неговите. — Знам една пътека през храстите. Там са най-хубавите малини. И са заобиколени от тръни.

— И от комари?

— И това го има — призна Ейнджъл. — Ако случайно си забравил, няма такова нещо като безплатен обяд.

Хоук се усмихна.

— Не съм забравил. Точно затова донесох препарат против комари. Не исках нищо друго, освен мен, да хапе гладката ти кожа.

Ейнджъл усети вълна на възбуда да преминава по тялото ѝ. Колкото повече я докосваше Хоук, толкова повече ѝ се искаше да бъде докосвана от него. Никога не ѝ омръзваше да се люби с него, да го чувства като част от себе си.

— В джоба ми е — каза Хоук. — Ще го извадиш ли?

Той протегна ръце към нея, за да ѝ покаже, че са заети с кофи и кошница за пикник и не може да се очаква от него да извади шишенцето с препарат против комари от тесния си джоб.

Ейнджъл пребърка първо задните джобове на дънките. Бяха празни. Опита след това предните, като напъха ръце в тесния плат.

— Няма нищо!

— Продължавай да търсиш — каза Хоук и ъгълчетата на устата му се извиха в тайна усмивка под мустаците. — Ще го намериш.

В продължение на няколко секунди Ейнджъл прие думите му на доверие и продължи да търси. След това почувства топлината и твърдостта му да издуват дънките му.

— Шегуваш се с мен — каза тя, като се опита да прозвучи ядосана, и се провали.

— Бях готов да се закълна, че ти се шегуваш с мен — каза насмешливо Хоук. Тогава ръката на Ейнджъл се плъзна по-навътре в джоба му и той млъкна със затаен дъх.

— В джоба на ризата ми, Ейнджъл.

Тя се усмихна с невинност, която противоречеше на веселите пламъчета в очите ѝ. После бавно, много бавно, измъкна ръце от джобовете му.

Шишенцето наистина се намираще в джоба на ризата. Ейнджъл намаза с препарата откритата част от кожата си и направи същото с Хоук. След това върна шишенцето — в предния джоб на дънките му.

— Препаратът действа само против насекоми — отбеляза Хоук.

— Това ме успокоява — каза Ейнджъл и се усмихва подканващо с блеснали очи.

Миг по-късно тя му обърна гръб и се затича към малиновите храсти, придружена от звъна на звънчетата.

Няколко секунди Хоук остана загледан в грациозния ѝ бяг. След това се затича след нея. Ейнджъл скоро се изгуби сред храстите, но сладкият звън показваше на Хоук, че бе наблизил.

Настигна я на една полянка, където малините все още не бяха узрели. Въздухът ухаеше на плодове. Листата трептяха под напора на ветреца. Клони, обсипани с плодове, се издигаха към кобалтовото небе, а зеленината блестеше под слънчевите лъчи.

— Дери беше прав — каза Хоук. — Ти знаеш всички красиви кътчета на този остров. Или е така, или ти просто носиш красота на всяко място, на което отидеш.

— Ти си виновен — каза тихо Ейнджъл с дрезгав глас. — Не си спомням това място да е изглеждало така някога.

Взе кофите от ръката му и зачака, докато той постилаше одеялото и слагаше кошницата на сянка. Когато се върна при нея, тя му подаде безмълвно една кофа. След това го хвана за ръка и го поведе към натежалите от плодове храсти.

— Брането на малини е нещо средно между събирането на миди и ловенето на омари — каза Ейнджъл. — Ако не внимаваш, храстите ще те наранят, също като омарите.

— Няма безплатен обяд, нали? — подхвърли сухо Хоук.

— Точно така — съгласи се Ейнджъл. — Първото правило при брането на малини е, че ако се беряха лесно, някой вече щеше да ги е обрал.

Хоук се усмихна едва забележимо.

— Има ли други правила?

— Не яж повече от една малина на всяка, която сложиш в кофата. Иначе ще ти стане лошо.

— Това си го научила по трудния начин, нали? — предположи Хоук.

— Че има ли друг начин да научиш нещо?

Ейнджъл показа на Хоук как да избира най-хубавите плодове и двамата започнаха да берат, застанали един до друг.

— Тази зряла ли е? — попита след известно време Хоук и показа на Ейнджъл една малина.

— Има само един начин да разберем.

Ейнджъл отвори уста в очакване. Хоук поднесе усмихнато малината към устните ѝ. Ейнджъл мясна с език.

— Малко е горчива.

Погледна един грозд плодове наблизко, избра най-хубавия плод и се обърна към Хоук.

— Опитай тази — каза тя.

Хоук изсмука сока от пръстите на Ейнджъл, като при това ги облиза. Затвори очи и издаде звук на доволство.

— Има твоя вкус — измърмори. — Невероятно.

Хоук отвори уста в безмълвна молба. Ейнджъл пхна в устата му още една малина. Той продължи да отваря уста отново и отново, докато тя не се разсмя, надигна се на пръсти и го целуна.

Ейнджъл усети вкуса на Хоук, примесен с аромата на малини. Тя се вкопчи в него и започна да го целува диво. Когато най-накрая се отдръпнаха един от друг, и двамата дишаха тежко.

— Още колко малини ѝ трябва на госпожа Кери? — попита Хоук с пламтящ поглед.

— Много кофи.

Хоук изруга тихо.

— В такъв случай по-добре да се захващаме за работа — каза той и отстъпи неохотно от Ейнджъл.

Започнаха отново да берат плодовете, като се наблюдаваха с тайни погледи. Напълниха кофите си, изпразниха ги в един голям контейнер и отново се заеха да ги пълнят.

— Ядеш повече, отколкото слагаш в кофата — каза след известно време Ейнджъл.

Хоук се обърна към нея. Устата му беше изцапана със сока на плода, който беше хапнал скришом като хлапе.

— Но ако на мен ми стане лошо — каза той, — поне ще мога да се сгуша в нещо по-добро от буркан с вряла вода.

Двамата се усмихнаха и продължиха работата си. Тогава Ейнджъл намери една изключителна малина. Едра, с прекрасен цвят, изпълнена със сладост, малината блестеше като перла в дланта ѝ. Тя остави кофата си и изтича при Хоук.

— Това е най-съвършената малина, която някога съм виждала — каза Ейнджъл, като държеше плода между палеца и показалеца си. — Отвори уста.

Хоук не гледаше плода, а червения сок по устните на Ейнджъл.

— Ти я намери — каза той. — Твоя е.

— Името ти е написано върху нея.

Ъгълчетата на устата му се извиха нежно. Той погледна прекрасния плод.

— Аз не виждам такова нещо — каза Хоук.

— Сигурно гледаш под неподходящ ъгъл — каза Ейнджъл и остави малината да се плъзне в дланта ѝ. — Ето, виждаш ли го? Това е твоето име.

Хоук гледаше, но виждаше само любовта, израз, на която беше подаръкът на Ейнджъл. Той наведе бавно глава, взе с устни малината от ръката ѝ и целуна мястото, на което се беше намирал плодът. Болката, която Хоук усети, нямаше нищо общо с възбуда; тя се дължеше на един ангел, който го наблюдаваше с обич.

Хоук искаше да попита Ейнджъл откъде идват добротата и силата ѝ, да се докосне до всяка тайна в миналото и бъдещето ѝ, да разбере дали можеше някога да обича, както обичаше тя. Но докато отваряше уста осъзна, че не можеше да иска това от нея. Затова ѝ зададе единствения въпрос, който можеше да си позволи да ѝ зададе, но Ейнджъл разбра подтекста.

— Това диви малини ли са? — попита Хоук, като гледаше храстите около себе си.

— Не. Те са като домашна котка, която се е превърнала в хищник. Отгледана и създадена от хората и за хората, а след това изоставена да живее сама. Повечето неща, към които се отнасят по този начин, започват да вехнат и умират. Някои оцеляват... и в подходящия сезон дават сладки диви плодове, които са най-прекрасното нещо на света. Като теб.

Хоук остави кофата с малини да се изплъзне от ръката му. С едно бързо, плавно движение вдигна Ейнджъл на ръце и впи устни в нейните в целувка, която остави и двамата разтреперани.

Отнесе Ейнджъл до одеялото и я съблече сякаш го правеше за първи път. Ръцете му бяха невероятно нежни, а устните му я поглъщаха със сладък огън. Когато тя вече не издържаше, той се сля с

нея, изпълни тялото ѝ, давайки ѝ любов по единствения начин, по който можеше да го направи.

Същото се повтори и по-късно през нощта — красота, която унищожаваше и създаваше Ейнджъл, смърт и прераждане в ръцете на мъжа, когото обичаше. Тя докосваше Хоук по същия начин, с плам и възбуда, радваше се на тялото му, докато той не я дръпна около себе си и не бе обгорен до дъното на душата си от ангелския ѝ огън.

Дълго след като Ейнджъл беше заспала в прегръдките му, Хоук остана да лежи буден и да наблюдава лунната светлина и тъмнината през прозорците. След това бавно се отдръпна от Ейнджъл, затаил дъх от страх, че тя може да се събуди. Ако се събудеше, Хоук нямаше да има сили да я напусне. Щеше да остана и пак да остана, да пие от кладенеца на любовта ѝ, без да ѝ дава нищо в замяна.

„Ако остана, ще я унищожа.“

Дълго време остана до леглото, загледан в своя спящ ангел. Наведе се с желанието да я докосне, но не го направи. Ръката му се поколеба над възглавницата до главата ѝ.

Хоук се обърна и излезе безшумно от къщата.

Слънцето събуди Ейнджъл. Тя измърмори нещо в просъница и протегна ръка към Хоук. Мястото до нея беше празно. Младата жена седна бързо в леглото и се огледа. След това застина.

На възглавницата на Хоук беше оставена малка близалка, увита в блестяща зелена лентичка.

Ейнджъл зари лице в ръцете си и се разплака. Хоук си бе тръгнал.

ГЛАВА 26

Дери погледна лицето на Ейнджъл, на което беше изписана решителна усмивка.

— Не се налага да тръгвам веднага за Харвард — каза той. — Мога да изчакам, докато Хоук си свърши работата и се върне.

— Не ставай глупав.

Гласът на Ейнджъл беше спокоен, но погледът ѝ бе твърде мрачен, а лицето ѝ — твърде бледо.

— Сигурна ли си? — попита Дери.

— Да.

Ейнджъл не каза нищо повече. Нямаше нужда да оборва предположението на Дери, че Хоук беше заминал за малко, колкото да уреди делата си. Дери и без това си имаше достатъчно грижи, свързани с преместването му на хиляди мили от дома му и с раздвижването на крака. Не беше необходимо да добавя Ейнджъл към списъка с проблемите си. Не беше необходимо Дери да остава с нея. Наистина не беше. Тя имаше нужда да бъде сама, но не мислеше, че Дери щеше да разбере това.

— Ще ти трябва ли помощ при събирането на багажа? — попита тя.

— Не. С Мат и Дейв свършихме всичко, докато ти беше за малини вчера. Хоук ми каза да не се притеснявам за мебелите и останалите неща. Каза да оставя всичко както си е.

Ейнджъл усети в себе си чувства, които се бореха със спокойствието, което най-накрая бе наложила над мъката си.

Вчера двамата с Хоук бяха се хранили взаимно с малини, бяха се смели, бяха се целували дълбоко и бяха вкусували един по-див, по-сладък плод.

— Тук е само куфарът, който ще взема в самолета — добави Дери, — а него вече съм го напълнил.

Отвън се чу звукът на клаксон. Един от приятелите на Дери, който също щеше да ходи на континента, беше дошъл да го закара до

ферибота. Клаксонът прозвуча отново.

Ейнджъл погледна часовника в ателието си. После се наведе и вдигна малкия куфар, който Дери беше оставил до вратата.

— По-добре тръгвай — каза тя.

— Енджи...

Тя се обърна, отиде до него и го прегърна. Известно време двамата останаха прегърнати.

— Обичам те, Дери — каза Ейнджъл с насълзени очи. — Винаги ще бъда до теб, когато имаш нужда от мен.

— Не ми е приятно да те оставя тук сама — измърмори загрижено Дери. — Знам колко ти липсва Хоук.

Ейнджъл го погледна в очите и видя обичта в тях.

— Разкарай се оттук, преди да се разплача върху ризата, която ти изгладих преди малко — каза тихо тя и го погледна с трепереща усмивка.

Дери се усмихна в отговор. Той подаде на Ейнджъл лист хартия.

— Довечера след единатсет ще бъда на този телефон. Обади ми се. Ще ме мъчи дяволска носталгия.

Дери я целуна бързо, сграбчи куфара си и тръгна по коридора, като накуцваше леко.

Ейнджъл го гледаше през прозореца, докато сълзите не замъглиха погледа ѝ. След това отиде на плажа и започна да го обикаля, докато не се стъмни и вече не можеше да вижда нищо. Не бе осъзнавала колко силно обича Хоук, докато не бе изпитала болката от загубата. Всеки миг беше като агония, все едно че дишаше парченца стъкло.

Ейнджъл се прибра и започна да обикаля празната къща, докато не стана време да се обади на Дери. След това се прибра в ателието си, включи всички лампи и започна да нахвърля някаква скица. Тъмнината започва да отстъпва пред зората, а тя продължаваше да рисува и да изхвърля скица след скица, като търсеше онази картина, която щеше да изрази едновременно и болката, и любовта ѝ и по този начин да създаде нова красота от болезнените остатъци на миналото.

На разсъмване Ейнджъл бе намерила подходящата картина.

Продължи да работи цял ден, изцяло потопена в творбата си. Първо увеличи пропорциите на скицата дотолкова, че да запълни

панел с размери два метра височина и метър и двайсет ширина, колкото беше прозорецът в спалнята ѝ.

Ейнджъл очерта работната рисунка върху дебел картон, след което я закрепил на стената и номерира всеки сегмент според цвета, който беше избрала за него.

Изборът на стъкло ѝ отне часове. Всяко парче трябваше да се слива с блестящото стъкло в бронзово и кафяво, което беше избрала за основната фигура. Тя опита няколко оттенъка на златисто стъкло, докато намери подходящото.

Ейнджъл бързо маркира частта, която трябваше да бъде изрязана. Въпреки че никога не режеше прибързано стъклото, този път го направи. След това закрепил шаблона към осветената маса и изряза златния облак, който се бе появил първи в скицника ѝ.

След това Ейнджъл наруши второ правило и продължи да работи по останалите елементи на изображението. Тя взе една тънка четка и запълни видението, което бе имала за стъклото. Сянка на усмивка, няколко елегантни движения с четката, за да изобрази косата, потрепваща на вятъра, и беше готова.

Ейнджъл включи пещта и се върна да подбира стъклото. Продължи да работи с часове, преди да осъзнае, че всъщност имаше само един избор. След катастрофата бе отказвала да използва прозрачно стъкло, защото видът на остриите му парчета ѝ напомняше за катастрофата и за смъртта на най-близките ѝ.

За сегашната ѝ творба обаче нямаше друг възможен фон: ками от прозрачно стъкло, излъчвани от фокусната точка в картината — протегнатите нокти на ястреб, спускащ се от празното небе.

Часовете преминаха в дни, но Ейнджъл не спираше да работи. Хранеше се, когато стомахът ѝ започнеше да се бунтува, и спеше само когато очите ѝ отказваха да фокусират върху творбата ѝ.

Тя се ужасяваше, когато дойдеха тези моменти и нощта се затваряше около нея, а сърцето ѝ беше празно като стаите в къщата. Започна да носи постоянно сребърните си бижута, наслаждаваше се на тихите викове, които звънчетата издаваха вместо нея и с които запълваха тишината.

За изработката на самия ястреб ѝ бяха необходими няколко дни, защото всеки бронзов детайл се получаваше посредством киселина, която разяждаше в различна степен полираното кафяво и златисто

стъкло. Това беше продължителен процес, но Ейнджъл нямаше нищо против. Когато работеше, работата я поглъщаше изцяло и тя не можеше да мисли или да чувства нищо, освен мига, в който живееше.

Най-накрая довърши ястреба. Повече от седемдесет парчета стъкло лежах на работната ѝ маса. Всяко кафяво крило беше подчертано от деликатна бронзова плетеница.

Ейнджъл започна да сглабя парчетата. Взе рамката от лакиран махагон, която беше избрала, и я закрепил за една голяма, необичайна маса, приличаща на чертожна дъска на колела, с тази разлика, че беше поставена в рамка от две дебели метални шини, които имаха достатъчно дълбоки жлебове, за да държат едновременно плота на масата и рамката на творбата, по която работеше Ейнджъл.

Плотът беше изработен така, че можеше да се свали чрез плъзгане и рамката да бъде поставена вертикално, което позволяваше на светлината да преминава през поставения в нея панел. Ейнджъл използваше това устройство, когато работеше по творби, твърде големи и твърде тежки, за да ги вдига с лекота.

Продължи да работи усилено, без да обръща внимание кое време на деня или нощта беше, като спираше само за да се нахрани или да подремне на дивана в ателието си.

След това престана да спи изобщо, погълната изцяло от творението, което беше започнало да излиза изпод ръцете ѝ — блестящо полирано стъкло, намек за усмивка, голяма кървавочервена капка по средата на блестящото злато, едва загатнато подобие на тази капка върху ястреба; и всичко това — заобиколено от яркостта на кристалните парчета.

Най-накрая и последното парче бе залепено на мястото му, циментът бе поставен и отстранен и всяко парче стъкло бе излъскано до ослепителен блясък.

Ейнджъл въздъхна толкова дълбоко, че звънчетата на обиците ѝ надигнаха гласове в протест, и се облегна на масата. Знаеше, че творбата ѝ е завършена, но все още не можеше да я приеме. Не беше готова да застане срещу празнотата пред себе си, срещу празнотата вътре в себе си, където не беше останало нищо, освен сивата безчувственост на изтощението.

Тя вкара масата в спалнята си. След това с треперещи ръце махна рамката на прозореца и постави рисуваното стъкло във вертикално

положение така, че между него и тъмнината навън нямаше нищо.

Стъклото беше почти безцветно, мрачно като душата на Ейнджъл, защото през него не проникваше светлина.

Тя погледна леглото, в което не беше спала, откакто Хоук си бе тръгнал. Малката близалка лежеше недокосната на възглавницата, а зелената лентичка блестеше на светлината на нощната лампа. Ейнджъл взе близалката, чу шумоленето на опаковката и още по-ясно долови ехото от тъжното минало на Хоук.

Въпреки изтощението, от което тялото ѝ трепереше, Ейнджъл не можеше дори да мисли да си легне, да заспи, да се събуди отново. И отново и отново да открива, че Хоук го няма.

Тя се върна в ателието и го огледа за първи път от седмици.

Помещението беше разхвърляно. Обикновено Ейнджъл почистваше, когато свършеше работа. Този път не го беше направила. Парченца стъкло покриваха малката работна маса — цветове, които беше опитала и не беше харесала, парчета, които бе счупила и за които беше забравила.

Влезе в ателието и чу тишината и стонове на малките звънчета.

Докато стоеше до работната маса, осеяна с ярки парчета стъкло, Ейнджъл осъзна, че ѝ се виеше свят. Посегна да се подпре на масата, но беше твърде късно. Тя се наклони, отхвърли Ейнджъл и я изпрати в тъмнина.

Една мощна черна кола спря пред дома на Рамзи. Дълго време шофьорът остана да седи неподвижно в тъмнината, загледан в светлината в северното крило на къщата.

Хоук се беше противопоставял на желанието си да се върне при Ейнджъл и все още се опитваше да се пребори с него. Мразеше се за това, че се връщаше при нея, без да може да ѝ предложи нещо повече, отколкото когато я беше напуснал. Но не можеше да остане далеч от нея. Животът без Ейнджъл се доближаваше до смъртта.

Той отвори бавно вратата на колата. Камъните на пътеката, която водеше към входа, блестяха леко на светлината на луната. Тръгна безшумно като призрак. Спря се на входа, изчака малко и натисна бравата на вратата. Беше отключена.

Хоук влезе в къщата.

— Ейнджъл?

Отвърна му само ехото.

— Ейнджъл!

Тишината му се стори като поредната сянка на нощта, като друг вид смърт.

Хоук се затича по коридора към ателието на Ейнджъл. Видя обърнатата маса, блясъка на разбито стъкло и... Ейнджъл, която лежеше в безсъзнание, засипана с ярки, смъртоносни парчета стъкло.

Коленичи до нея и я повика по име, а гласът му прозвуча като звука от чупещо се стъкло. Ръката му трепереше, когато докосна врата ѝ, за да намери пулса. Когато го усети, Хоук наведе глава от слабост и облекчение.

Махна внимателно всички парчета стъкло, които се бяха посипали върху Ейнджъл. Докато вдигаше последното бронзово парче, видя, че ръката ѝ беше стиснала нещо.

Разтвори внимателно пръстите ѝ, уплашен, че щеше да намери парче остро като бръснач стъкло, притиснато към дланта ѝ. Само че в ръката ѝ нямаше стъкло, а близалка, увита в зелена лентичка.

Хоук се разплака за първи път от детството си.

Ейнджъл не се събуди, когато той я съблече и я отнесе в леглото. Тя дори не помръдна, когато доктор Маккей я прегледа и каза на Хоук със сънен, раздражен глас онова, за което Хоук вече се беше досетил. Ейнджъл се беше преуморила толкова, че организъмът ѝ беше отказал и тя просто беше заспала на място.

Хоук се съблече и легна в леглото на Ейнджъл, прегърна я и ѝ даде топлината си. През цялата нощ не свали ясните си кафяви очи от нея. Все още я гледаше, когато утринното слънце се издигна над планините и лъчите му огряха прозореца на спалнята и съживиха рисуваното стъкло.

Кристалните лъчи разцепиха слънчевата светлина на множество дъги. Фантастични цветни сенки затанцуваха из стаята, стигнаха до Ейнджъл и я обляха в красота.

Светлината привлече вниманието на Хоук и той вдигна очи към прозореца.

Изведнъж застина, забравил дори да диша, омагьосан от рисуваното стъкло, което бе толкова безмълвно и същевременно толкова невероятно живо.

От прозрачното небе се спускаше ястреб с протегнати нокти, готов да пронизе един златен облак. Там, където ноктите докосваха

облака, се надигаше голяма кървавочервена капка, която блестеше на светлината.

Имаше и още нещо... нещо в самия облак.

Запленен от красотата на картината, Хоук стана от леглото и се приближи до прозореца, привлечен от загадката на златния облак. Докато вървеше, забеляза първо мрежата от линии, които превърнаха облака в женска коса, развяна от вятъра.

След това забеляза леко наклоненото око, смес от сянка и блясък, която се променяше с всяка секунда и го караше да изглежда живо. Загадъчната усмивка можеше да се дължи на екстаз или агония, или на някакво прекрасно и същевременно ужасяващо съчетание на двете.

Хоук издаде приглушен звук и се наведе към стъклото, втренчен в кървавочервената капка на мястото, на което ноктите на ястреба се бяха забили в облака.

Дълбоко в червената капка беше гравирана роза.

За миг Хоук затвори очи, уплашен да гледа повече. Той обаче знаеше, че трябваше да види всичко. Не можеше да избяга от ястреба, от неговата студенина и жестокост, от ноктите, които се бяха забили в беззащитния златен облак.

Отвори бавно очи и застана срещу образа, в който го беше видяла Ейнджъл.

Ястребът беше великолепен. Уловена в последния миг на спускането си от висините, хищната птица блестеше с всички оттенъци на бронзово и кафяво. Сила, грация и бързина се излъчваха от всички черти на тялото и крилете, от протегнатите надолу нокти и окото, вперено в жертвата.

Имаше и нещо друго, нещо толкова малко, че почти се губеше в огъня на останалите парчета. В окото на ястреба имаше една кървавочервена сълза.

Хоук се приближи още и се втренчи в малката сълза. На повърхността ѝ бяха гравирани едва забележимите очертания на розова пъпка. По-скоро намек, отколкото действителност, по-скоро надежда, отколкото увереност, пъпката казваше на Хоук повече, отколкото бе смятал, че някога ще знае за любовта.

Хоук остана загледан в кървавата сълза, докато погледът му се премрежи и вече не можеше да я вижда. Не беше вярвал в любовта, но въпреки това я бе държал в ръцете си отново и отново, бе я чувал да

вика името му в екстаз, бе я усещал гореща и сладка. А той се бе обърнал и си бе тръгнал, неспособен да рискува да отвърне по същия начин.

Сега разбираше това, виждаше го също толкова ясно колкото и светлината, която се лееше през рисуваното стъкло.

Хоук остана да стои неподвижно и да попива светлината и цветовете, докато приглушеният стон на звънчета не го изтръгна от вцепенението. Той се обърна и видя ръката на Ейнджъл да се движи неспокойно из празното легло, сякаш търсеше нещо.

Хоук се върна в леглото, прегърна Ейнджъл и най-накрая разбра защо се бе върнал и че никога вече нямаше да я напусне. Беше научил какво е любов.

Любовта беше ангел, който обичаше ястреба толкова силно, че му предлагаше всичко, рискуваше всичко, даваше всичко с надеждата, че хищната птица може да се научи да обича.

Той беше научил и това, че ястребът не беше нито жесток, нито студен, а представляваше само инструмент в пробуждането на ангела, което беше едновременно агонизиращо и красиво. Ястребът споделяше и красотата, и болката. И пробуждането.

Сребърни звънчета запяха тихо, когато Ейнджъл инстинктивно се притисна към голата топлина на тялото на Хоук. Той я целуна много нежно.

Ейнджъл отвори очи и се вгледа в него с неверие и надежда.

Хоук сведе глава към яркия златен облак на косата ѝ.

— Хоук...?

— Обичам те, Ейнджъл.

Хоук започна да я целува, като отдръпваше устни само колкото да ѝ повтори за пореден път, че я обича, а тя му отвръщаше с думи и ласки, докато той не се сля с нея.

С бавни, чувствени движения преоткриха онова, което бяха изгубили. И когато звуците отново се превърнаха в думи, двамата прошепнаха „обичам те“ под съпровода на сребърни звънчета.

Окъпани в цветове, притиснати един към друг, жената, която не познаваше лъжата, и мъжът, който бе открил истината, бяха познали възраждащата сила на любовта.

Издание:

Елизабет Лоуел. Жена без лъжи

Американска. Първо издание

ИК „Калпазанов“, Габрово, 1999

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Мариета Суванджиева

ISBN: 954-170-187-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.